4 820006 471071 >

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ «КЛАС»

К ! А ! С !

®

Класний спорт

TERRA incognita

поряд з нами

stilissimo...

легенди спорту

страшилки

ФРОНТМЕН БОНО U2

ВИГРАЙ ПРИЗ

№10 ЖОВТЕНЬ 2006

ЧИ ЗНАЄШ ТИ, ЩО...

- Найстаршим на світі є хліб вірменський. Відрізняється він від європейського виглядом і способом приготування. До сьогодні вірмени випікають хліб у печі, яка має вигляд дзвона, до її стін приліплюють тонкі коржі з тіста. Спечений цим способом хліб м'який і тонкий.
- В Японії та Австрії за давньою традицією вчать дітей писати і правою, і лівою рукою. У більшості країн вчать дітей писати зліва направо. Справа наліво пишуть учні арабських країн. А в Стародавній Греції вчили писати перший рядок справа наліво, а другий — навпаки.
- В одній із провінцій Індії існує звичай: якщо учень пропускає заняття без поважних причин, то замість нього школу повинен відвідувати хтось із родичів.
- Якщо з'їсти перед сном цибулю — хороший відпочинок тобі гарантований. Якщо безсоння викликане приливами крові до голови, то корисно прикладати до ніг гірчичники.

КНИЖКОВИЙ СВІТ

Ти любиш читати? Тоді вибирай для себе найкращі книжки, щоб не сумувати похмурого осіннього дня! Мерщій біжи у магазин чи бібліотеку і читай!

Наче спеціально для дівчат твого віку написана книга Жаклін Уїлсон «Дівчата в пошуках кохання». Про що ж можуть думати дівчата в 14 років? Звісно, про кохання і про те, як сподобатися ЙОМУ. Героїні книги — три нерозлучні подруги. З книги ти дізнаєшся чимало нового та цікавого про «цих незрозумілих хлопців». Сподіваюся, ця книга тобі сподобається!

А нашим класним хлопцям ми пропонуємо розповідь Юрія Козакова «Голубе і зелене». Кохання... Чарівне почуття, яке дає людині крила... «Ти знаєш тільки одну, тільки їй дивишся в очі, бачиш їхню глибину та блиск, лише її голос торкається найніжніших струн твоєї душі...» Твоє життя поділяється на дві частини: до неї і з нею. Хочеться, щоб ця казка тривала вічно... Прочитай цю зворушливу розповідь про перше кохання.

Осінь — чудова пора року! І нехай хтось каже, що в осені немає нічого привабливого. Можливо, комусь і справді сумно, але лише не нам — класним хлопцям і дівчатам, тому що ми... прикольні, юні і зовсім не звертаємо уваги на такі дрібниці, як пори року. І на зло сірому дощику годинами цілуємося на лавці в парку і, сміючись в обличчя вітру, гуляємо з коханими без шапки! Що ж, якщо тобі теж подобається осінь, одягай найяскравішу одежинку, зроби стильну зачіску та із загадковою посмішкою виходь на побачення з осінню!!!

МИЛЬНІ БУЛЬБАШКИ

Якщо ти знаєш про це мистецтво все або майже все, гадаю, все одно тобі буде цікаво познайомитися із новими методами пускання бульбашок. Усі варіанти перевірені особисто Класиками!

Ось що тобі знадобиться для чудових мильних бульбашок: ■ 0,5 чашки мила для посуду та дитячого шампуню ■ 1,5 чашки води ■ 2 ч. л. цукру ■ крапля харчового барвника.

І ще. Якщо хочеш отримати ду-у-же красиві і міцні бульбашки, додай до мильного розчину рівну долю гліцерину. З такої суміші можна видувати великі і різні фігурні бульбашки. Особливо, якщо ти будеш надувати їх за допомогою паперової лієчки. Вмочивши лієчку в рідину, обережно підніми її так, щоб отвір був покритий тонкою плівкою. Дуй помалу, тоді ти зможеш видути бульбашку великого діаметру. Прикольні бульбашки можна видувати на мильну клейонку. А ще можна складати з них фігури — зверху на велику бульбашку видути меншу, а потім ще одну. Можна робити бульбашки в бульбашці. Намасти руки подруги чи друга рівним шаром шампуню, тоді вона чи він зможуть брати бульбашки руками, запихати в них руки чи наповнювати іншими бульбашками. Словом, розважайтеся на здоров'я!

ВОРОЖІННЯ ЗА НОМЕРОМ ТЕЛЕФОНУ

У тебе виникла складна ситуація у стосунках з подругою чи коханою людиною, і ти не знаєш, як вчинити? Тобі допоможе ворожіння за телефонним номером. Вибери якийсь номер телефону навмання у своєму записнику або відкрий телефонний довідник на будь-якій сторінці і, заплющивши очі, проведи пальцем, поки не відчуєш потрібний номер. Запиши його, додай цифри, поки не залишиться одна цифра. Прочитавши її тлумачення, ти знатимеш, що робити.

1 — символ нових починань, проектів чи новаторського підходу. Шукай оригінальне рішення і намагайся розгледіти нові перспективи.

2 — зрівноваж усі «за» та «проти» і визнач варіант дій. Шукай компроміс.

3 — тобі слід розширити свої горизонти і проявити себе у новій сфері. Очікуй на нову роботу, яка принесе результат пізніше.

4 — пошук практичного рішення на даний час обмежений. Прослідкуй за тим, щоб твої плани мали під собою надійну основу. Ретельно перевіряй обставини.

5 — мабуть, прийшов час діяти самостійно, шукати альтернативне рішення. І сприймай ситуацію з точки зору здобутків, а не втрат.

6 — постарайся зробити себе і оточуючих щасливими. Закріпи свої досягнення і намагайся, щоб їх помітили інші.

7 — проаналізуй стосунки з іншими людьми. При знайомстві з новими людьми покладайся на свою інтуїцію.

8 — Увага! Не намагайся схитрувати і дій за правилами.

9 — символ мужності і рішучості. Якщо ти проявиш затятість, то досягнеш успіху. Якщо рішення дуже важливе і ти вагаєшся, чи витлумачений шлях є правильним, вибери інший номер.

НАЙДАВНІШІ ПИСЬМЕНА СХІДНОЇ ПІВКУЛІ

У мексиканському штаті Веракрус археологи знайшли кам'яну плиту з висіченими на ній написами, які датуються 10 століттям до нашої ери. Досі вважалося, що перша писемність у західній півкулі з'явилась у 6-5 століттях до нашої ери.

У надписах на плиті з Веракруса використані 28 символів, деякі з них повторюються до чотирьох разів, тричі повторюються пари знаків. У загальному на плиту нанесено 62 знаки, які слід читати горизонтально і зліва направо. І хоча кілька символів нагадують писемність ольмеків, мова надписів невідома. І залишається лише здогадуватися про те, що саме хотіли нам сказати стародавні люди.

ЖОВТЕНЬ ТО ПЛАЧЕ, ТО СМІЄТЬСЯ...

У цьому місяці жовтіє і опадає листя з дерев. Це й дало привід назвати місяць жовтнем. А ще у давнину його називали грязень, весільник, хмурень, зазимник.

ЖОВТЕНЬ — пора дощів, скорочення довготи дня, осіннього бездоріжжя. Цей осінній місяць відрізняється різкими змінами погоди. У першій його половині, в пору золотої осені, ще й сонце помітно пригріває і повітря не надто холодне. А з середини жовтня земна поверхня отримує тепла менше, ніж віддає. Вечори і ранки стають холоднішими. Перед початком зими природа не жалкує фарби — щедро розмальовує листя у гаях та дібровах. А грайливий вітер-листобій зриває це листя з дерев, і воно стелиться під ногами м'яким килимом і шелестить свою осінню музику.

ЖОВТЕНЬ — місяць збору плодів. А ще у цей період прилітають на зимування птахи. Спершу чечітки, згодом — снігурі, які віщують снігопади. Линяють пушні звірі в очікуванні зими. М'які пирини з листя готують собі ведмеді, борсуки, їжаки. Гасають у дібровах дикі свині — спішать нагуляти до зими якомога більше жиру. Залягають глибоко в ямах старі соми, окуні, лящі, піскарі та коропи. Осінь справляє своє новосілля, несе нам душевний спокій і світлі мрії.

ПОКРОВОНЬКО, ПОКРОВОНЬКО, ПОКРИЙ МЕНІ ГОЛОВОНЬКУ...

У 903 році військо сарацинів напало на Візантію і дуже швидко оточило Константинополь. Місто опинилось у скрутному становищі. Під час одного із богослужінь у Влахерській церкві люди молили Богородицю про заступництво, і тоді Вона явилась і, знявши свій покров, покрила ним усіх тих, хто молився, а разом з ними і все місто. Військо сарацинів було розгромлене. На честь цієї події православна церква святкує 14 жовтня день Покрови. Образ Покрови завжди був символом України, адже він був найбільш шанованим в охоронців волі української — козаків. Образу Покрови вони присягали на вірність, образом Покрови їх благословляли.

З особливим нетерпінням на Покрову чекають дівчата, адже після Покрови починаються весілля. Ті ж дівчата, які поки що не знайшли своєї долі, повинні молитися святій Покровоньці: «Покровонько, Покровонько, покрий мені головоньку».

Літературно-художній,
пізнавально-розважальний журнал
«КЛАС!» №9 (118) 2006

Реєстраційне свідоцтво КВ № 1929 від 10.04.96 р., видане Міністерством України у справах преси та інформації
Періодичність виходу: 1 раз у місяць
Заснований 10 квітня 1996 р.
Журнал розрахований на дітей віком 8–15 років
Засновник і видавець: ТзОВ «W»
Адреса редакції, засновника і видавця:
46008, м. Тернопіль, вул. Живова, 11, журнал «Клас!»
тел./факс (0352) 23 63 04, 25 04 98
e-mail: office@schoolboy.com.ua

Кольороподіл «Колір ПРО»
м. Львів, тел. (0322) 40 33 07, 97 81 05

Друк: ТМ «Мандарин»
ТзОВ «Видавнича група «Експрес»
79026, м. Львів, вул. В. Великого, 5-а
тел. (0322) 97 47 68
Розповсюдження «Школярик»
Тетяна Кошелінська, тел. (0352) 23 50 35, 43 10 72
Ціна договірна **Передплатний індекс:** 40240

Редакційна колегія: . . . . . Во Вік
. . . . . .duklas@schoolboy.com.ua . . . . . ДуКлас
. . . . . .Тетяна Грисюк
Художники: . . . . . .Сергій Шемета, Андрій Урбан,
. . . . . Світлана Словотенко, Ліля Рейко,
. . . . . Наталя Гайда, Ольга Кулик, Надія Шеремет
Набір та коректура. . . . . Олександра Вовк
Технічний супровід . . . . . .Андрій Зеленський
Верстка . . . . . .Олена Березовська
Директор . . . . . Ольга Косович
Шеф-редактор . . . . . Володимир Головач

Для «Класу» писали, малювали і фотографували:
Василь Тесля, Оксана Копак, Анатолій Саган,
Ірина Вівчар, Володимир Сушкевич, Галина Коверко,
Тетяна Лопушняк, Наталка Шостак

Підписано до друку 29.09.2006
Формат паперу 60×84 $^1/_8$
Обсяг видання 4 ум. друк. арк.
Тираж 20 000 примірників, замовлення № .....

Зміст

Екстрем-школа: BMX — екстрем на двох колесах
Книжка для Киці: Як з НИМ не познайомитися
Поряд з нами: Лео-лео-леопард: і не лев, і не гепард
Who is хто? Чарлі Шин — не лише актор, але й...
Страшилки від Класного: Скарби тамплієрів
Класна проза: Юрій Яковлєв. Лицар Васько
Казки та казкарі + Жінки-легенди
Неймовірне-очевидне: Тече річенька невеличенька
Корисна сторінка + Звідкіля воно взялося?
Terra incognita: Tiayanako — ближче до космосу!
Слово про слово + Do you speak English?
Кухня, сповнена див:
Легендарні гурмани — за обіднім столом
Цікавенькі були!
Джентльменклуб: До адаптації будьте готові!
Hi-Files + Web-планета
Класний спорт: Цирк на двох колесах
Легенди спорту: «Шумахер» в мотогонках
Класний ді-джей + Поп-урі
Музичні посиденьки: Космічний та амбіційний
Жан-Мішель Жар + «Ot Vinta» —
народна рокабілі команда
Класний гіпертест + Klacword
Фокус-покус
Ігротека
Логічні задачки
Кросворди від ДуКласа
Японські кросворди

м. Тернопіль, ТОВ «W», 2006 рік
© W ltd, «КЛАС!» 2006

BMX — екстрем на двох колесах

Любителям екстремального відпочинку присвячується...

Я не раз бачив хлопців на маленьких велосипедах, які виробляли біля міських фонтанів у парку під музику різні трюки. Спостерігаючи за їхніми вправними рухами, я чудово розумів, що для того, аби так хизуватися перед дівчатами, потрібен не один місяць тренувань. Якщо тобі випало щастя бачити ці мотовистави на власні очі і захотілося стати одним із них, можливо, прийшов час відкрити нову сторінку у своїй біографії? Тоді пропоную ознайомитися із цим новим видом спорту і його правилами.

Історичний ракурс

Історія BMX'у (байсикл-мото-екстрему) бере свій початок у 60-70-х роках минулого століття. В Сполучених Штатах одного разу хтось вирішив, що по трасі мотокросу можна їздити на велосипеді. І спеціально для цього придумали байк з маленькими колесами, особливою геометрією рами та спеціальним кермом. Конструкція перших BMX була набагато простішою, ніж зараз, кермо не оберталося на 360°, рама мала інший вигляд, та й самий велосипед був важчий. Треба було терміново щось робити з вісями та пегами, які постійно ламалися, тросиками, які повсякчас перекручувалися, незручним і громіздким захистом, важкою рамою — словом, проблем було повно. Але у 80-х з'явився байк «Haro Sport», на якому була реалізована технологія «Gyro». Вона дозволяла крутити кермо у всіх напрямках без закручування гальмівних тросиків. Згодом «Haro» випустила байк із новими гальмами, почала серійний випуск захисту, з'явилися перші рами зі сплавів (легких та міцних), пеги почали прикручувати до загартованих осей, захист набув сучасного вигляду.

Отже, якщо перед тобою велосипед невеликого розміру, без передньої та задньої амортизації, із посиленою рамою, вилкою, кермом і всім, що тільки можна підсилити, значить, це велосипед для BMX. А ще у BMX'ових байків передня зірочка значно більша від задньої.

Осі коліс подовжені і посилені. Це потрібно для того, щоб насаджувати на них спеціальні штирі («стакани», «пегі»), на які можна вставати при виконанні трюків або сковзати по бильцях, гранях або по коупінгу в рампі. Ободи — алюмінієві або сталеві, в ідеалі — хромовані, із 48 спицями діаметром 20 дюймів. Гальма — на тросиках, U- або V-брейки. Гідравліку не ставлять, тому що її неможливо сполучити з «Gyro». Кермо досить широке, ручка майже дістає до сідла при повороті, керуючи на 90 градусів. Саме сідло — скоріше данина традиції, ніж функціональна частина, тому що використовується вкрай рідко.

Стилі катання

Стилі катання в дисципліні BMX поділяють на стріт, верт, дерт і флетленд.

Стріт — катання по гранях, бильцях та інших природних для міста перешкодах. **Технічний стріт** — із використанням перешкод або «чистий», тобто просто по природних перешкодах на вулицях (сходи, бильця, грані).

Флетленд — виконання трюків на площині.

Дерт — стрибки по земляних трамплінах на кросових трасах.

Верт, або **фристайл** — катання або в рампі, або з використанням усіляких трамплінів, спайндів, билець тощо.

Найпопулярнішим на початку свого розвитку був флетленд. Популярний до певного моменту верт став поступатися місцем стріту, адже райдери каталися на різних площадках, а отже, навіть однакові трюки виконували по-різному.

Все, крім флетленду, припускає стрибки, перевороти, грайнди тощо. Флет — це зовсім інше. Тут потрібна не швидкість і сила, а уміння тримати рівновагу і спритність. Цей різновид BMX'у вимагає найбільше часу для навчання і найменше пристосувань — досить рівної баскетбольної площадки, щоб стати кращим. Щоправда, ще потрібні час, терпіння і бажання, але це вже залежить тільки від тебе.

Середній час навчання нормальному катанню — усе життя... У всякому разі, на роликах досягти хороших результатів можна за менший проміжок часу. До того ж, якщо в тебе немає друзів, що займаються цим, починати буде дуже важко.

Найважливіші чинники для стріт-катання — робота над трюками і завзятість. Це досягається тільки годинами тренувань, роками кропіткої праці. Ти станеш по-справжньому асом тільки після тисяч падінь і коли навчишся повністю контролювати свій байк.

Догляд за байком

Ще один камінь у город BMX'у — жоден «екстрем-снаряд» не вимагає такого догляду, як байк. Прочищення гальмівних тросів, підтягування «стаканів», кареток, ланцюга, шпиць, регулярне проти-

рання ганчірочкою, заміна частин, що зносилися, мастила.... Тобі це потрібно? Гальмівні колодки сточуються, тросики розтягуються і рвуться, каретки розхитуються, колеса проколюються, покришки стираються.

ТРАВМИ

На жаль, на байку одержати травму дуже просто, що невигідно відрізняє його від роликів і скейтборда. Пов'язане це з тим, що падіння зазвичай є несподіваним, та й падати доводиться аж ніяк не на м'яку поверхню, але ще й на байк, якщо не встигнеш відкинути його вбік. Частіше усього травмуються гомілки, причому і спереду (рамою, кермом), і позаду (пегами). Тому без захисту краще навіть і не виходити. Мінімум — наколінники і рукавички, але краще одягти ще щось. На рампу без шолома взагалі не варто сунути. Добре, якщо в тебе є спеціальний «панцир« на тіло і лікті — тоді тобі жодні травми не страшні. Весь захист для BMX скопіювали з мотозахисту. Спеціальний шолом, мотоциклетні пази, рукавички — щоб мозолів не було, захист на гомілку. Для агресії на рампі обов'язково потрібні наколінники і налокітники.

Чим більше на тобі захисту, тим комфортніше буде падати. Тобі доведеться менше думати про падіння і ти зможеш більше сил віддати відпрацьовуванню трюків. Це дозволить тобі прогресувати набагато краще.

Стеж за своїм одягом. Штани не повинні бути занадто широкими, інакше можуть заплутатися в зірочці, а це може призвести до дуже серйозних наслідків. А щодо взуття, то краще «Airwalk« або «Vans« нічого не знайти. В жодному разі не катайся в кедах із тонкою підошвою — пеги «прогризуть» її за п'ять хвилин! Підошва повинна бути не дуже твердою і бажано товстою (але не «платформа»). І запам'ятай, що BMX — один із найбільш травматичних видів екстрем-спорту.

BMX-спорт не дуже поширений, як інші види екстремального спорту, тому, якщо ти вирішив ним зайнятися, не маючи знайомих, які захоплені фристайловим байком, маєш бути терплячим і дуже обережним, тому що тобі просто ніхто не зможе допомогти в освоєнні техніки та основ безпеки.

ЩАБЛІ ДОСКОНАЛОСТІ

У мегаполісі для двоколісної братії існують два основні типи об'єктів катання, які належать до умовно-природного ландшафту. Це дропи на площину і сходи. От про сходи давай поговоримо детально. Сходи, зрозуміло, розрізняються по ширині, крутизні, матеріалу і кількості прольотів. І за місцем розташування теж. Безсумнівно, є серед вас такі, яким після всього прочитаного та побаченого на вулиці кортить сісти на байк відразу за дверми квартири на п'ятому поверсі і зі швидкістю світла намагатися вписатися в поворот на вузьких сходових площадках. Отже...

Однопрольотки. Мова йде про сходи під кутом 35-45 градусів. Це досить зручний об'єкт для відпрацьовування дропів на площину на швидкості: у випадку недольоту ти лише приземляєшся на сходи, а не на площину під небажаним кутом.

Двопрольотки. Видовищно, красиво. Це такий собі відхилений від горизонтальної площини трамплін-верблюд. Не важко здогадатися, що коли під тобою великий фрірайдний хардтейл із довгохідною вилкою, а за плечами — сотні кіл трас суперкросу, то подібні сходи ти оцінюєш як пройдений етап. А дехто розганяється, пролітає. Раз, другий... А ще встигає тейблтопи робити, вільною рукою телефон тримати, лівою ногою за вухом чесати і дивитися в нікуди. І все це без шолома, рукавичок... Просто він впевнений у своїх силах. Але захист треба одягати всім!!!

Словом, і досвідчений райдер, і зелений початківець мають бути пильними! І пам'ятати, що у нашій справі важлива практика і тривалі тренування. А наступного разу ми детальніше поговоримо про одяг рейдера та як правильно вибрати байк.

Як з ним не познайомитися?

Не подумай, моя люба Кицюню, що я помилився. Аж ніяк! Звісно, я розумію, що дівчат частіше турбує інше питаннячко — повна протилежність тому, що видряпалося у заголовок. Спробуй-но познайомся з красенем, інтелектуалом, дотепником — і все в одній особі! Та повір мені, що це майже так само складно, як відкараскатися від знайомства із нудним, нецікавим, настирливим... Зрештою, він може бути і не таким уже й нудним, і навіть трохи симпатичним. Хіба особистих причин, щоб не знайомитися з тим, хто хоче заприязнитися з тобою, у тебе не може бути? То як скористатися твоїм правом відмови від знайомства і дружби, не образивши прихильника? До того ж не стати в очах однокласників «недоторкою», «Міс Неприступність»? Взагалі-то будь-яку антипатію можна розглядати як протилежність симпатій. Отже, до короткого посібника «Як не познайомитися з хлопцем» можна сміливо вписувати всі ради-поради з розряду «Як познайомитися», але з невеликими правочками.

Відразу застережу, що хоч кожен з цих методів надзвичайно ефективний, не треба застосовувати їх усі одразу.

Де зустрічі не шукати...

У яких місцях зазвичай знайомляться дівчата? Ось там і не шукай знайомства. Тобто будь особливо пильною, бо ситуація і атмосфера іноді просто спонукають до знайомства. Наприклад, ти регулярно вигулюєш собаку. Для хлопців це прекрасна нагода підійти до твого Барбоса і розпитати в нього про те, про се і, зокрема, про те, як його господиньку звати... На виставці, в театрі, музеї — свої завсідники. Розумники, які не оминуть нагоди подискутувати з дівчиною про течії сучасного мистецтва, нові літературні твори...

Навіть така банальна процедура, як добирання до школи громадським транспортом, приховує безліч можливостей для хлопців довідатися, як тебе звати, де ти вчишся, на якій, зрештою, зупинці виходиш. І не кажи, що це чистісінькі вигадки, бо он той хлопчина на задньому сидінні підглядає за тобою через спеціально зроблену дірку в газеті.

Про Інтернет — окрема мова. Навіть не наближайся до комп'ютера, якщо не хочеш з головою втрапити у знайомство. Для цього у всесвітній павутині пасток пребагато: чати, форуми, щоденники, сайти знайомств. Не кажи потім, що я тебе не попереджав.

Про ще деякі небезпечні для знайомства «місця скупчення хлопців» тільки натякну. Ось хоч би комп'ютерні магазини — улюблене місце тих, хто хоча б чув про таке досягнення науки і техніки. Ігрові клуби теж частіше відвідують хлопці, ніж дівчата. Якщо ж яке дівча опиниться в колі азартних гравців на автоматах, увага представників протилежної статі йому гарантована.

Концерт суперсучасного виконавця. Не думай, що тільки ти з подружками слухаєш його пісні і готова оббігти все місто у пошуках нового диска. Хлопці теж, уяви-но, чулі до музики. А після концерту можуть і враженнями поділитися, і автографом похвалитися. Слово за словом — незчуєтесь, як познайомитесь. Ти, здається, і номер телефону йому дала...

Усе почалося із дзвінка...

І ось задзвонив телефон. Ти впізнала цей голос. Ой, тебе нема! Так, він помилився номером. Ні, це не ти. Тобто ти, звичайно, Іринка. Але не та... Так, ти впевнена, просто він не туди потрапив. Хто ж з ним розмовляє? А... А то автовідповідач, хто б ще розмовляв...

Якщо трюк з автовідповідачем не вдався (ну не відшліфувала ти ще акторський талант на рівні Джулії Робертс), можеш, аби відкараскатися від неочікуваної розмови, сказати, що ти саме купаєш хом'ячка (тримаєш драбину, поки брат, стоячи на ній, клеїть шпалери, кип'ятиш молоко). Відмовок — сила-силенна. Просто у такий момент усі думки можуть вивітритися з голови. Краще продумай заздалегідь якийсь варіант, якщо вже ти справді впевнена, що заводити знайомство не збираєшся.

До того ж ти завжди матимеш нагоду доконати бажання настирливого хлопця познайомитися і під час розмови. Перепитуй кожне слово. Звертайся: «Ей, ти що, задрімав? Тебе не чути», а коли він намагатиметься викрикувати слова по складах просто у слухавку, опам'ятай: «Я не глуха, не кричи!». Або мовчи. Мовчи і сопи у слухавку. І хай здогадується, чи ти ще його слухаєш, чи вже третій рівень гри на комп'ютері завершуєш, поки слухавка поряд з апаратом лежить. Неввічливо, звичайно. Але якщо ти чесно попередила, що не хочеш розмовляти, а він не зрозумів, і такий варіант розвитку подій не варто відкидати.

Зазвичай же вистачає ввічливої відмови. Приємним голосом кажеш: «Дякую, що зателефонував, але у мене змінилися плани...» — і кладеш слухавку. Або: ти готова продовжити розмову, але у більш зручний для тебе час, коли молодший брат-«індіанець» не братиме тебе в полон просто біля телефонного апарата, а батьки не чекатимуть важливого дзвін-

ка. «Дякую, що зателефонував, але я зараз зайнята. Ми можемо порозмовляти завтра о такій-то годині...» І твій співрозмовник — можливо, майбутній знайомий — усе зрозуміє.

Якщо ж ти остаточно вирішила не продовжувати це знайомство, не радив би тобі розкидатися на прощання ласкавими словечками типу Вовчику, друзяко та ін. Вони зіб'ють з пантелику хлопця, і розпрощатися з ним буде ой як непросто.

Чого (і кого) недолюблюють хлопці

Може, ці поради стануть тобі у прогоді, якщо для когось ти схочеш здатися «непідходящою», змусити його втекти, чкурнути і навіть думку забути про те, щоб з тобою знайомитися. Отож...

- Спізнися на першу зустріч на півтори години, а якщо ще його застанеш, звинувать, що він стояв «не там», бо ти чекала його в іншому місці (біля «Макдональдса», наприклад).
- Бажаний «відштовхувальний» ефект від першої зустрічі підсилить відповідний «прикид» (ніби на вечірку готів зібралася) і «бойове» розмалювання на обличчі.
- Відразу ж починай його детально розпитувати про шкідливі звички, оцінки за чверть, перевіряти, чи знає таблицю Піфагора (формулу площі круга, правила вживання апострофа)...
- Домовтеся про зустріч, під час якої вигуляєте собак. А сама прийди з... котом.

Інший варіант. Ти таки познайомилася з ним, але не хочеш продовжувати дружбу? Як би розірвати її остаточно...

- Віддай йому «на тиждень» свого хом'ячка, коли поїдеш відпочивати на канікули, а потім ще місяць «забувай» його забрати. Тільки не забувай, що так ти можеш втратити не тільки симпатика, а й хом'ячка, бо хлопець може здружитися з ним, а тебе сприйняти як погану господиню для тваринки. Вирішувати тобі.
- Навпаки, позич у нього бейсболку і «забудь віддати», помилково передарувавши молодшому братові (сусідському хлопчакові). Навряд чи хоч комусь сподобається таке поводження з його власністю.
- Говори при першій зустрічі тільки про лак до волосся, пінки, гелі. Ну хіба для розмаїття зрони кілька слів про помаду. Йому нагоди вставити п'ять копійок не давай: хіба хлопці щось у цьому розуміють?!
- Якщо він завзятий меломан, заведи його на дискотеку, де мінімум 20 разів за вечір крутять останню пісню Діми Білана. Історія ще не знає випадку, щоб хтось пройшов таке випробовування і залишився зі своєю пасією.
- Знаєш, що він запланував ввечері з другом переглянути футбол (надважливий вирішальний матч!)? Обов'язково напрошуйся на прогулянку. Ти ж у парку давно не була, повітрям свіжим не дихала.
- «Випадково» зітри з комп'ютера його улюблену гру, де йому ще один рівень і три життя залишилися... Ось тільки за реакцію справжнього «хакера» не ручаюся. З тобою він два дні знайомий, а гру вже тиждень розгадує як-не-як.
- Прикинься колекціонеркою півлітрових баночок з-під йогурту. Вимагай від нового знайомого якнайактивнішої участі у поповненні твоєї колекції. Хіба він не поважає твоє право на хобі?..
- Регочи з кожного його жарту, щоб піввулиці оберталося. До речі, сам жарт можеш і не дослуховувати до кінця — ти ж не хочеш, щоб хлопець подумав, ніби ти оцінила його дотепність.
- Приходь на чергове побачення з подружкою і розмовляй в основному теж з нею, хихикай, пирскай у кулак за його спиною.
- На кожному кроці демонструй свою начитаність.

Усі свої речення починай: «А ось у книжці.., та ти, певно, не читав, це з найновішого...» Вставляй афоризми, сип латинськими прислів'ями... Якщо він, звісно, не правнук Ейнштейна, довго такого товариства не витримає.

Він просто не може тобою

- мило усміхаєшся
- демонструєш інтерес до його персони
- знаєш, хто такий Еразм Роттердамський, але при розмові наївно кліпаєш віями
- радієш навіть найнещаснішим квітам, які він дарує
- розповідаєш свіжі анекдоти
- смієшся над його жартами
- можеш підтримувати розмову не тільки про косметику
- кричиш-благаєш врятувати тебе від таргана
- пропонуєш свою допомогу. Це так приємно!

Не зацікавитися, коли ж!

- просиш пояснити тобі алгебру. Або фізкультуру. Головне, щоб він у цьому добре тямив
- вмієш відрізнити принтер від сканера
- не боїшся говорити правду
- присилаєш по електронній пошті ваше фото з пальмами і водоспадами, зроблене у «PhotoShop»
- можеш 5 хвилин помовчати
- можеш 5 хвилин послухати

І все ж ти поки що не мрієш про знайомство? Тоді прислухайся до цих порад, але з точністю до навпаки. І тоді у тебе все вийде, аби з НИМ не познайомитися!

Лео-леопард: і не лев, і не гепард

Коли він в клітці, то приємний.
На шкірі в нього плями темні.
Він — хижий звір, хоча все ж трішки,
Як лев чи тигр, в душі він — кішка...

Ковба-сан

А що, не помилився наш самурайський Класний котисько, котрий, натхненно розповідаючи Класній компанії про леопарда, аж віршами заговорив. Бо леопард — такий звір, що ним хоч-не-хоч, а мимоволі замилуєшся...

Хто на дереві сидить?..

Ця чудова красива кішка (адже леопард, як лев, гепард, рись та тигр — належить до родини котячих) має витягнуте, гнучке, струнке і разом з тим сильне тіло, округлу голову, довгий хвіст та стрункі, надзвичайно міцні ноги.

Тіло леопарда в довжину сягає 91-180 см, хвіст — 75-110 см, важить він зазвичай 32-40 кг (із крупних кішок леопард — найдрібніший), проте зрідка трапляються екземпляри вагою навіть до 100 кілограмів! Лісові леопарди найбільші у своїй родині. А найменший — сомалійський леопард. Проте невеликі розміри хижака ще не означають, що леопард — «невинна овечка». Він, як стисла пружина, сповнений енергії, і його раптовий напад — вершина віртуозності. У цієї найграціознішої кішки сильніше за інших її родичів розвинене відчуття рівноваги. Напевно, тому і по деревах вона лазить краще за інших. Більше того, умудряється навіть влаштовувати засідки на дереві, ловити там мавп (це коли вже ну ду-у-у-же зголодніє) чи навіть... спати ховаючись у гілках. Хитрого леопарда, котрий причаївся у своєму висотному «гніздечку», побачити непросто. Щоправда, іноді його видає елегантний довгий хвіст, який звисає з дерева...

Хочеш їсти — прикидайся мертвим...

Меню небезпечної «кицюні» дуже різноманітне — антилопи, олені, косулі, гризуни, птахи. Іноді леопарди нападають на собак, домашню худобу чи навіть людей. Щоправда, вони роблять це набагато рідше, ніж тигри чи леви. Леопарди зазвичай ведуть нічний спосіб життя. Полюють як правило поодинці.

Як поводиться леопард на полюванні? Він безшумний і терплячий. Його слабкий нюх сповна компенсується прекрасним слухом і зором. Крадеться... підповзає ближче... Обережно, на череві, підкрадається до своєї жертви, а потім кидається на неї в блискавичному стрибку — граціозному, точному, смертоносному. Поступаючись у силі тигрові чи леву, леопард перевершує їх у вмінні безшумно і вправно підкрадатися до жертви. А у вмінні майстерно прикидатися йому взагалі рівних немає! Хитра кішка може годинами валятися на сонечку, прикинувшись мертвою, корчитися, стогнати і зображати помираючу, заманюючи цим недосвідчених цікавих оленів або верблюдів. Якщо ж леопард полює із засідки, то

УЛАР, АБО ГІРСЬКА ІНДИЧКА

Манерою поведінки улар нагадує домашніх курей: при ходьбі так само часто змахує хвостом. Населяє гірські степи, скелі і кам'янисті розсипи на висотах від 500 до 1500 м над рівнем моря. Улари часто стають здобиччю хижих птахів, особливо беркута.

УСТРИЦЯ

Виявляється, люди їдять устриць ще з кам'яного віку: про це свідчать устричні раковини на «кухнях» древніх поселень людей. Устриця їстівна — часта гостя у Середземному і Чорному морях. У Чорному морі устриці зустрічаються як у бухтах і на прибережних скелях, так і на мілководдях відкритих ділянок моря. Головний її ворог — хижий черевоногий рапан, який виїдає устриць і мідій.

ХАМЕЛЕОН

Представник родини ящірок. Живе на деревах. Зустрічаються в Африці, на островах Мадагаскар, Шрі-Ланка. Мають довгий язик, часто довший за тіло. Вважають, що хамелеон здатен не лише змінювати колір, але й відтворювати будь-який малюнок навколишнього фону, навіть чорно-білі квадратики шахової дошки. Але наукою даний факт не доведений.

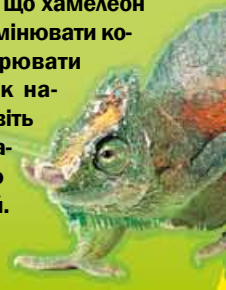

робить величезний стрибок (висота його стрибка може сягати 5,5 метра!), падаючи жертві на спину: кусає в загривок і валить на землю.

У леопардів не прийнято запрошувати на обід гостей, щоб вони розділили з ними трапезу. Вже краще затягнути здобич на дерево — там вона буде в цілковитій безпеці від посягань непроханих голодних хижаків. (Леопард може вилізти на дерево, тримаючи в зубах ношу вагою понад 25 кг!)

Хто сказав «гав»?

Леопарди й справді мають багато спільного з кішками — наприклад, не люблять води: коли надворі дощ, жоден з них надвір і хвоста не висуне!

Зазвичай леопарди розмножуються упродовж цілого року. Як і усі кішки, залицяючись до своєї «половинки», вони влаштовують «показові» бійки, що супроводжуються гучним ревом самців. Звуки, які видає леопард, можна описати як глухе гавкання, гарчання, бурчання, шипіння, немелодійне завивання або навіть покашлювання. Хоча зазвичай леопард — мовчун з мовчунів: ані «гар-р-р» з нього не витягнеш. Схоже, найбільше їм до душі тиша.

Леопардиха виношує майбутнє дитинча впродовж трьох місяців. Маленькі леопардики народжуються сліпими і безпорадними. Але дуже скоро прозрівають і здійснюють свої перші «вилазки» за жабами і пташками. Коли ж настає час серйозно виходити на полювання, зір леопарда стає таким гострим, що дозволяє бачити здобич за 1,5 км. За два роки з безпорадного сліпого кошеняти виростає цілком зрілий і небезпечний хижак з гострими, мов лезо, зубами. Зубів у леопарда, як і у гепарда, 30.

Леопарди населяють більшу частину Африки (крім Сахари) і південну половину Азії.

У межах колишнього Радянського Союзу леопарди ще донедавна жили на Кавказі, але нині зрідка з'являються лише в Закавказзі. Іноді їх можна зустріти в республіках Середньої Азії, а частіше — у південній частині Примор'я. Житло леопарда — глухі тропічні, субтропічні і змішані ліси, гірські схили, рівнини, савани, покриті лісом зарослі по берегах річок. Високо в гори, особливо взимку, вони не піднімаються.

Хутро у леопардів із тропічних країн густе, але не пухнасте, зате дуже яскраво забарвлене. Загальний тон забарвлення — жовтий з різноманітними відтінками: від блідо-солом'яного чи сірого до іржаво-бурого.

По всьому тілу, хвосту і ногах леопарда розсіяні суцільні чорні плями у вигляді кілець. Леопарда можна легко сплутати з ягуаром, однак він значно менший за розмірами за свого родича і його плями не утворюють «розеток»: кіл або груп плям; винятком з цього правила є лише далекосхідний підвид леопарда.

Народжуються, але дуже рідко, леопарди-альбіноси і так звані флавісти: для них у природи немов не вистачило чорної фарби — плями блякло-го шоколадного кольору, охристі. У тропічних країнах іноді зустрічаються леопарди-меланісти, яких називають чорними пантерами. Особливо часто чорних леопардів можна зустріти на острові Ява. Шкури тварин високо цінують на хутровому ринку, тому раніше леопард належав до улюблених трофеїв мисливців за дорогоцінним хутром. Нині леопард — на межі винищення, тому й занесений до Червоної Книги.

Далекосхідний леопард — найрідкісніша тварина родини котячих у світі. Нині у дикій природі є близько 30 осіб цього виду леопарда. Ще майже 100 осіб живе у зоопарках світу, проте, на жаль, майже усі вони походять від одного батька.

ХОМ'ЯК

Хом'як схожий на дбайливого господаря: будує добротні і складні нірки з численними тунелями і отворами-коморами. Глибина нір хом'яка сягає до 2,5 м. Ближче до осені звірок старанно заповнює свої засіки різними припасами: зерном, картоплею, кукурудзою, морквою та іншими продуктами. Загальна маса таких запасів — 10–20 кг, але траплялося зустріти і комори хом'яка, у яких було до 90 кг зерна!

ФЛАНДР

Широко розповсюджена в різних країнах порода великих кроликів. Виведена в бельгійській провінції Фландр. Кроликів цієї породи називають фламандськими велетнями. Самці важать у середньому 5 кг, самки — 5,5 кг. Довжина тіла — 60-65 см, обхват грудей — 36-44 см. Найпоширеніші велетні — пісочного та білого кольору.

ФАЗАН

У самця фазана яскраве оперення і довгий хвіст з мідно-червоним відливом та чорними поперечними смугами. Фазанка — сіра, з коротким хвостом. Більшу частину життя фазан проводить на землі. Ходить великими кроками, любить купатися в пилу. При занепокоєнні видає звук «токо-токо-токо».

Чарлі Шин — не лише актор, але й...

Усі його знають як актора Чарлі Шина, хоч насправді його звуть Карлос Ірвін Естевер. Від діда йому дісталось трішки іспанської крові, втім сам Чарлі трактує себе як стовідсотковий американець. І навіть якщо ти не бачив жодної стрічки із цим голлівудським актором, то ім'я його не раз залітало у вухо.

Кінобізнес — родинна справа

Вперше хлопець знявся у стрічці «Апокаліпсис сьогодні» у далекому 1979 році, де в одній із головних ролей фігурував його татусь Мартін Шин. Щоправда, Чарлі крутився лише у масовці і без слів, але після зйомок вирішив для себе твердо — буду актором! Відкрити рота йому вдалось у стрічці «Лукас» (1986), де Чарлі перевтілився на зірку шкільного футболу — такий собі симпатичний і чуттєвий денді. А тоді уже завертілось і понесло... Найбільш пам'ятливими з-поміж усіх стрічок є «Взвод» і «Багряний світанок», де Чарлі Шин припасував собі ролі військових. У фільмі «Уоллстріт», який вийшов на екрани у 1987 році, актор змінив свій імідж, чим вельми здивував простих американців. До речі, саме у цій стрічці роль батька і сина дісталась Мартінові та Чарлі Шинам — краще й не придумати! Разом вони з'явились і у стрічках «Виродки Беверлі Хіллз» та «Каденція». Скажу більше — брат Чарлі Шина, Емілио Естевес, також задіяний у кінобізнесі. Він написав сценарій та зняв стрічку «Мудрість», у якій зіграв роль його брат Чарлі.

Зі спорту — у кіно

Чарлі Шин народився 3 вересня 1965 року в Нью-Йорку в родині американського актора Мартіна Шина і Джанет Естевез. Завдяки своєму татусеві засвітився на екранах у 9-річному віці. Шкільна наука не лізла в голову без буки (без дрючка, яким тепер виховувати не педагогічно)... Підліткові пригоди так захопили хлопця, що із коледжу його виключили із вовчим квитком. Хлопець нудьгував на уроках, втікаючи на тренування бейсбольної команди. Щоправда, у бейсболі Чарлі показував чудові результати, але через непосидючість його й звідти попросили. А Чарлі мав усі шанси потрапити до основного складу і стати професійним спортсменом. Мабуть, не так уже й переконливо подобалось хлопцеві спортивне життя, і він остаточно вирішив податися на знімальні майданчики, поринувши в роботу.

До речі, ти можеш запитати, чому саме такий заголовок я обрав для своєї розповіді про цього актора. Отже, якраз настав час розкрити карти. Виявляється, попри знімальний майданчик у Чар-

Вибрана фільмографія

1986 — «Взвод»
1987 — «Уоллстріт»
1991 — «Гарячі голови»
1993 — «Гарячі голови-2»
1994 — «Швидкість падіння»
1998 — «Легкі гроші», «Лист із камери смертників»
2003 — «Дуже страшне кіно-3»
2006 — «Дуже страшне кіно-4»

Нагороди

2002 — «Золотий Глобус» (краща чоловіча роль у серіалі «Spin City»).
2005 — «Золотий Глобус» (номінація за кращу чоловічу роль у серіалі «Дві з половиною людини»).

Кінострічка

Найкращі мюзикли

Американський інститут кінематографії склав список найкращих мюзиклів в історії кіно: 1. «Ті, що співають під дощем»; 2. «Вестсайдська історія»; 3. «Чарівник з країни Оз»; 4. «Звуки музики»; 5. «Кабаре». Із сучасних музичних стрічок у список потрапили лише «Чикаго» (12 місце) та «Мулен Руж» (25 місце).

«Піратські» збори

Згідно з підведеним підсумком, стрічка «Пірати Карибського моря-2: Скриня мерця» зібрала в американському і світовому прокаті 995,8 млн. доларів. Нагадаю, що стрічка «Титанік» зібрала 1 млрд. 845 млн., а «Володар Кілець: Повернення Короля» — 1 млрд. 112 млн.

Секрети «MGM»

Компанія «MGM» поділилась планами щодо своїх найграндіозніших проектів на найближчі роки. Отже, у найближчий час нас ощасливлять «Термінатором-4», «Хоббітом» у виконанні Пітера Джексона, сіквелом «Афери Томаса Крауна» з Пірсом Броснаном у головній ролі.

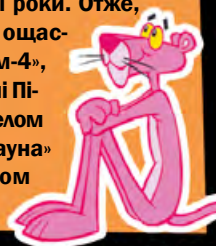

лі є ще й інші захоплення. Містер Шин — гурман м'ясних продуктів. Каже, що це допомагає йому залишатися міцним та дужим. А ще він страшенно не любить коней і навідріз відмовляється зніматись у стрічках, де ті граційні тварини гарцюють.

Окрім цього, містер Шин давно колекціонує старовинні годинники, зброю, автомобілі та бейсбольні сувеніри. Приміром, його бейсбольну колекцію оцінили у 170000 доларів і виставили в «Офіційному кафе усіх зірок» у Таймс Сквері... але згодом викрали. Мабуть, це потягнуло Чарлі на поезію, бо у вільну хвилинку він строчить рядочки — навіть видав збірку «Роздуми». Однак не потяг до літератури, а вдалі ролі у кіно принесли йому славу. Зокрема стрічка «Гарячі голови», «Взвод», «Молоді стрільці» тощо.

МІЖ ЗЛЕТАМИ І ПАДІННЯМИ

І все ж... постійні сварки, з'ясовування стосунків перед телекамерами і просто у громадських місцях є для Чарлі Шина справою звичною і навіть буденною. Саме у такий спосіб актор нагадує про своє існування, змушує газетярів строчити всілякі відгуки. (Однак, гадаю, можна знайти і цивілізованіший спосіб, але вже що маємо, те маємо). Що б там не казали, а життя актора — річ богемна. І саме цим можна виправдати і пробачити усі дивацтва, які та професія породжує. Як то кажуть, ненормований робочий день, постійні перевтілення і цілковита непевність в особистому житті стали для Чарлі Шина таким собі шлагбаумом між тим, що хочеш, і тим, що є насправді. Отож як актор, Чарлі Шин і справді талановитий. А от в особистому житті — розбурханий і непостійний. Навіть такий завзятий гультіпака як Роберт Де Ніро якось зізнався, що у дні своєї бурхливої молодості був куди стриманіший за Чарлі Шина. І попри те Чарлі Шина вважають у Голлівуді доволі перспективним.

І час від часу запрошують на гарні ролі. Отак і живе Чарлі Шин між високими злетами і стрімкими падіннями.

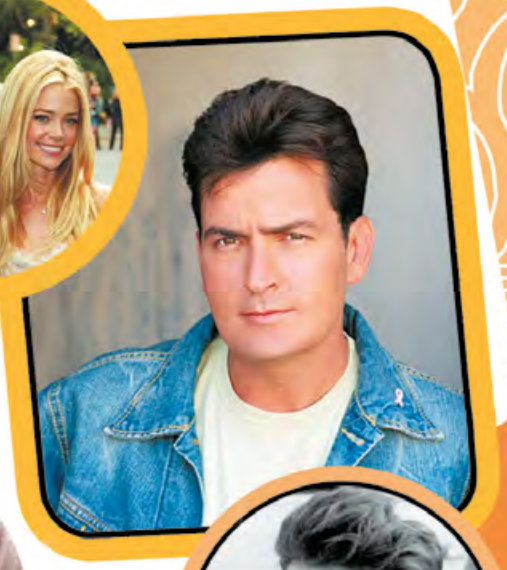

ШИН-БУМБАСТИК

Чарлі надає перевагу комедіям і бойовикам. Іноді йому вдається поєднати корисне з приємним і стати героєм комедійного бойовика. Взагалі Шину вдається це поєднати легко і ненав'язливо, адже він до безбожності пластичний і лабільний. І все ж у послужному списку Шинових ролей переважають бойовики. Мабуть, саме його потаємна мрія стати надійним і міцним, як кремінь, так збалансовує актора у повсякденному житті. Втім, не такий він уже й безнадійний, цей Чарлі Шин. Кажуть, що тепер він до церкви ходить частіше і більше часу проводить зі своєю донькою. Та й по ночах більше спить, адже завжди бути у формі — це перше, що вимагають від актора. Тим більше, коли йому вже стукнуло 40.

БЛОКБАСТЕРИ-2008

Продюсери Майкл Дж. Уїлсон і Барбара Брокколі затвердили дату релізу 22-ї серії бондіани. Як стало відомо, стрічка буде випущена у прокат студією «Columbia Pictures» 2 травня 2008 року, а головну роль виконає «новий» агент 007 Деніел Крейг.

ЗОРЯНИЙ СУСІД

Джордж Клуні — найбажаніший сусід у літаку для пасажирок компанії «British Airways». За ним йдуть Роббі Уїльямс та Бред Пітт. А найбажаніші сусідки — Кайлі Міноуг, Анджеліна Джолі та Кемерон Діаз.

ХТО ПОПЕРЕДУ?

Компанія, яка займається дослідженнями медіа-ринку, склала ТОП-10 кращих серіалів світу. Список очолив серіал «CSI. Місце злочину» — «CSI. Майямі». А друге та третє місця посіли серіали «Загублені» (2004) та «Відчайдушні домогосподарки» (2004).

Скарби тамплієрів

Якщо тобі сьогодні видасться, що Класний (тобто я) аж надто якийсь таємничий, якщо почуєш ненароком, як я бурмочу якусь абракадабру — «Бафомет... Хрест Восьми Блаженств... Охорона потаємних сил...», — то знай: уже настала черга розповісти тобі про скарби тамплієрів. Про скарби, зрошені кров'ю героїв, скарби, чиї місця позначені незрозумілими знаками і запечатані печатками, розтопленими на пекельному вогні... Отакі скарби.

У Перу є казкові місця, де дрімають скарби інків, в океані лежать затонулі галіоти. Франція зберігає у розвалинах старих замків «незліченні скарби тамплієрів». Розповіді про скарби знаменитих лицарів страшні та незвичайні. Вони пов'язані і з нашою історією, і з легендами, і з окультними науками.

Говорячи про скарби тамплієрів, окультист неодмінно вигукне: «На них закляття! Їх захищають потойбічні сили! Добути їх може тільки член Ордену Храму чи той, хто посвячений у потаємні знання Ордену...»

А як же інакше. Адже лицарі-храмовники (тамплієри тобто) не тільки відважно билися. Вони ще любили знатися з потойбічним світом, розважатися з квадратурою кола, потаємними знаками, символами та ієрогліфами — одне слово, любили все таємне. Тому вони не просто поміщали свої скарби в якийнебудь підвал чи нішу в товстій стіні, а винаходили неймовірні хитрощі і щоб заховати скарб, і щоб знайти.

На чужий коровай...

Тамплієрські скарби з'явилися 5 жовтня 1307 року, коли король Філіпп Вродливий наказав схопити всіх лицарів-храмовників, які були у Франції. Причин такої зухвалості було кілька. По-перше, тамплієри ставали небезпечними для королівської влади. Їх потаємні обряди спокушали багатьох католиків. По-друге, зубожілого монарха як магнітом вабило до тамплієрських статків. Орден володів дев'ятьма тисячами замків в одному лише християнському світі!

Філіппу вдалося добряче поживитися, але далеко не всі скарби стали здобиччю ласого до поживи монарха. Кажуть, ніби папа Климент V за кілька днів попередив членів Ордену про «операцію» французького короля. Тож цілком може бути, що скарбниця Ордену схована в надійному місці. Тамплієри любили архітектуру, тайнопис, символіку. Вони ховали свої скарби з особливими обрядами, а місце позначали спеціальними знаками.

Від гріха подалі

Коли великий магістр Жак де Моле зрозумів, що намислив король, він вжив заходів, щоб зберегти «легенди і високі знання». Магістр знав, що його племінник, молодий граф Гішар де Боже, хоче вступити до Ордену. Він викликав Гішара до себе в темницю і посвятив у лицарі. Потім Гішар вирушив до Храму, щоб відшукати в одній з гробниць в усипальниці великих магістрів трикутний кришталевий погрібець у срібній оправі. Витримавши це випробування, він дав клятву зберегти Орден і був посвячений у його таємниці.

Моле розповів племіннику, що у трикутному погрібці зберігається велика реліквія — вказівний палець Іоанна Хрестителя, — і повідав іншу таємницю, ще дивовижнішу: «У гробниці графа де Боже, колишнього великого магістра, покояться не його останки, а орденський архів. Там же — численні реліквії та скарби, які я вивіз із Святої землі, відібравши в невірних: корона ієрусалимських королів, семисвічник царя Соломона, чотири золоті фігури євангелістів із храму Гробу Господнього. Але скарбниця тамплієрів не там, а в двох колонах на хорах храму при вході до усипальниці. Колони порожні, капітелі повертаються на шарнірах».

Сказавши все це, Моле взяв з Боже клятву, що той врятує коштовності і «збереже до кінця світу», поцілував його і став готуватися до смерті.

Моле був спалений живцем. Новий великий магістр відтворив Орден «великих архітекторів» і став думати, як сховати скарби храмовників. Він попросив у короля Філіппа дозволу поховати свого дядька Гійома в іншому місці. Дозвіл було дано. Гішар за допомогою братів по Ордену висипав з колон храму все золото, срібло й коштовне каміння, наповнив ними труну плюс ще кілька скринь — і все перевіз у місце, відоме тільки втаємниченим.

Від легенди до легенди

Скарбону тамплієрів перевезли. Але куди? Хтось каже, що на Кіпр, де був колись архімандрит чи патріарх Ордену з великим капіталом. Є й друга гіпотеза, за якою скарб захований у володіннях Боже у Провансі: точніше, не в самого Боже, а у васальному замку Аржині.

Уяви собі замок із мурами і вежами, господарські будівлі, підйомний міст над глибоким ровом. Повсюди відчувається густий аромат загадок, чарів та скарбів... Власник такого замку пишається своїми скарбами. Авжеж, легенда про них оживляє цю похмуру купу старого каміння — червоного, жовтуватого, сірого, моховито-зеленого... Головна вежа Аржині збудована з цегли. В ній ві-

сім вікон, і зветься вона вежею Восьми Блаженств (або Алхімічною вежею).
Власник замку — граф Жак де Розмон. У 1950 році його відвідав якийсь загадковий полковник з Англії. Він хотів купити замок за казкову суму: 100 мільйонів франків. Де Розмон відмовився.
У 1952 році замок Аржині оглянула інша шукачка тамплієрських скарбів — мадам де Грація. І нібито знайшла знаки, що вказують на головний скарб. Її пошуками зацікавився паризький промисловець Шампйон. Він організував розкопки під керівництвом магістра окультних наук Армана Барбо і письменника Жака Брейєра.
Брейєр був переконаний, що скарб Аржині — не більше і не менше, як філософський камінь. Барбо та Брейєр ночами стали викликати духів у вежі Восьми Блаженств. Їм явилось одинадцять тамплієрів, які назвалися хранителями скарбів. Вони спілкувалися з ними мовою умовних стуків. Жак Брейєр поставив у вежі клітку з голубом: коли загробний світ виходив на зв'язок, голуб бив крильми. Всі свідки ясно чули одинадцять ударів. Обман був неможливий: ніяка драбина не дістала б до верхівки вежі. Стук лунав між дванадцятою і другою годинами ночі.
Загалом, вночі звуків вистачало: квакали жаби у ставках, співали солов'ї, брехали собаки... Та щойно лунав перший стук, усі тварини дивовижним чином замовкали. Коли ж спілкування з духами закінчувалося, нічні шуми починалися знову.
Часом одинадцять тамплієрів відмовлялися говорити, часом казали щось незрозуміле. Через медіума Барбо дізнався, де вхід до підземелля замку, і послав туди робочих. Але взятися до справи постійно щось заважало: то Шампйона негадано відкликали справи, то в Барбо помер хтось із родичів, то робочі кудись щезали...
Аж якось Жак Брейєр проголосив: «Є контакт! Тамплієри згодні говорити!»
Спіритичний сеанс відбувся у ніч на Івана. Барбо через медіума зв'язався з хранителями скарбу. Медіум вимовив: «Я бачу, як на мене по якомусь жолобу рухається величезна скриня. Людська рука в залізній рукавиці опускається у скриню, дістає золоті монети. От на столі вже чималенька купа. Рука черпає далі. До золота пожадливо тягнуться інші руки... жахливі лапи, з кігтями, покриті шерстю... Людська рука забирає монети назад у скриню. На чолі хранителів скарбу — лицар у труні. Його мармурова статуя говорить, але він далі лежить у гробниці. Він хоче вийти на світло. Для цього треба влаштувати великий обряд і промовити сім заклинань».
Жак Брейєр навідріз відмовився ставити цей дослід. І тоді медіум заявив: «Дідька лисого ви знайдете. Духи-хранителі зумисне дурять вас. Вони зберігають скарб для нащадка тамплієрів, гідного продовжити їхню справу».

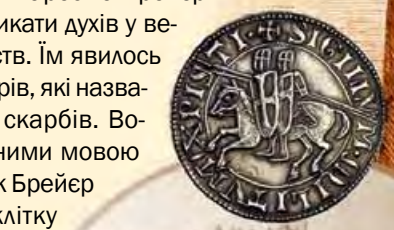

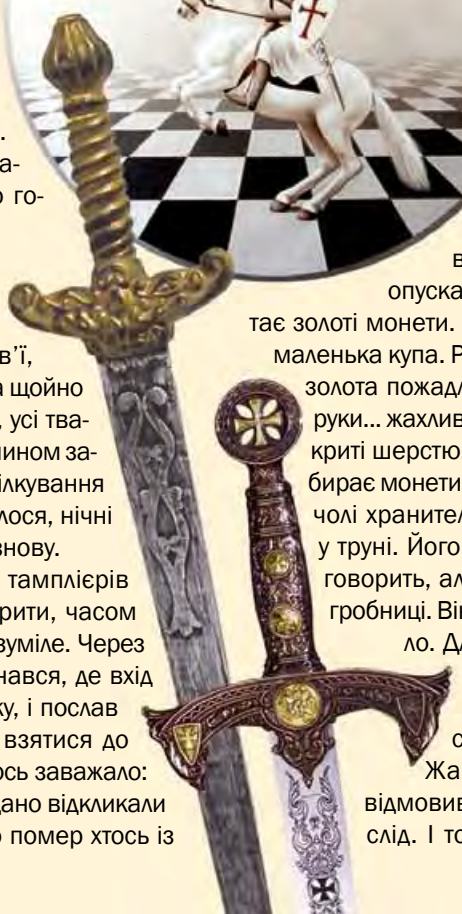

Далі буде?

Є інші місця, де можуть знаходитися тамплієрські скарби: База, Дім Сенешаля в Ажані, маєток Сен-Мартен-де-Ванс. Історик Жан Мерселло вважає, що тамплієрські тайники можуть бути у маєтку Рано... Там є «печера золотої посудини» і «печера срібної посудини». Колись у кожній печері стояла кругла посудина, повна золота, і посудина квадратна, повна срібла. Мандрівні храмовники в разі потреби могли заходити у ці печери. Вони брали рівно стільки, скільки їм було потрібно, і знов ховали посудини.
Славу загадкового місця, де криються скарби, отримав ще один замок — Валькроз у департаменті Вар. Це давня споруда, зруйнована більш як на три чверті та загублена в лісах. До цього замку немає навіть проїжджих доріг. Кращого місця годі й шукати. Так вважають шукачі скарбів. Та хвалитися поки що нічим. Бо ніби й справді над скарбами тамплієрів тяжіє закляття.

Лицар Васько

Юрій Яковлєв

Друзі звуть його Вайлом. За неквапливість, незграбність і неспритність. Якщо клас пише контрольну, йому вічно бракує часу. Якщо він п'є чай, то на столі навколо його блюдця — велика чайна калюжа. Він ходить розвальцем і неодмінно чіпляється за край столу чи збиває стілець. І нові черевики стоптує так, ніби з Суворовим здійснював перехід через Альпи. Вигляд він має сонний, ніби щойно прокинувся чи хоче заснути. Усе йому падає з рук, нічого в нього не виходить. Вайло та й годі!

Куртка в обтяжку, штани облягають ноги. На товстому обличчі виділяються три горбочки: два — над очима, на початку брів, а третій — між носом і верхньою губою. Коли він напружується чи приходить з морозу, вони червоніють першими.

Всі вважали, що причина його повноти — обжерливість: з чого ще він такий товстий? Насправді їв він мало. Не любив їсти. Терпіти не міг.

Те, що він вайло, було написано у нього на обличчі, вгадувалося в його повільних рухах, відлунювало в глухуватому голосі. Ніхто не здогадувався, що криється під цією незугарною товстою оболонкою.

А в його грудях билося шляхетне серце лицаря. У заповітних мріях він бачив себе закутим у блискучі сталеві обладунки, у пернатому шоломі з опущеним забралом, на білому коні з роздутими ніздрями. Він мчав по світу, здійснюючи подвиги, захищаючи слабких і скривджених. Він був безіменним лицарем. Бо зазвичай лицарі мали іноземні імена — Річард, Родріго, Айвенго. Його ж звали просто Васько, і це ім'я не годилося для лицаря.

У мріях із товстого й клишоногого він ставав струнким, гнучким, у рухах з'являлися спритність і вправність. Усі недоліки зникали під сліпучими латами.

Та варто було йому підійти до дзеркала, як усе ставало на місця. І замість вродливого лицаря виникав вайлуватий хлопець із круглим товстим обличчям. В такі хвилини він ненавидів себе за негідну лицаря зовнішність.

А ще до дійсності вертала мама. Зачувши з кухні його кроки, від яких жалісно дзенькали келихи, мама кричала:

— Обережно! Слон у порцеляновій крамниці!

Хіба так поводяться з благородним лицарем?

Він хотів поділитися мріями з приятелем, але не зустрів у нього підтримки. Зачувши про обладунки, приятель скривився і сказав:

— На такого грубого ніякі обладунки не налізуть.

Він і не підозрював, що ранив Васька у самісіньке серце.

У вільний час він бігав до музею. Тут у просторих залах висіли великі картини в золотих рамах, а по кутках стояли статуї з пожовклого мармуру. Він холоднокровно проминав полотна великих майстрів і йшов у заповітну залу. В цій залі не було ніяких картин. Тут на стінах висіли мечі й списи, а на підлозі стояли лицарі, закуті в обладунки.

Потай від старенької чергової він доторкався до холодної сталі обладунків і пробував на палець, чи добре заточені мечі. Він повільно переходив від чорного лицаря до золотого, від золотого — до срібного. До одних лицарів ставився по-дружньому, до інших — зі стриманим холодком. Він кивав їм головою і подумки питав, як пройшов черговий турнір. Йому здавалося, що лицарі стежать за ним крізь щілини опущених забрал і ніхто не називає його вайлом.

Чому природа переплутала і вклала горде серце Дон-Кіхота у незграбну оболонку Санча-Панси?

Він мріяв про подвиги, а життя минало одноманітно і буденно. Щоранку він знехотя звішував ноги з ліжка, і коли мама підганяла його окриком: «Не барися, бо запізнишся!» — натягував на себе штани та сорочку. Плентався до вмивальника, мочив ніс — і нехотя сідав за стіл. Поколупавши ложкою кашу, вставав і йшов до школи. У класі він з'являвся після другого дзвінка. Кидав на парту важкий портфель і протискався на лаву, зрушуючи парту.

На уроках він не теревенив, бо був не з балакучих, та це не заважало вчителям робити йому зауваження:

— Рибаков, про що мрієш?

— Рибаков, повтори, що я сказала?
— Рибаков, іди до дошки і поясни розв'язок задачі.
Він плентався до дошки, чіпляючи ногою парти, і довго стискав у пальцях крейду. Він думав так повільно і важко, що вчительці вривався терпець і вона відправляла його на місце.
Він сідав, і парта вмить перетворювалась на бойового коня, а пухкі короткі пальці самі починали малювати мечі та обладунки.
...Важко провести межу між осінню і зимою. Буває так, що ще не опало листя, а на землю лягає перший слабкий сніг. А часом уночі підморозить і річка вкриється кригою. Ця крига, дзеркальна і тоненька, вабить до себе, і тоді радіо застерігає, що ходити кригою небезпечно.
Але не всі слухають радіо. І на кризі з'являються сміливці. Крига прогинається і тріщить, але вони вірять, що народились під щасливою зіркою. А щаслива зірка часом підводить.
Увагу Вайла привернули крики, що долинали з річки. Він прискорив крок і засапано вийшов на берег.
Там він побачив Дмитра Ковальова, котрий махав руками і кричав:
— Тоне! Тоне!
— Хто тоне? — неквапно запитав Вайло.
— Не бачиш, чи що? — огризнувся Дмитро. — Малий тоне. Під кригу провалився. Чого стоїш?
Хтось інший запитав би: «Чого ж сам не допоможеш?» Але він був вайло і цього не зробив. Він глянув на замерзлу річку і помітив маленького першачка, котрий був по пояс у воді й руками чіплявся за крижані краї.
Вайло був товстіший і важчий за Дмитра, але він ступив на кригу. Крига ледь прогнулася, але не тріснула. Мабуть, біля берега вона була товстіша.
Дмитро Ковальов пожвавішав. Він знову замахав руками й закричав:
— Заходь з правого боку!.. Пильнуй!.. Не гупай ножиськами, бо сам...
Він кричав, щоб заглушити свій страх. А Вайло ступав по кризі. Він не чув криків. Він бачив тільки малюка.
Біля ополонки на кризі утворилася калюжа. Він дійшов до краю і, не роздумуючи, виставив одну ногу вперед. Десь у глибині душі він розумів, що зараз крига може тріснути і він опиниться у воді. Та це не спинило його. Він переставив другу ногу і опинився по кісточки у воді.
Ковальов напружено чекав, що буде далі. Він бачив, як Вайло схопив малого за руку, як стала вламуватись крига...
Нарешті першокласник був на кризі. Він ішов, учепившись закоцюблими пальцями у свого рятівника. Зуби його цокотіли. А по обличчю текли сльози.
Коли вони вийшли на берег, Ковальов пожвавішав.
— Ти ноги промочив, — сказав він товаришу, — біжи додому, а малого я доведу.
Вайло подивився на першачка, тоді на мокрі черевики — і сказав:
— Давай!
Ковальов схопив за руку мокрого, переляканого хлопчину і кудись потяг його.
Вайло поплівся додому. Його переживання швидко притупила втома. І тепер залишалися тільки змоклі ноги та легкий озноб.
Удома він ледве стягнув із себе черевики. З них полилася вода.
— Що це? — запитала мама, невдоволено дивлячись на замащений паркет.
— Промочив ноги, — розтягуючи слова, відповів хлопець.
— Де це ти так? — мама понизала плечима і пішла по ганчірку.
Він хотів розповісти мамі, як усе було, але його почало хилити на сон. Він не став нічого пояснювати, ліг на диван і замружив очі. Несподівано він подумав, що якби на ньому були важкі лицарські обладунки, то крига проломилася б і він не врятував би хлопчика. Він скоро заснув.

* * *

Наступного дня, коли після другого дзвоника він увійшов до класу, там нікого не було. Виявляється, всі пішли нагору, в актовий зал, на загальну лінійку. Він кинув портфель на парту і поплентався на четвертий поверх.
Ввійшовши до зали, він протиснувся між дітьми і став у задньому ряді. Виступав директор школи. Він казав, що вчора на річці учень Дмитро Ковальов врятував першокласника, який провалився під кригу, і він, директор, у захваті від сміливого вчинку хлопчика. Потім виступала старша вожата. Вона зачитала листа мами врятованого хлопчиська, в якому Дмитро називався рятівником її сина.
Стиснутий з усіх боків дітьми, Вайло стояв під стіною і слухав, як усі хвалять Дмитрика Ковальова. Якоїсь миті йому хотілося сказати, що Дмитро бреше — нікого він не рятував, а махав руками і кричав. Та на саму лиш думку привернути до себе увагу стало соромно, і всі три горбочки почервоніли.
Нарешті він і сам повірив, що Дмитро — герой учорашньої пригоди: він же першим помітив малого. І коли всі заплескали Дмитрові, Вайло заплескав теж.
Лінійка скінчилася. Всі розійшлися по класах. Вайло з трудом протиснувся за парту, а коли почався урок, узяв куцими пальцями тоненьку ручку і в зошиті з арифметики став малювати лицаря. Лицар був фіолетовий, як шкільне чорнило.

Галина Пагутяк — королева свого «Королівства»

Мені потрапила до рук симпатична книжечка «Королівство», яку створила талановита львівська письменниця Галина Пагутяк. Прочитала я її за кілька днів, можна сказати на одному диханні, і збагнула, що ця мила казка — чудова альтернатива славному «Гаррі Поттеру», яким зачитуються діти і дорослі у всьому світі. Це такої ж сили містика і казковість, яка живе поруч з нами. Добра і незлостива, без демонічних ноток, покликана захистити ті окрушини добра, які ще вціліли у нашому світі.

Давно уже ніхто з жінок в українській літературі так не заворожував читача своєю міфопоетичною прозою, як це робить Галина Пагутяк. Вона увійшла в літературу рано, двадцятитрирічною дівчиною, увійшла стрімко і сміливо. Краще сказати — увірвалась. Авторці властиві фантастично-символічна манера письма, прорив до «вигаданого світу», потяг до містики та безнастанних пошуків спасіння людської душі у жорстокому світі. Деякі з описаних подій у її книжках траплялись і насправді, отож чимало сюжетів містичні аж до правдивості. Недомовленість у багатьох її творах дає великий простір читацькій фантазії, спонукає до співтворчості, робить образи багатовимірними, врешті, несе в собі шарм таємничості й незбагненності. А ще вона тонко й глибоко відтворює і національну автентичність.

Народилася авторка 26 липня 1958 року в с. Залокоть Дрогобицького району на Львівщині, згодом родина переїхала у село Уріж. По закінченні школи Галина вступила до Київського державного університету ім. Т. Шевченка (тепер — Київський національний університет ім. Т. Шевченка) на факультет української філології. Працювала у школі, у Дрогобицькому краєзнавчому музеї, приватній школі, Львівській картинній галереї. І повсякчас писала... Тому й не дивно, що вона є Членом Національної спілки письменників України. Живе Галина Пагутяк у Львові.

Мушу сказати, нам є чим пишатися, адже проза Галини Пагутяк перекладена багатьма мовами світу. Її творами зачитуються в Англії, Німеччині, Росії, Словаччині та Хорватії.

Ті з вас, хто вже знайомий з творчістю письменниці, мабуть помітили, що багато її творів сповнені великою тугою за Садом, якого не можна віднайти і який став її мрією за втраченим щастям, а земля — колами пекла. Читаючи її новели, повісті та романи, я не можу позбутися відчуття, що більшість з них створена на підсвідомому рівні. Тобто здається мені, наче вони самі написали себе й самі поставили останню крапку.

Ось що каже про свою творчість сама Галина Пагутяк: «Бути письменником — це добре, а бути українським письменником — чудово, зростаючи в затінку нашої великої літератури, створеної мучениками, патріотами чи просто безкомпромісними особистостями. Ми, сучасні письменники, існуємо завдяки їхній невидимій підтримці, і доки не сказали свого останнього слова, ніхто не посміє поставити на нас хрест. У світі побутує міф, ніби добрий письменник — це популярний письменник. Цей міф породила масова культура, найлютіший ворог свободи творчості. Когось підносять на п'єдестал — і ось він уже раб, зв'язаний контрактами, рекламними кампаніями, рейтингами, що змушують його писати щороку по книжці (в кращому випадку). Бідоласі навіть не спадає на думку, що можна послати всіх до дідька і тихенько обробляти город і ходити до лісу по гриби. Спокусу грошима і славою витримати дуже важко. Це вдалося лише Селінджеру, якого вважають монстром через те, що він не видає продукцію й не з'являється на публіці. На такому не заробиш грошей. Українські письменники — єдині справжні Хранителі української мови. Дехто з нас пішов у політику й бізнес, дехто доживає віку на мізерній пенсії, а хтось намагається до неї дожити. Це, зрештою, не так важливо, бо кожен має свій десяток читачів. Але коли ми всі повмираємо й не буде кому писати, українська мова згасне і перестане існувати, бо ніхто не знатиме, як нею розмовляти. Тому читайте щодня бодай одну сторінку українською мовою, не дайте їй вмерти. Бо хоча на сторожі її стоять Лицарі Літери Ї, їм потрібна ваша підтримка».

КНИГИ ГАЛИНИ ПАГУТЯК

1982 — «Діти»
1986 — «Господар»
1989 — «Потрапити в сад»
1990 — «Гірчичне зерно»
1999 — «Записки Білого Пташка»
2003 — «Захід сонця в Урожі»
2005 — «Писар східних воріт притулку», «Королівство»
2006 — «Втеча звірів, або Новий бестіарій»

МІРЕЙ МАТЬЄ — співочий символ Франції!

Жива легенда французької сцени — Мірей Матьє — випускає зараз свій 37-ий альбом, в який увійде 10 пісень про кохання. А за плечима — 40 років творчого життя і 60-річний ювілей, який співачка відзначила 22 липня цього року. Увесь свій час вона присвятила шансону, не залишивши собі часу ні на сім'ю, ні на дітей. І саме завдяки цьому стала професіоналом. Співачка працює без продюсерів. Скажу більше — у молоді роки вона відмовлялась від кінематографу та фонограм, надаючи перевагу «живим» виступам.

Мірей Матьє народилась у провінційному Авіньйоні у бідній родині каменяра. З-поміж 14 братів та сестер вона була найстаршою. У 13 років Мірей покинула школу і пішла працювати на завод. Єдиним її захопленням став спів. Дівчина співала і в церковному хорі, і в дуеті з батьком, пристрасним поціновувачем опери. Шлях до світової слави почався у 16 років, коли Мірей перемогла на конкурсі юних талантів. У 1965 році юна співачка поїхала в Париж для участі в телешоу «Гра в удачу». Продюсер Джоні Старк побачив величезний потенціал невідомої конкурсантки. Професійне чуття відомого шоумена підказало, що ця дівчина матиме шалений успіх. Так «Татусь Джо» став її продюсером і почав готувати юну Мірей до великої сцени. Через рік було продано мільйон платівок з її чарівним голосом. (Загалом уже продано 125 мільйонів її дисків.)

Вона з дитинства була незграбною, вічно плутала куди вліво, куди вправо, ковтала склади. Від природи вона була лівшею, але її настирливо намагалися перевчити, від чого серйозно постраждали координація і мовлення. Старк теж був швидше диктатором, ніж добрим татусем, тому шлях до досконалості для майбутньої зірки можна сміливо назвати дорогою сліз.

Свою популярність Мірей заробляла чималою працею: вивчала мови, щоб на кожних гастролях за кордоном здивувати публіку майстерним виконанням їхньої національної пісні.

Їй не довелося прокинутися зіркою за одну ніч. Французьку публіку вона завойовувала поступово. Проте Джоні Старк все ж зробив з неї Велику Співачку. Його смерть від серцевого нападу стала для Мірей великим ударом. Однак вона вже чимало вміла, а головне — її ім'я вже знав увесь світ.

Ставши мільйонеркою, Мірей збудувала притулок для дітей з особливими потребами: «Позаяк власних дітей я не маю, то хочу допомогти тим, хто цього потребує...» Дотепер співачка піклується про сиріт, готує подарунки на Різдво і Великдень та відсилає їх у десятки сиротинців. Зараз Мірей Матьє проживає у своєму розкішному будинку в Нейї, що поблизу Парижа: збоку шелестить Булонський ліс, за будинком — садок.

Уся її співоча кар'єра пройшла між піснями «Гімн любові» та «Я ні за чим не шкодую», залишивши у біографії чимало чистих сторінок. Їй освідчувалися у коханні великі і славні мужі цього світу, а в 1983 році співачка мало не вийшла заміж... Однак Мірей втекла буквально з-під вінця, переконавши саму себе, що без сцени її життя втрачає сенс.

«Татусь Джо» якось сказав їй: «Якщо людина закохана, вона не їсть, не спить і не працює. Якщо ж ти прагнеш стати переможницею, то треба спати, їсти і працювати. Ось три гарантії твого чудового голосу. Див на світі не буває». Цим гаслом співачка послуговується усе своє життя. До того ж, Мірей Матьє — людина глибоко релігійна, для якої розлучення і сімейні чвари неприпустимі. Якщо вже бути дружиною і матір'ю, то зразковою. А для цього у неї ніколи немає часу. Між іншим, на її честь названо сорт троянд «Мірей».

З раннього дитинства вона виховувалась на християнських традиціях, які стали невід'ємною частиною її особистості. «Коли я звертаюсь до Бога, то відчуваю, що мої слова долітають до Нього, і Він не обділяє своєю милістю ні мене, ні тих людей, за котрих я молюсь», — каже співачка.

У Парижі Мірей Матьє ходить до церкви Сен-Філіпп-де-Руль. Під час гастролей їй дарують море квітів, частину з яких засушує її сестра Монік, а частину приносить до церкви. Там є чудова ікона святої Рити Каскійської, покровительки усіх зневірених. Душевна віра тримає співачку в доброму гуморі, а постійна праця над тілом дозволяє виглядати завжди елеґантно, і то при зрості 153 см.

Тече річенька невеличенька

Здавалося б, ну що може бути незвичайного у річках? Наче б ми усе про них знаємо. Несуть вони свої плинні води в озера, моря, океани. Колишуть на хвилях човни, катамарани, купають відпочивальників, манять до берегів рибалок... Та насправді ріки не такі вже прості. Вони приховують у своїх стрімких глибинах чимало таємниць. І досі не всі з них розгадані. А що вже казати про прадавні часи!

Приміром, у Стародавньому Єгипті Ніл завжди вважався джерелом життя, без якого неможливим було людське існування.

У Месопотамії водяна стихія вселяла жах і трепет, адже несла із собою руйнування, загрожуючи смертю всьому живому, розмивала пагорби, на яких височіють храми богів. Для індусів Ганг уособлював очищення, а у Давньому Китаї артерії Землі символізували вічне життя. Китайці вважали, якщо висихає ріка, то це віщує загибель всієї держави. За християнською міфологією, ріки, як нагорода людям, з'являються серед пустелі, висікаються зі скелі. А як покарання — висушуються і зникають. Ось так. Та що й казати... Мало тоді люди знали про особливості літо- і гідросфер.

Двічі в одну ріку... увійдеш?

Літописи розповідають про події давно минулих днів. Діялося це у Великому Новгороді. Головував радою, яка керувала справами міста, єпископ Іоан. І хоч був він особою духовною, серед новгородців ходили чутки, нібито правитель аж ніяк не був праведником. Подейкували, що у його покоях не раз знаходили жіноче намисто, сережки. Аж тут почалося стихійне лихо — посуха. Сонце безжально спалювало на полях все живе. В місті царював голод. Тоді розлючені новгородці згадали про свого єпископа: не хто інший, як він, накликав на них гнів Господній. Знавіснілі, голодні люди замислили позбутися свого блудливого духовного отця — втопити його у ріці. Однак в останню мить передумали і вирішили просто вигнати його з міста. Іоана посадили на пліт і пустили за водою. Ось тут і сталося небачене досі диво: пліт поплив проти течії! Очевидці такої чудасії були певні, що сталося справжнє диво — Бог заступився за єпископа і, щоб продемонструвати це, змінив напрям течії.

Що ж це було? Та звичайне природнє явище. Не віриш? Дарма, бо випадки, коли річка раптом починає текти у зворотний бік, не такі вже й рідкісні. Таке буває, наприклад, з деякими рівнинними ріками у дні весняного паводку. Коли одна із повноводних приток «прокидається» раніше, бурхливі потоки настільки підіймають рівень води у річці, що вона «розвертається» і прямує назад. Таку дивовижу багато разів спостерігали на Сухоні і Прип'яті.

Можливе й таке: під час паводку велика річка несе у своїх берегах величезні маси талої води. Стрічаючись з притоками, ця вода тече ними догори, і притокам не залишається нічого іншого, як теж мчати до своїх витоків.

А там, де ріки впадають в океан і де на береги навідуються морські припливи і відпливи, людей зовсім не бентежить ця дивина. Щодня у визначений час припливна хвиля жене води річки у зворотному напрямку на десятки кілометрів. Тож виходить, двічі в одну річку можна увійти? Треба лише почекати, коли вона вертатиметься назад.

Розлились по горах води, зашуміли буйні броди

Багацько рік прокладають собі шлях земною кулею. Різні вони зовні, різні мають характери.

У піднебессі беруть свій початок гірські ріки. Їхні русла — глибокі, скелясті урвища. Вивергаючись з гір, вода руйнує навіть найтвердіші породи. Величезні маси піску, глини та каміння несе вона з вершин, грізними потоками стікаючи надолину. І чим вище місце народження гірської ріки, тим сильніша її руйнівна сила.

Випручавшись з обіймів гір, стрімкий потік тече просторами рівнини. Течія сповільнюється, річка розтікається широкою долиною. Але в ній ще чимало подрібнених гірських порід: піску, намулу, шматків каменю... І лише там, де течія зовсім сповільнюється, цей «будівельний матеріал» затримується і осідає на дно. Так виникають мілини і острівки. Поступово ріка переходить у свою нижню течію. Русло її розширюється, з'являється все більше островів і піщаного мілководдя. Наближаючись до моря, вона часто ділиться на окремі протоки — рукави.

В нижній течії річка вже не стільки руйнує свої береги, скільки відкладає те, що принесла з височини. Кількість намулів великих рік буває величезною. Дунай, приміром,

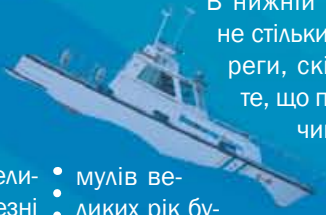

несе у своїх водах 80 мільйонів (!) кубічних метрів зруйнованих порід.
Рекорд з руйнівної роботи б'є китайська річка Хуанхе (Жовта ріка). Якщо у кожному кубічному метрі нільської води міститься приблизно 1 кг намулу, то в Хуанхе його більше у 30 разів! Він так зафарбовує море, куди впадає Хуанхе, що його навіть назвали Жовтим.
Загалом річкові потоки щорічно несуть у моря й океани 16 мільярдів тонн твердих матеріалів. Якби все це завантажити у товарні вагони, то їх вистачить на потяг, який 30 разів міг би оперезати земний екватор!

Солоні, п'яні і зачаровані

У низовинних заболочених містах трапляється особливий вид рік — болотні. Вони зазвичай невеличкі і дуже звивисті. Течія води в них ледь помітна, береги губляться в очереті, русло заростає зеленню.
У Росії є річка на ймення П'яна. Вона — притока Сури. Нелегко на всій земній кулі знайти річку, в якої витік і гирло були б зовсім поряд, хоч вона й проклала собі у твердині чималий шлях. Річка П'яна, пробігши по колу понад 400 км, знову з'являється у місці свого народження і віддає води Сурі. Від її початку до місця впадання тут всього три десятки кілометрів.
Ще одна цікавинка — ріка без гирла. Серед снігів Паміро-Алтаю бере свій початок велика ріка Зеравшан. Вирвавшись з гір, вона розтікається численними каналами і губить у них всю воду. Це ніби своєрідна дельта ріки. Але не на березі моря, а в пісках.
На південному Уралі в Росії протікає ріка Берданка — притока ріки Урал. У своїй верхній течії вона несе прісну воду, а в нижній — «підсолену». Загадка прісно-солоної води не складна. Вона стає такою після того, як здибає на своєму шляху поклади кам'яної солі. А в Якутії є зовсім солона річка. Її так і назвали — Солянка. Там, де вона протікає, багато потужних пластів солі, прикритих вапняками — залишками давнього моря. В Солянку несуть свої води підземні струмки. Пробиваючись з-під землі, вони просочуються через соляні відклади і потім, насичені сіллю, потрапляють у ріку.
Об'єднаними Арабськими Еміратами тече Нахр-аль-Аси, що означає Річка-Бунтівник. Так мусульмани її назвали за те, що вона рухається не за правилами — не з півдня на північ, а з півночі на південь, у бік мусульманських святинь Мекки і Медини, як годиться правовірним рікам.
Чимало забобонів пов'язано з ріками. Скажімо, багато людей, що мешкають неподалік Амазонки, вбачають у ній вожуть, на річці і її притоках не бруюють зачарованих місць. Проплиуючи повз них на плоті, люди бояться промовити й слово. Якщо хтось заговорить чи вигукне, одразу ж з'явиться водоверть, яка розіб'є пліт. Таке переконання, до речі, побутує і в наші дні.

Замість берегів — море

Як і все в природі, ріки постійно змінюються: сьогодні ріка не така, як була вчора, завтра вже буде іншою.
Мільйони років тому на Землі текли зовсім не такі річки. Навіть на наших очах протягом небагатьох років ріка змінює свій вигляд — з'являються нові мілини і острівки, підмивається берег. Особливо непосидючі азіатські ріки, що течуть через піски.
Досліджуючи морське дно, вчені знаходять там... затонулі ріки. Колись вони були звичайнісінькими, а потім море проковтнуло їх. От, наприклад, по дну Атлантичного океану на тисячі кілометрів тягнеться великий каньйон. Океанологи припускають, що це затонула річкова система. В неї несли свої води в далекому минулому ріки Північної Америки, Гренландії і Ісландії.
До речі, словосполучення «морська річка» — це не якийсь каламбур, а цілком реальне явище. У прибережних районах Норвегії не раз знаходили тропічні дерева, прибиті хвилями до берега. Їх приносить сюди здоровенна морська річка. І навіть не одна, а дві. Перша — екваторіальна — тече вздовж західного берега Африки, повз Зелений мис, потім пересікає Атлантичний океан і через Карибське море вливається в Мексиканську затоку. Цю воду женуть постійні вітри — пасати. В Мексиканській затоці бере початок інша морська ріка — добре відомий Гольфстрім. Через Флоридську затоку вона вривається у відкритий океан і несе свою теплу водичку до берегів Європи. Темно-синя її течія помітно відрізняється від зеленавих вод океану. А ще вона тепліша, бо нагріта теплим тропічним сонцем.
Ріки серед моря є і в інших океанах Землі: Тихоокеанська течія, Екваторіальна, Куросіо та інші. Немало в морях й океанах трапляється і невидимих підводних річок. Про них знали ще матроси часів вітрильного флоту і вміли розпізнавати їх. А в мореплавстві це ой як важливо. Вже повірте мені на слово. Мені — бувалому в бувальцях старому морському вовку.

ПОПИЛОСОСЬ... ПІАНІНО!

Щоб піаніно добре зберігалося, потрібно правильно вибрати місце його розташування. Це повинна бути внутрішня стіна приміщення. Не став його біля вікна чи батареї опалення: піаніно боїться яскравого світла і протягів. Дуже шкідлива для нього і пилюка, тож якщо тривалий час не будеш клацати по клавішах, поклади м'яке сукно на клавіатуру і закрий піаніно. Зовні інструмент протирай м'якою ганчіркою, злегка зволоженою скипидаром, але не водою. Задню частину піаніно час від часу слід пилососити. Педалі хоча б двічі на рік треба змазувати вазеліновою олією. Білі клавіші можна очищати спиртом, а чорні — спочатку скипидаром, а потім протерти сухою ганчіркою. Усередину інструмента потрібно повісити мішечок з нафталіном, щоб вберегти сукняні частини інструмента від молі.

НЕ ЗАВАДИТЬ ЗБАДЬОРИТИСЬ

Така проста процедура, як обтирання, дозволить тобі прогнати стомленість і дратівливість. А ще ти підвищиш працездатність, назавжди забудеш про застуди і будеш добре спати.

1. Візьми губку, змочи її водою кімнатної температури і віджми. Обітри нею кисті, передпліччя і плечі. Потім розітри руки сухим махровим рушником.
2. Через 3-5 днів почни обтирати тіло до пояса, енергійно розтираючись сухим рушником.
3. Ще через 2 тижні почни обтирати все тіло.
4. Через тиждень почни знижувати температуру води на 1°С кожні 3-5 днів. Ці ранкові маніпуляції не займуть у тебе багато часу. Зате обтирання добре тонізує, особливо після сну і ранкової зарядки.

МУДРІСТЬ ВІКІВ

- Мухи не проти корови, вони тільки проти її хвоста.
- Таємницю можна іноді зберегти, змовчавши про те, що це таємниця.
- Геніальність — це вміння відрізняти важке від неможливого.
- Пацюки страшенно зляться, коли корабель, з якого вони втекли, не тоне.
- Бідність так любила поетів і художників минулого, що часто убивала своєю любов'ю.
- Є шахраї, які мають таку повагу до закону, що завжди обминають його.
- Чим більше хочеться говорити, тим більша небезпека, що бовкнеш дурницю.
- Людині дано язик, певно, для того, щоб вона не дуже багато думала.
- На жаль, транспорт іноді не так підвозить, як підводить.

ПОДЗВОНИ МЕНІ...

Уяви, що ти зустрічаєш хлопця своєї мрії і в тебе є лічені хвилини, щоб залишитися у пам'яті... хоча б його телефону. Візьми на озброєння п'ять способів, як змусити його твій номер записати.

1. Дзвінок другові. З розгубленим виглядом підійди до нього і скажи, що обіцяла подзвонити мамі, але у тебе в телефоні сіла батарея (скінчилися гроші). Місце в його мобільному записнику забезпечено!

2. Увага: розшук! Покопирсавшись кілька хвилин у сумочці, повернися до НЬОГО і попроси набрати твій номер, аби допомогти знайти телефон: коли мобілка дзвонить, шукати її набагато легше. І сміливо диктуй свій номер.

3. Ой, не впізнала... Підходиш до парубка зі словами: «Привіт, Дмитре!» (хоча знаєш, що його звати Остап). Розмовляєш, як зі старим знайомим, і поки він згадує, коли міг тебе бачити, закінчуєш тираду: до речі, у мене змінився номер телефону! 233 322, дзвони!

4. І бувають же збіги... Твій красень вигулює породистого песика? Скажи, що у твоєї тітки пес тієї ж породи, але іншої статі, і запропонуй їх познайомити.

5. Камера, мотор! Розкажи, що знайомі шукають хлопця на роль у новому рекламному ролику, і він — саме той, хто їм потрібен! А коли він подзвонить, відповідай, що, на жаль, актора вже знайшли. І відшукуй тему для розмови.

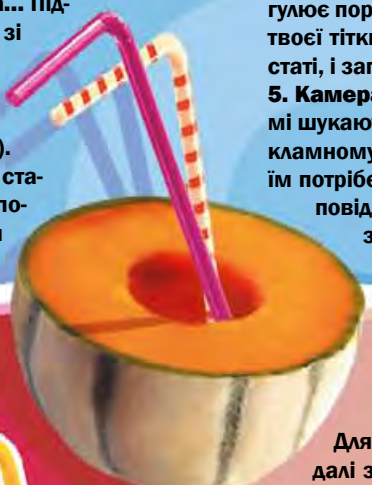

КУХОННІ ХИТРОЩІ

- Каша з обсмаженої гречаної крупи швидше вариться, виходить розсипчастою і духмяною. Крупу насипають на чавунну сковорідку або на лист і обсмажують у духовці кілька хвилин.
- Яловичина набуває пряного смаку, якщо м'ясо за декілька годин до готовності змастити гірчицею і так тушкувати.
- Картопля в мундирі очищається набагато швидше, якщо відразу ж після варіння облити її холодною водою.
- При доборі страв і укладанні раціону необхідно враховувати сезонність. Восени і взимку в раціоні повинні бути гарячі страви; навесні і влітку — прохолодні.
- Підготовлені для тіста жири і сіль не повинні лежати поруч із дріжджами, бо вони перешкоджають розмноженню і дії дріжджових грибків.

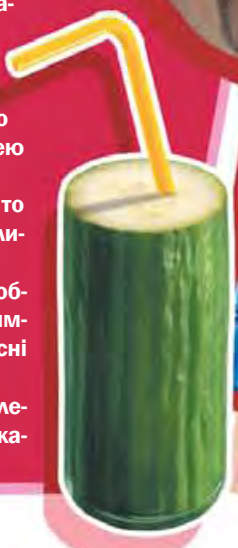

ДОГЛЯДАЄМО ПРИКРАСИ

Для того, щоб твоя біжутерія і надалі засліплювала своїм блиском усіх оточуючих, приділяй їй трохи уваги. І результат такої турботи буде блискучий! Біжутерія не вимагає додаткового чищення спеціальними засобами для догляду за ювелірними прикрасами. Достатньо періодично протирати її клаптиком фланелевої тканини. Часті «купелі» для сережок та браслетів також влаштовувати не варто.

Не носи біжутерію, котра містить метал, в солярії і на пляжі (на відміну від спеціальних пляжних колекцій прикрас).

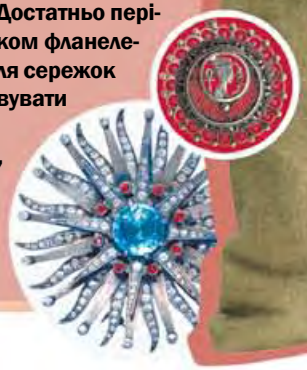

ДИТЯЧИЙ САДОК ПРИДУМАЛИ ДОРОСЛІ

Часто доводилося чути, як молодший братик чи сестричка вередує, бо не хоче йти у дитячий садок? «І хто його тільки придумав?» — рюмсає малеча... Читай далі і знатимеш, що відповісти на це...

Систему виховання дітей дошкільного віку в колективі розробив німецький педагог Фрідріх Фребель. Він народився 225 років тому і створив нову, революційну, як на той час, концепцію виховання дітей у дитячому садку. Перші заклади, що стали «прапрадідусями» наших дитсадочків, з'явилися у 1837 році. У них діточки не лише досхочу гралися (Фребель розробив цілу систему ігор та іграшок, які згодом залишалися малечі в подарунок), а й здобували певні практичні навички. А доглядали за ними спеціальні вихователькі, яких Фребель називав «садівницями». Для них існували спеціальні платні курси навчання — річні, трирічні та літні. Ідея віддавати своє чадо до такого закладу припала до душі не лише німецьким мамусям і татусям. Уже з 70-х років XI століття майже у всіх великих містах Європи стали створювати дитячі садки, більшість з яких були платними. У 1914 році в Росії було майже 150 дитячих садків. А незабаром від північної сусідки вони «перекочували» і до нас.

ЧОМУ ДЗЮРЧИТЬ ВОДА?

Виявляється, уся справа в повітряних пухирцях, які утворюються і зникають при активному русі водяних потоків. Тріскаючи і розриваючись, саме вони утворюють те різноманіття звуків, які ми чуємо — дзюрчання потічка чи булькання каструлі з киплячою водою. Пара, що виникає при кипінні, піднімається догори мініатюрними бульбашками і тріскається. Струмінь води, що падає донизу, тягне за собою міріади повітряних пухирців. Швидкий потік води, оминаючи камінці чи якусь перешкоду, турбулізується, перетворюючи у вируючу суміш повітря і воду, і коли дещиця стиснутого водою повітря виривається на волю, ми чуємо той самий приємний дзюркіт. Ось так!

ПОМІЧНИЦЯ МИЙДОДІРА

Про цей чудо-пристрій, котрий значно полегшує процес прання, мріяли не лише жінки: навіть у паперах великого німецького поета і мислителя XVIII століття Йоганна Вольфганга Ґете були знайдені нотатки про те, як повинна бути влаштована машина для прання білизни.

Уперше «пристрій для прання білизни» було офіційно зареєстровано в 1856 році. Патент на винахід одержав американець Мур. Пральна машина в його конструкції виглядала так: дерев'яний ящик на колесах, над яким рухалася дерев'яна рама. У ящик складали білизну, до половини заповнювали його важкими дерев'яними кульками і заливали миючим розчином. Рама рухалася вверх-вниз, кульки перекочувалися по білизні, імітуючи тертя безлічі рук.

Але світ пішов іншим шляхом. І першими на цьому шляху виявилися американські фермери. Аби полегшити працю своїх дружин, вони майстрували міцні бочки, усередині яких оберталася хрестовина (нині б її назвали активатором). Обороти машини здійснювалися від привідного ременя, через зубчасті передачі. Нині такі стародавні «пралки» є гордістю музеїв антикваріату.

У 1900 році німецька фірма «MIELE&CIE», яка виготовляла молочні сепаратори, почала робити так звані маслобійки — дерев'яні діжки з лопатками, котрі оберталися від ручного приводу. Тоді ж її власнику, німцю Карлу Мілє, прийшла у голову геніальна думка: вдосконалити цю конструкцію і пристосувати її для прання білизни. У 1900 році почався серійний випуск пральних машин, на які був просто шалений попит. Тому 1900 рік можна вважати роком народження пральної машини в Європі.

Нова ера у розвитку пральних машин почалася з винаходу «електричної пралі», котру запатентував у 1910 році американець Фішер. Відтоді чудо-автомати, постійно вдосконалюючись, розходяться по світу.

ЄВРОПЕЙСЬКА ВАЛЮТА

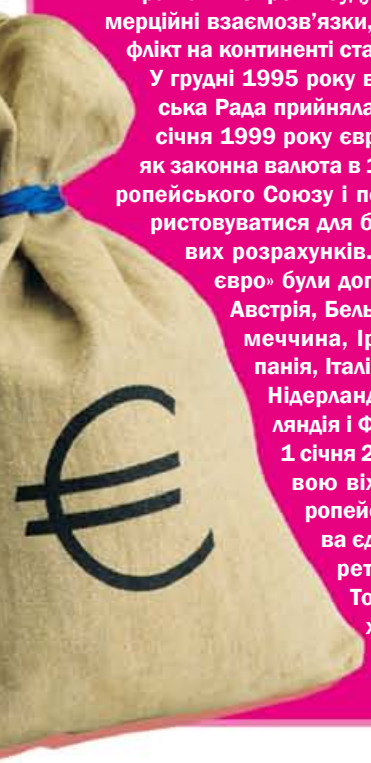

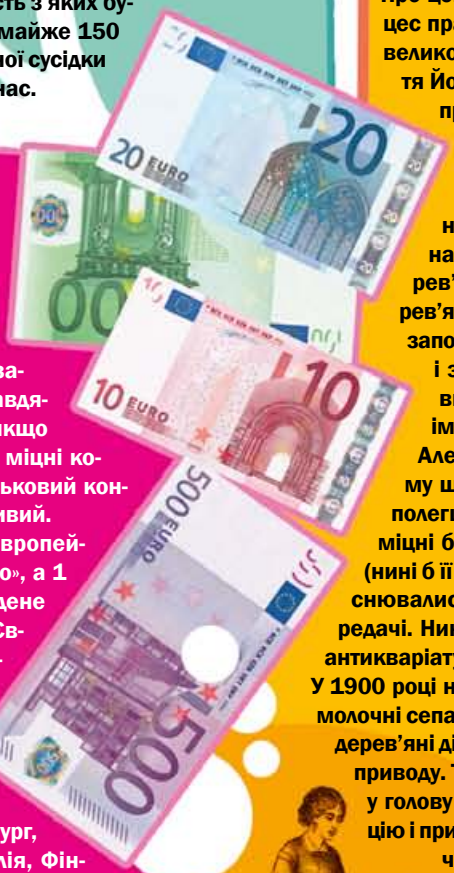

Ідея єдиної валюти як складової частини європейської єдності бере свій початок у середині сорокових років і належить поколінню європейців, котре досягло повноліття незабаром по закінченні другої світової війни. Задум, завдяки якому з'явилося євро, був простий: якщо між країнами Європи будуть створені міцні комерційні взаємозв'язки, новий військовий конфлікт на континенті стане неможливий.

У грудні 1995 року в Мадриді Європейська Рада прийняла назву «євро», а 1 січня 1999 року євро було введене як законна валюта в 11 країнах Європейського Союзу і почало використовуватися для безготівкових розрахунків. У «зону євро» були допущені Австрія, Бельгія, Німеччина, Ірландія, Іспанія, Італія, Люксембург, Нідерланди, Португалія, Фінляндія і Франція.

1 січня 2002 року вважається новою віхою інтеграції країн Європейського Союзу: відтоді нова єдина валюта — євро — перетворилася на банкноти. Тобто саме цей день вважається днем народження барвистих європейських грошей.

Тіауанако — ближче до космосу!

Є у світі міста і місця, що у своїй красі не змінюються, але є і такі, що у змінах своїх стають ще кращими.

FM-радіо

Часом уві сні мені сниться, що я вибігаю на високу гору, розкриваю долоні назустріч усім вітрам і небу. В таких снах і відчуваю себе обраним! До неба — рукою дістати! Краєвиди — гідні пензля художника! І шкода лише, що таких місць на землі залишається куди менше! Місць, які створила природа і прикрасили своєю працею тисячі людей. Не дивно, що саме такі узвишшя і місця стають священними. З-поміж них — Тіауанако.

Курорт для інопланетян?

Тіауанако називають вічним містом. Розташоване воно на Болівійському плоскогір'ї за 21 км на південь від найбільшого у світі озера Титікака на висоті понад 4000 метрів. Довкола — скелясте плато, де за день може змінитися чотири пори року: зранку — весна, у полудень — літо, під вечір — осінь і вночі — справжня зима. Вчені досі не знають, хто ж заснував це давнє і загадкове місто, однак охоче переповідають місцеві легенди.

Кажуть, що фанатичні й допитливі європейці, які побували тут у XVI-XVII століттях, власновіч бачили сліди перебування Адама і Єви. Інші ж запевняли, що місто це звели вікінги, чиї дракари не раз підходили до берегів Північної та Південної Америки. Дехто погоджується із версією заснування міста доблесними лицарями-тамплієрами...

Згодом виникло кілька теорій про те, що Тіауанако взагалі заснували інопланетяни, створивши базу відпочинку для контакту із «просунутими» в духовному плані землянами. Всіляке торочать, а правди у цьому нема. Є тільки легенди.

Втім, про місто справді дуже мало історичних відомостей.

На відміну від імперії інків, Тіауанако не було цілою державою, а лишень містом. Чимало дослідників переконані, що тут навряд чи налічувалась сотня постійних жителів — це було радше ритуальним центром, куди щороку збиралися тисячі паломників, і котрі одного разу не повернулися звідти.

Космічна митниця

Дивна особливість міста у тім, що там не виявлено житлових споруд, наче люди там і не жили зовсім. Зате вражає своїм розмахом і величчю незвичний храмовий комплекс, який складається із чотирьох основних споруд, що височіють на підвищенні. Розміри площадки — приблизно як невеликий сучасний стадіон: 500 на 1000 метрів.

Перша зі споруд — Акапара: 15-метрова, багатоступінчаста піраміда довжиною при основі 230 метрів. У ній знаходився спеціальний басейн для зберігання води, так що піраміда при потребі могла навіть слугувати за оборонну споруду. Поруч з нею — Каласайя: широка площадка майже 1300 кв. метрів, що здіймається до неба на висоту 3 метри, — відгороджена рядом чотиригранних кам'яних колон. Саме тут і розташовано такі популярні у всьому світі Ворота Сонця, зображенням яких так щедро ілюструють книги, календарі й постери. Ці велетенські ворота, які колись важили сотні тонн, витесані із гігантських триметрових кам'яних андезитових плит. Верхня частина воріт прикрашена химерним рельєфом, у центрі якого

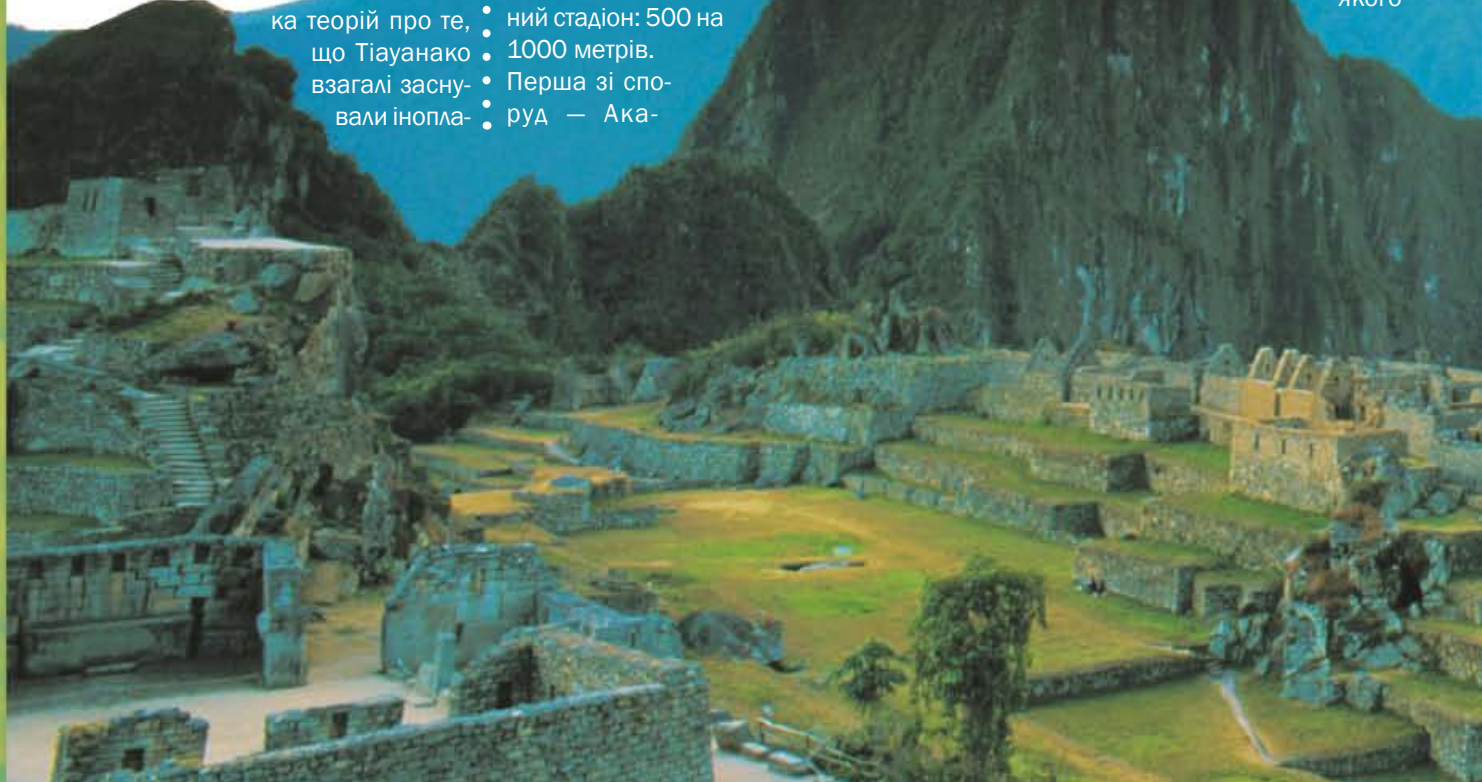

знаходиться велика людська фігура, а з голови цієї фігури розходяться сонячні промені, що закінчуються зображенням пуми. Ця фігура, на думку учених, була зображенням верховного бога Тіауанако, котрим міг бути лише великий і всезнаючий Кон Тікі Віракоча, бог-творець світу. По обидва боки під зображенням головного божества розташовано 48 схожих між собою зображень «людини-кондора», які деякі вчені називаюь «птицями-плакальницями».

У цьому місті є ще одні загадкові ворота — Пума Пунку, або ж Ворота Пуми, зведені із гігантських кам'яних блоків вагою понад 150 тонн. Які ж ритуали тут проводили? Знамениті сучасні парапсихологи, медіуми й екстрасенси упевнені, що ці двоє великих воріт — двері-арки в інші світи та часовиміри, споруджені прадавніми майстрами. Їхня значущість така ж, як і піраміди в Єгипті та Стоунхендж у Британії.

Тут також височіють велетенські кам'яні монументи, котрі згодом умовно охрестили не надто вдалими іменами, як для давньої поганської Америки — «Монах», «Єпископ», а також найбільші кам'яні скульптури доколумбової Америки, що переважають за розмірами навіть загадкові гігантські кам'яні голови ольмеків. Ці скульптури назвали на честь учених, котрі їх описали: Моноліт Бенетта та Моноліт Понсе Санхінеса. Щодо першого моноліту, то він зображає фігуру понад сім метрів зросту, де на майже прямокутній голові височіє щось на зразок корони, тюрбана чи налобної пов'язки, очі спрямовані у небо, а з очей «течуть» кам'яні сльози. Руки Бенетта складено на грудях. Щодо Моноліту Понсе Санхінеса, то він трохи менший за свого кам'яного побратима і зображає бородатого мужчину, що зовсім нетипово для індіанців. Бородачем був лиш «білий» бог Віракоче, що зійшов із неба (просто з хмар) або прибув із-за моря. Якщо прислухатись до цих переказів та легенд, то можна припустити, що Тіауанако будували прибульці вікінги, адже вони були і бородаті, і білошкірі.

Споруди Тіауанако приховують не одну загадку. Одна з них — спорудження висотного комплексу. Аби виволочити гігантські брили на таку висоту, знадобилась би не одна тисяча дешевої робочої сили. Примітно й те, що найближча каменярня була розташована за шість кілометрів звідти. Сама ж розбудова зайняла б щонайменше десятки років. Де ж тоді жили будівники, котрі звели до неба цю тисячолітню красу та ще й без спеціальної техніки?

Іншою загадкою Тіауанако є назва самого міста, що перекладається як «Мертве місто». Назва дещо осучаснена, адже в ті часи, коли там перебував перший Великий інка, місто вже було давно вимерлим...

За допомогою сучасної науки вдалося встановити тільки приблизну дату розквіту цього міста — III–X століття нашої ери. Ймовірно, тут було ціле суцвіття міст, де змінювались племена й народності, приносячи дари космічним угодникам й таємничим силам Ойкумени.

Приблизно у 200 році нашої ери Тіауанако перетворився на священний ритуальний центр. До 500 року н. е. він розквітнув до розмірів столиці першої імперії давньої Америки. Однак розквіт цей стався не завдяки військовій експансії, а внаслідок економічного зростання, підкріпленого рясним урожаєм. Та згодом змінився клімат зруйнувалась аграрна система і місто занепало.

Зразки кам'яної різьби

В інших каменях, знайдених в Пума-Пунку, є незрозумілі виточки, а подекуди трапляються і залишки металевих скоб, які скріпляли між собою каміння. Скоби зроблені з бронзи — металу, який ще не був відомим жодній із культур тогочасної Південної Америки. Камені було розташовано під невеликим нахилом для того, аби забезпечити дренаж. Розплавлений метал для кріплення заливали у форми, вибиті в кам'яних блоках. Ретельніший аналіз довів, що скоби містили мідь та нікель, а сплав міді й нікелю вимагає постійної температури лиття.

Підземний храм (Палац Саркофагів) Кантатайїта — прямокутний котлован 2 м завглибшки із розмірами стін 12х9 м. Підлога встелена галькою, а міцні й надійні вертикальні стіни викладено із тесаних кам'яних блоків різного розміру, які мережаться із стовпами-стелами. Елементи кладки щільно підігнано, і розчину між ними — жодного. Всі стіни храму оздоблено тривимірними скульптурними зображеннями.

Є там також кілька точно вирізьблених каменів з ідеально підібраними краями. Один із таких каменів — вражаючий зразок різьби. Передня стінка його вигравірувана химерною різьбою, і на ній видно дірки для штирів. Задня стінка прикрашена рисунком майже ідеальної симетрії. Рівні грані каменю, а на ньому рельєфні візерунки із впадинами і опуклостями виступають одночасно вниз і всередину. Навряд чи хтось повторив би таке зараз!

Королеви, принци, лорди – всі цінують ці рекорди!

Джо, коли ти вже перестанеш з мене знущатися!? — обурювалась пані Ганя, роздаючи наші зошити з географії із перевіреними завданнями. — Найвищий хлопець у Класі, а почерк, наче маком хтось посипав. Хіба так можна?

Джо мовчав. І думав про те, що всі великі люди мають дрібний почерк. А чому би в такому випадку не припустити і зворотний зв'язок: якщо писати дрібно-дрібно, то неодмінно станеш знаменитим...

«Іліада» у горіховій шкаралупці

В якогось із народів є цікавий вислів: «Зведе він дім у шкаралупі горіховій». Чи не від Плінія дійшла до нас ця приказка? Був колись такий допитливий римлянин, який у 21 розділі VII книги своєї «Природничої історії» написав таке: «Цицерон розповідає про горіх, у шкаралупі якого вміщався записаний на пергаменті повний текст «Іліади» Гомера».

Вчені довго думали над значенням цієї фрази, і разом прийшли до висновку, що Цицерон — чоловік поважний, але тут, м'яко кажучи, трохи прибрехав. Адже в «Іліаді» 15686 віршів. Де ж взяти таке тонке перо і тонкий пергамент, щоб усі вірші вмістилися у горіхову шкаралупу?..

А француз Хюет, знаменитий своєю ерудованістю, провів у присутності королеви експеримент.

Передусім він вирахував максимальний розмір пергаменту, який може вкластися у горіхову шкаралупу. Це був клаптик найтоншого пергаменту розміром 27 на 21 см. Бісерним почерком на ньому вміщається 7812 віршів і стільки ж на зворотному боці. Всього — 15624 вірші. Ну, якщо постаратися, то й решту 62 вірші можна втиснути.

Але розв'язуючи це питання, Хюет пропустив одну важливу деталь: який такий горіх мав на увазі Цицерон? Щодо волоського, то все ясно. А щодо кокосового? В його шкаралупі комфортно розмістилися б не тільки «Іліада» з «Одіссеєю», а й уся грецька міфологія.

Дрібніше за бісер

Наприкінці XIX століття за кордоном (особливо у США) були дуже модними змагання під гаслом «Хто скільки слів зможе написати на поштовій листівці». Першим рекордсменом-дрібнописцем став містер Тейлор, який у 1881 році вмістив на листівці 4100 слів. Проте дуже скоро знайшовся спритник, який написав на листівці 6201 слово. Але і його перевершив каліграф із прізвищем Мак-Фейл та особистим рекордом 10283 слова.

А за кілька років усі газети обійшла звістка про скромного англійського клерка на прізвище Банц, котрий, тренуючись у вільний від роботи час, до того відточив свою мікрографічну майстерність, що залишив далеко позаду всіх суперників, старанно вивівши на звороті поштової листівки аж 30 тисяч слів! Той же Банц згодом вивів «Отче наш» на такій вузенькій смужці паперу, що її можна було протягнути крізь вушко голки!

Та незабаром у боротьбу втрутилась машина, створена 1886 року лондонським винахідником Вільямом Вебом. Вістря її пера було зроблене з крихітної алмазної скалки, а саме перо приводилося в дію малесенькими шестернями. Американський літературознавець Уолш, котрий описував це диво техніки, запевняв, що машина записувала «Отче наш» на поверхні завдовжки 1/294, а завширшки 1/440 дюйма. Тобто на поверхні, яка не перевершувала своїми розмірами крапку над «і» в нормальному книжковому шрифті! А текст молитви легко читався через збільшувальне скло.

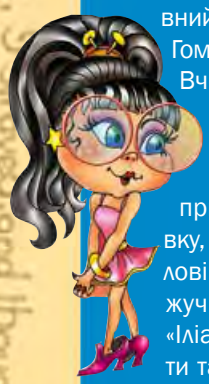

СЛОВО ЗВИКАЙМО ЗА СЛОВОМ — ДО МОВИ!

Не треба вчити іноземних мов! Ні, це не помилка. І не заклик до непокори. Це наша точка зору, до якої після тривалих суперечок, переглядів фільмів іноземною мовою та нидінням над Present Perfect Continuous чи Future-in-the-Past прийшли Пундик, Киця, Джексон, Джо і я, Колібрик.

МОВА — ЦЕ ЗВИЧКА?

Мову треба слухати. Розуміти. Звикати до неї. Зробити так, аби вона заповнила наш побут. Нам можуть заперечити: не варто йти шляхом немовляти, от спершу правила завчіть...

Так то воно так, але в тому й біда, що у школах наших тільки й роблять, що пояснюють правила, будову речень, частини мови, а от поринути у мову живу, можливості не дають.

З тим же успіхом можна вчитися плавати, сидячи за партою. Теорію нібито знаємо, навіть назвами стилів володіємо (кроль, брас), а варто потрапити в воду і — бульк... Бо колись не те що послухати, а й почитати можна було тільки те, що дозволялося: критичний реалізм XIX століття: Діккенс, Теккерей, книжна мова півторастарічної давності. Література «на любителя».

Я ж пропоную «пірнути» у мову, якою дійсно розмовляють живі, а не книжні люди. А справа вчителя — зробити так, щоб до тебе прилипнули і правильна вимова, і правильне розуміння, і правильна мова...

Здавалося б, усі вчителі роблять одну справу: вчать. Уяви, що вони вчать тебе шукати гриби. Один може випадково надибати гриб: «О! Є один!..» Другий змусить тебе прочесати весь ліс — і тоді, якщо ти матимеш досить часу, чимало грибів стануть твоїми. А третій навчить тебе прикмет, за якими визначають грибні місця. І ти, затративши мінімум часу, збереш максимум грибів.

ЗВІДКИ ФРАЗИ БЕРУТЬСЯ?

Уяви собі, що перш ніж щось сказати українською, ти думаєш: «Почну я, мабуть, з підмета, вираженого іменником у називному відмінку, потім поставлю складений дієслівний присудок, виражений перехідним дієсловом теперішнього часу дійсного способу у третій особі однини, після нього — прямий додаток, а за ним — непрямий і дієприслівниковий зворот у ролі обставини...»

Відразу пригадується притча про стоногу, котра після того, як її запитали, з якої ноги вона починає рухатися, взагалі не могла зрушити з місця.

Говорячи, ми просто відкриваємо рота, і роди-відмінки-числа сиплються з нього, як із рога достатку. Ти все розумієш, і тебе всі розуміють. А чи не краще й іноземних мов учитися так само? Слухати, розуміти, про що мова, поволі звикати, а потім і самому заговорити. Не банально-завчене «London is the one of the biggest cities in the world», а щось веселіше, життєвіше.

Запам'ятай: поки свідомість твоя (і підсвідомість) не просочиться мовою, яку ти вивчаєш, так і будеш запинатися, вибудовуючи мовленнєві конструкції з підметів, присудків та інших додатків.

ЯК ЗВИКАТИ ДО МОВИ?

Робити це можна по-різному. Скажімо, слухати лінгафонні курси. А що? Фрази там правильні, і вимовляють їх справжні англійці (німці, китайці, нанайці).

Лінгафонні курси справді гарні, та мало хто їх подолає: чужі розмови не чіпають за живе, вони нудні, не запам'ятовуються. Основна маса лінгафонних курсів підходить тільки тим, хто у душі філолог. Якщо трапиться тобі цікавий курс — вважай, що тобі пощастило. Ну, а як не трапиться...

Тоді до речі буде згадати, що звикати краще і легше до цікавого. Кіно мовою, яку ти вивчаєш. «Том Сойєр» мовою оригіналу. Можна слухати диск із звуковим супроводом книжки. Ще краще — коли на ньому тексти наш та іноземний, так звана «білінгва». Дуже рекомендую.

На відміну від навчальних монологів-діалогів, кіношні (або книжні) ситуації «беруть за живе», ти починаєш переживати за героїв, у тебе мимовільно загоряється бажання: «От коли й у мене так буде, і я скажу тоді так само».

Щоб бути навчальними, фільми повинні мати субтитри іноземною мовою, а в ідеалі — мати брошурку з перекладом. Так швидше навчишся сприймати на слух. Те ж саме стосується й аудіокниг. Слово треба не тільки бачити, його треба чути. Щоб не смішити світ словесними перлами, як-от: «А покажіть-но мені кросівки «Рита» сорок другого розміру...» Або: «Діп пурпле» — класна група. А «Асе оф басе» терпіти не можу...»

Легендарні гурмани — за обідніми столом

Після смачненьких вгощань на чарівній кухні Класна громада іноді засиджується — шкільні новини обговорити, про нові фільми і комп'ютерні ігри враженнями поділитися. Та магія кухні, аромати й атмосфера гостинного куточка час від часу навертають усіх до розмов про кулінарію.

Ось днями навіть вічно заклопотаний професор Крапка заглянув — приєднався до компанії, скуштував нашої смакоти. А тоді завів мову про... легендарних гурманів. Кому не відомі такі імена: Тимур Тамерлан, Александр Дюма, кардинал Рішельє, Джоакіно Россіні, Омар Хаям?.. Ці люди — визнані генії кожен у своїй галузі. Але, виявляється, усіх їх об'єднувало спільне смачне захоплення — кулінарія.

— Чому б нам не заглянути за завісу таємничості, у часи балів і світських гостин? — запропонував Крапка.

І з'ясувалося... Славні герої були звичайними людьми, зі своїми гастрономічними уподобаннями та простим бажанням — смачно поїсти...

Юшка для Байрона

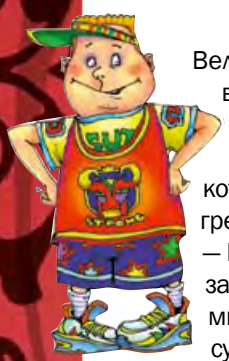

Великий англійський поет, співець романтизму Джордж Байрон, для більшості греків є насамперед англійцем, котрий придумав знаменитий грецький рибний суп.

— Кулінарія — теж мистецтво, — заявив якось під час суперечки митець князеві Маврокордатосу. І щоб довести свою правоту, наважився на експеримент: зварити рибний суп так, щоб риба зберігала запах моря. Того ж дня кухарі приготували навар, який засмакував усім, при цьому вражаючи простотою. Рецепт великому англійцеві просто приснився. Особливим його робило те, що морського окуня, попередньо очистивши від луски, відділяли від голови, хребта і шкіри. Причому не викидали все перераховане як непотріб, а готували на цьому навар. Звісно, додавали спеції. А у вже готовий проціджений навар опускали шматки рибного філе. І далі варили за традиційною технологією. Запах моря ледь вміщався під кришкою.

Ростбіф Черчілля

Колишній прем'єр-міністр Великобританії не вирізнявся особливими кулінарними пристрастями. Проста і здорова їжа була звичною на його столі. Єдине, що не залишало його байдужим, — ростбіф із свинячого м'яса. Черчілль навіть на старість взявся сам вирощувати свиней, аби бути певним, що до столу потрапляє тільки першокласне м'ясо. Всі слуги знали про смаки господаря: м'ясо має затягнутися хрумкою кірочкою, рівномірно — ніби смажилося не у печі, а на вогні. При цьому свинина обов'язково повинна залишатися рожевою і соковитою всередині. Поливаючи м'ясо соком, що виділявся, треба було присмачити його розмарином. Від цього кухню наповнювали вишукані аромати. Усі тонкощі приготування ростбіфа власному кухарю відкрив сер Вінстон. Та, зрештою, він і сам охоче брався до куховарства. Підходив до вогню, відрізав шмат добротної свинини...

Таємниця салату «Олів'є»

Кулінарна династія Олів'є жила у південній провінції Франції — Провансі. Прославитись їй допоміг соус «Провансаль». Три брати Олів'є чаклували на кухнях Франції. Наймолодший Люсьєн поїхав підкоряти Москву. Йому швидко вдалося зажити слави кулінарного короля завдяки салату, який назвали його іменем — «Олів'є». Французький кулінар зумів вдало використати знання про гастрономічні пристрасті росіян. Новий смак народився з поєднання «легкого» курячого м'яса, свіжих огірків, особливого соусу... Рецепт салату пан Олів'є тримав у таємниці, не розкриваючи її навіть друзям. У наш час від первісного салату «Олів'є» залишилося небагато. Найчастіше господині компонують його «зі всього, що є вдома».

Десерт від Чарлі Чапліна

— Я надзвичайно люблю солодощі, — зізнавався на старості років Чаплін. — Жінки їх не відчувають. Вони вважають, що тістечка чим солодші — тим кращі. А я знаю, що цукор може затьмарити навіть найвишуканіший смак. Навпроти кіностудії, де працював маестро, була кондитерська Макмюррей. Він не забував навідуватися туди щоразу після зйомок. Печиво, торти, яблучні пироги... Але брунслі — то справжній шедевр, — наголошував Чарлі Чаплін.

(Брунслі — тістечка з мигдалю, шо-

коладу, цукрової пудри, яєчних білків і меленої кориці.) «Тому затямте: не цукор чи шоколад туди треба класти... А мигдаль! Якнайбільше мигдалю! Саме він надає десерту гірчинку, яка варта навіть найвишуканішої страви!»

Диво-плов для полководця

Випробувавши всі труднощі кочового військового життя на власній шкурі, Тимур Тамерлан прислухався до поради мудрого мулли, який знав, як нагодувати численну рать ситною їжею, простою у приготуванні і здатною швидко відновити сили. Для цього, як навчив старий всезнайка, потрібно взяти великий чавунний котел, в якому б жир від попередніх страв сочився по стінках. У нього покласти шматки баранини, всипати рису, розбухлого від гордості, що його з'їдять сміливі воїни, додати нарізаної молодої моркви і цибулі — гострої, як шабля справжнього героя. Перед дуже важливим вирішальним боєм Тамерлан випробував рецепт. І справді — від одної чашки плову (а саме його, як ти здогадуєшся, вдалося приготувати за рецептом) воїни дістали сили і розгромили сильного, невимореного у дорозі супротивника — султанську армію під Анкарою. З численними трофеями повертався Тамерлан у Самарканд. А його воїни славили мудрість еміра і на кожному привалі варили смачний плов.

Автор кулінарного словника

Сам Александр Дюма не раз наголошував, що головне його творіння — «Великий кулінарний словник». Більш того, література, на думку письменника, всеньке життя його розоряла, а кулінарія зробила заможним. Кулінарний словник Дюма і нині можна читати як захоплюючий роман, а за його рецептами — готувати.

Ідея написання цієї книги зародилася в автора під час мандрів, коли він багато експериментував з їжею і напоями. Остаточно впорядкував свої нотатки в окрему книжку 67-річний автор на курорті в Бретані. У 1873 році, через три роки після смерті Дюма, фундаментальна праця про історію кулінарії, з нарисами про розвиток тваринництва, з рецептами страв і напоїв побачила світ. Її, кажуть справжні знавці, необхідно читати і перечитувати, а тоді експериментувати і смакувати.

Вроджений кулінар

Омар Хаям, відомий поет, астролог, міг би усе життя прожити в достатку, так і не відкривши людству і собі власного кулінарного таланту, якби не різкий поворот долі. Після смерті батьків юнаку довелося покинути Нішапур без гроша в кишені.

Зустріч із немічним старим, який вмирав з голоду, перевернула його життя, спрямувавши звичний його плин у галузь кулінарії. Вперше власноруч приготувавши м'ясо і тушковані овочі для виснаженого старого, Хаям, по-перше, врятував йому життя. А по-друге — зрозумів, що має талант до куховарства. Сам великий султан запросив його згодом у палац готувати для нього і його гостей пишні гостини та придумувати нові рецепти.

«ПРЯНІ» ІСТОРІЇ

Коли полчища варварів вестготського короля Аларіха I вдерлися у 410 році до н.е. у Рим, вони зажадали данину: золото і... перець. У Єгипті, наприклад, часник за його цілющу силу вважали божественною рослиною і простим смертним їсти забороняли. Навіть хрестоносці, повертаючись зі своїх походів, везли награбовані перець, корицю та мускат.

У середньовічній Європі попит на прянощі ще більше зріс. Венеція до XIV століття стала «пряною» столицею. У Франції прянощі приймали як грошову одиницю: за вбивство назначали штраф — 3 фунти перцю. Одні з найважливіших відкриттів людства — Індії та Америки — теж прямо зв'язані з історією прянощів. На початку XV століття португалець Васко да Гама вперше морським шляхом добрався до Індії. Назад повертався з перцем, гвоздикою, корицею. Відкриття Америки Христофором Колумбом обернулося для людства знайомством із пекучим перцем-чилі.

МАКАРОННІ ІСТОРІЇ

Цей продукт смакують у цілому світі.

Найпопулярніші з макаронів — спагеті. Трохи довші за них — лангвіні. До «кучерявих» кулінари зараховують спіральки-пружинки. До порожніх — трубочки (діталіни) різної товщини і довжини, ріжки (загнуті порожнисті трубочки), товсті спагеті печутеле, короткі трубочки рігатоні. Але цим розмаїття форм макаронних виробів не вичерпується. Ще є анелі — маленькі кільця. Квадратні, призібрані по центру у вигляді бантиків. Є макарони-мушлі — різних розмірів. Орзо формою нагадують рисові зернята.

Смачні вже самі собою, макарони часто фарширують м'ясом, картоплею, шпинатом, помідорами, кальмарами. Звісно, тоді вони набувають нового смаку й аромату. До столу макарони подають гарячими і холодними, як гарнір чи самостійну страву, з соусом чи без.

Коли стогне каміння

Приблизно чотири тисячі років тому давньоєгипетський фараон Аменхотеп III наказав висікти з каменю дві величезні статуї на честь свого батька Аммона. Минуло десь два тисячоліття, і раптом одна з цих статуй заговорила! Заговорила після того, як землетрус розколов її на дві частини. Слава про велике диво облетіла весь античний світ. Казали, що кожного ранку, як тільки сонячні промені зігрівають розбиту статую, вона видає жалібний і протяжний стогін, наче скаржиться богу Сонця на свою долю. Спостерігаючи за цим дивом, давні греки вирішили, що в кам'яну брилу вселився дух грецького героя Мемнона, який вітає свою матір — богиню Зорю.

Дивовижна статуя звучала декілька сотень літ. Почути її приїхав у Єгипет римський імператор Септимій Север. Але дух Мемнона мовчав. Так бувало і раніше, говорив він не щодня. Але забобонний повелитель вирішив: бог гнівається на нього за те, що статуя лежить розваленою на дві половини. Він наказав відновити її. І як тільки це було зроблено, статуя замовкла назавжди.

Що ж стало причиною дива, яке так вразило давніх римлян і греків? Виявляється, раби єгипетського фараона Аменхотепа III збудували статуї з пористого каменю. Вранці на

світанку пори і шпарини в каменюках звужувалися від холоду. Коли в цей час вітер проходив через них, виникали звуки, що часом нагадували стогін. А вдень і вночі пори в камені більш просторі — вітер гуляє в них вільно. Камінь мовчить.

Це явище вчені спостерігали в різних місцях. У Південній Америці серед індіанців, що мешкали на берегах річки Оріноко, було поширене повір'я про душі померлих, які живуть у прибережних скелях. Час від часу люди чули їхній стогін. Коли в цій місцевості побував учений А. Гумбольдт, він побачив, що в «балакучих» каменях є багато вузьких і глибоких тріщин, а стінки цих тріщин покриті тоненькими пластинками слюди. Вдень, коли каміння сильно нагрівається, тепліє повітря і в тріщинах. Вночі температура зовні різко знижується і тепле повітря зі шпарин починає виходити через тріщини: пластини слюди коливаються, скеля починає гомоніти.

Фрукти на пляшці

Стару пляшку з-під будь-чого можна оживити і надати їй нового вигляду, якщо прикрасити її фруктами та листям з пластику.

Матеріали: ■ кольоровий пластик ■ ножиці ■ гостроконечна паличка ■ віниловий клей ■ аркуш паперу ■ олівець ■ декоративна пляшка з корком.

Пам'ятай, що всі фігурки, виготовлені з пластику, перш ніж наклеювати, потрібно запекти в духовці. Тоді вони стануть твердими і твоя композиція буде міцною.

1. Спершу намалюй на папері композицію, яку хочеш відтворити на пляшці. В нашому випадку це буде композиція із грона винограду з листям, жовтобокої хурми з чашолистком, абрикосів, черешень, грушки та яблучка з листочками.

2. Скатай валик з білого пластику і акуратно приклей його по периметру на лицевий бік пляшки, щоб обрамити композицію.

3. Скатай кульки з фіолетового пластику, які виконуватимуть роль ягід винограду, приклей віниловим клеєм у лівому верхньому кутку. З пластику відповідних кольорів зліпи яблуко, вишні, грушку та хурму.

4. Щоб зліпити листя винограду, сформуй пластинку зеленого кольору, потім акуратно виріж з неї ножицями п'ятикутник. Зроби з кожного боку посередині перпендикулярні надрізи. Виріж зубчики з країв листка. Паличкою витисни прожилки і приклей справа вгорі.

5. Для чашолистка хурми приготуй квадратик із зеленого пластику, витягни краї, додай у центр невелику зелену кульку, розплещи її і всередині зроби отвір.

6. У правому нижньому кутику виклади три червоних кульки-черешеньки.

7. Додай ще якихось фруктів, наприклад абрикоси, щоб композиція виглядала багато.

8. Невеличкою долькою лимона можеш прикрасити корок.

9. Кілька мазків гуашшю по яблуку, винограду та листю нададуть композиції завершеності.

Чи то дівчина, чи то...

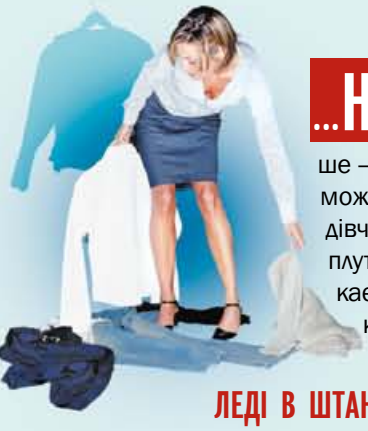

...Ні, це не видіння. Швидше — хлопець. А, можливо, все ж дівчина... Вся ця плутанина виникає через однаковий одяг у стилі unisex.

ЛЕДІ В ШТАНАХ

Родоначальницею стилю unisex прийнято вважати легендарну Коко Шанель. Саме вона у двадцяті роки минулого століття придумала шити сукні з трикотажу — матеріалу, який у той час використовувався виключно для виготовлення чоловічої білизни. Новинка припала прекрасній половині людства до душі, тоді невгамовна і талановита Коко вирішила продовжити свої експерименти у доповненні дамського гардеробу елементами чоловічого костюма. І незабаром молоді панночки почали носити чорні жилетки з білими манжетами та комірцями, строгі убори з твіду та тканин, прикрашені різнокольоровими ромбами. Завдяки старанням Шанель все це стало доступне не лише чоловікам, але й жінкам. Але на цьому велика Коко вирішила не зупинятися. Минуло ще небагато часу, і вона запропонувала красуням приміряти... чоловічі штани. На такий радикальний крок могли зважитися лише дуже сміливі дами. Вони з'являлися у світському товаристві в брючних костюмах, не боячись нарікань і докорів з боку суспільства. Та з часом штани міцно закріпилися в жіночому гардеробі. Причому настільки міцно, що частина жіночого товариства сьогодні взагалі не уявляє собі життя без джинсів, бриджів, капрі, шортів та класичних штанів.

СТРИЖКА «ПІД ХЛОПЧИКА»

Через сім десятиліть запекла боротьба Шанель за право жінок носити штани могла викликати в суспільстві хіба що поблажливу посмішку. Все це здавалося незначним у порівнянні з тим, за що почали боротися жінки на початку дев'яностих.

Штани та піджаки усім трохи набридли, і дами знову заглянули до чоловічого гардеробу в пошуках чогось новенького. В результаті з гардеробу сильної половини людства вилучені зім'яті футболки, стоптані кеди, порвані джинси і безформні светри швами назовні.

Виявилося, що цей одяг можна носити і при цьому почуватися досить комфортно. А найсміливіші представниці прекрасної статі окрім чоловічих речей приміряли на себе ще й суперкороткі чоловічі стрижки. У результаті таких експериментаторок було практично неможливо відрізнити від хлопців-підлітків. Щоправда, тривало це недовго. І незабаром красуні втомилися від образів unisex і повернулись до спідниць, блузок та акуратних туфельок на шпильці.

ЧОЛОВІЧИЙ ПІДХІД

А чоловіче терпіння, як з'ясувалося, не безмежне. Терпіли вони, довго терпіли, поки жінки копирсалися в їхніх гардеробах, а потім... вирішили у дам провести ревізію. Тепер хизуються в рожевих футболках, сорочках з воланами, навіть взуття на високих каблуках почали носити. Хіба що до спідниць ще не дійшли! Втім, мабуть, це все ж питання часу, оскільки дизайнери спідниці для чоловіків уже давно шиють... Щоправда, поки в них лише манекенники по подіумах дефілюють.

До речі, і від декоративної косметики чоловіки теж не відмовляються. Вони фарбують волосся і полірують нігті. А проведені на Заході соціологічні дослідження показали, що парубки готові навіть тональним кремом користуватися (!). Правда, лише за умови, що продавати його будуть у відділі чоловічої косметики, а на етикетці буде написано: «Для маскування синців»...

А якщо в загальному, то мода шаленими темпами повертається до стилю unisex, але на відміну від дев'яностих, у нього тепер жіноче обличчя.

Ferrari

Школярі всіх країн — листуймося!

Козира Іванна
с. Лози
Збаразький р-н
Тернопільська обл., 47313

Мені 13 років. За гороскопом — Козеріг. Люблю слухати музику, грати у різні ігри. Хочу познайомитися з хлопцями та дівчатами віком 13-16 років. Пишіть! Обов'язково відповім на всі листи.

Націй Ірина
вул. Січових Стрільців, 13-а
с. Кінашів
Галицький р-н
Івано-Франківська обл., 77125

Мені 12 років. За гороскопом — Телець. Люблю займатися спортом, грати на фортепіано, співати, слухати класну музику. Хочу знайти друзів по листуванню.

Ревва Алла
с. Кам'яний Міст
Новоукраїнський р-н
Кіровоградська обл., 27123

Мені 13 років. За гороскопом — Стрілець. Люблю читати книжки, дивитися цікаві фільми, слухати сучасну музику. Хочу листуватися з дівчатами та хлопцями віком 13-15 років. На листи із фотографіями відповім у першу чергу.

Мичук Марія
вул. Шевченка, 23/58
м. Ківерці
Волинська обл., 45200

Мені 13 років. За гороскопом — Стрілець. Люблю співати, танцювати. Хочу знайти друзів по листуванню. Пишіть!

Леся
вул. Гоголя, 18
с. Аджамка
Кіровоградський р-н
Кіровоградська обл., 27620

Мені 14 років. За гороскопом

Сушкета Юля
вул. Калініна, 48
с. Іванівка
Уманський р-н
Черкаська обл., 20320

Мені 14 років. За гороскопом — Козерог. Люблю ходити на дискотеки, слухати музику. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами віком 13-15 років.

Євсєєва Яна
вул. Сміленська, 29
смт. Капітанівка
Новомиргородський р-н
Кіровоградська обл., 26010

Мені 12 років. За гороскопом — Лев. Займаюся танцями. У вільний час вишиваю, слухаю музику. Захоплююсь комп'ютером. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами віком 12-15 років.

Семенюк Оля
с. Щедрогір
Ратнівський р-н
Волинська обл., 44122

Мені 13 років. За гороскопом — Діва. У вільний час дивлюся телевізор, слухаю музику. Люблю займатися спортом, танцювати. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами різного віку. Пишіть!

Безецна Наталка і Богдана
вул. Зарічна, 13
с. Перекалі
Демидівський р-н
Рівненська обл., 35213

Нам по 13 років. За гороскопом — Діва і Риби. Любимо слухати сучасну музику, розгадувати японські кросворди, ходити на дискотеки. Вільний час проводимо у колі друзів. Хочемо листуватися з хлопцями і дівчатами різного віку. Пишіть! Відповімо на всі листи.

Мазурьонок Вікторія

Плотянська Марина
вул. Щорса, 22
с. Северинівка
Ямпільський р-н
Вінницька обл., 24540

Мені 14 років. За гороскопом — Діва. У вільний час слухаю музику, читаю книжки. Захоплююсь футболом і баскетболом. Охоче буду спілкуватися зі всіма, хто мені напише.

Горолюк Ольга
вул. Садова, 57
с. Воробіївка
Немирівський р-н
Вінницька обл., 22844

Мені 12 років. За гороскопом — Лев. Люблю писати вірші, танцювати, співати, слухати музику. Обожнюю цуценят і кошенят. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами різного віку. Пишіть!

Кулик Валерія
вул. Зінківська, 10/52
м. Полтава, 36009

Мені 14 років. За гороскопом — Терези. Захоплююсь роком, інколи люблю послухати класичну музику. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами будь-якого віку.

Каламаж Вікторія
пр. Незалежності, 22/23
м. Острог
Рівненська обл., 35800

Мені 13 років. За гороскопом Риби. Дуже люблю спілкуватися, жартувати, писати пісні. Граю на фортепіано і гітарі. Читаю багато книжок. Хто хоче дізнатися більше про мене — пишіть.

Омелюк Катя
вул. Хутірська, 1
с. Милуші
Луцький р-н
Волинська обл., 45631

Мені 13 років. За гороскопом

Папченко Вадим
вул. Миру, 195
с. Горбове
Куликівський р-н
Чернігівська обл., 16311

Мені 15 років. За гороскопом — Риби. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами віком 15-16 років.

Сіренко Катерина
вул. 50 років Жовтня
с. Олександрівка, 1
Магдалинівський р-н
Дніпропетровська обл., 51166

Мені 13 років. За гороскопом — Близнята. Люблю малювати, співати, танцювати. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами будь-якого віку. Пишіть! Чекаю на ваші листи.

Дем'яненко Олександр
с. Зелена Діброва
Городищенський р-н
Черкаська обл., 19526

Мені 12 років. За гороскопом — Риби. У вільний час люблю дивитися телевізор, слухати музику. Улюблені уроки — англійська мова та історія. Хочу познайомитися з хлопцями та дівчатами віком 11-14 років. Пишіть! Відповім на всі листи.

Лещишин Оксана
вул. Золочівська
с. Жуків
Бережанський р-н
Тернопільська обл., 47515

Мені 14 років. Люблю танцювати, відпочивати, розгадувати кросворди та ребуси. Обожнюю літо, море, сонце і морозиво. Я весела і життєрадісна дівчина. Хто хоче знайти подругу по листуванню — пишіть!

Римар Тетяна
с. Немирівське

Гапчак Мирослава
вул. Першотравнева, 29
с. Пеньківка
Шаргородський р-н
Вінницька обл., 23521

Мені 12 років. Люблю малювати, слухати музику, ходити на дискотеки. Хочу листуватися з класним хлопцем віком 12-14 років. Пишіть! Листи бажано надсилати із фотографіями.

Мазуренко Яна
вул. Леніна, 281
с. Іванівка
Новомиргородський р-н
Кіровоградська обл., 26014

Мені 13 років. За гороскопом — Діва. Люблю слухати пісні у виконанні Руслани, Віталія Козловського, читати журнал «Клас». Хочу листуватися з класними хлопцями та дівчатами. В першу чергу відповім на листи із фотографіями. Пишіть!

Дем'яненко Олександр
вул. Молодіжна, 10
с. Зелена Діброва
Городищенський р-н
Черкаська обл., 19526

Мені 11 років. За гороскопом — Риби. Люблю слухати музику, дивитися телевізор. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами. Пишіть! Відповім на всі листи.

Цибенко Аня
вул. Пролетарська, 83
м. Шостка
Сумська обл., 41100

Мені 14 років. За гороскопом — Телець. Люблю слухати музику, малювати. Захоплююсь футболом. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами віком 14-16 років.

Нурберг Анастасія
вул. Комсомольська, 5

Стегней Аліна
вул. Морозенка, 81
Рожнятівський р-н
Івано-Франківська обл., 77611

Мені 15 років. За гороскопом — Овен. Обожнюю сучасну музику. Люблю весело проводити час. Хочу знайти друзів по листуванню віком 15-17 років. Пишіть! Відповім на всі листи.

Вітенько Іван
пр. Злуки, 25/88
м. Тернопіль

Мені 16 років. За гороскопом — Рак. Люблю слухати музику, ходити на дискотеки. Граю у баскетбол. Хочу листуватися з дівчатами. Відповім на всі листи.

Погоріла Світлана
вул. Набережна, 26
с. Товста
Городищинський р-н
Черкаська обл.

Мені 12 років. За гороскопом — Козеріг. Люблю слухати музику, малювати. Навчаюся на відмінно. Хочу знайти друзів по листуванню віком 11-13 років. Пишіть! Відповім на всі листи.

Гринюк Наталя
вул. Квітнева, 31
м. Рожище
Волинська обл., 45100

Мені 14 років. За гороскопом — Козеріг. Люблю ліричні пісні та запальні танці. Обожнюю нові знайомства. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами різного віку. Обіцяю відповісти усім.

Поліда Наталка
вул. Короленка, 7/32
м. Новоукраїнка
Кіровоградська обл., 27100

Мені 14 років. За гороскопом — Водолій. Люблю слухати музику,

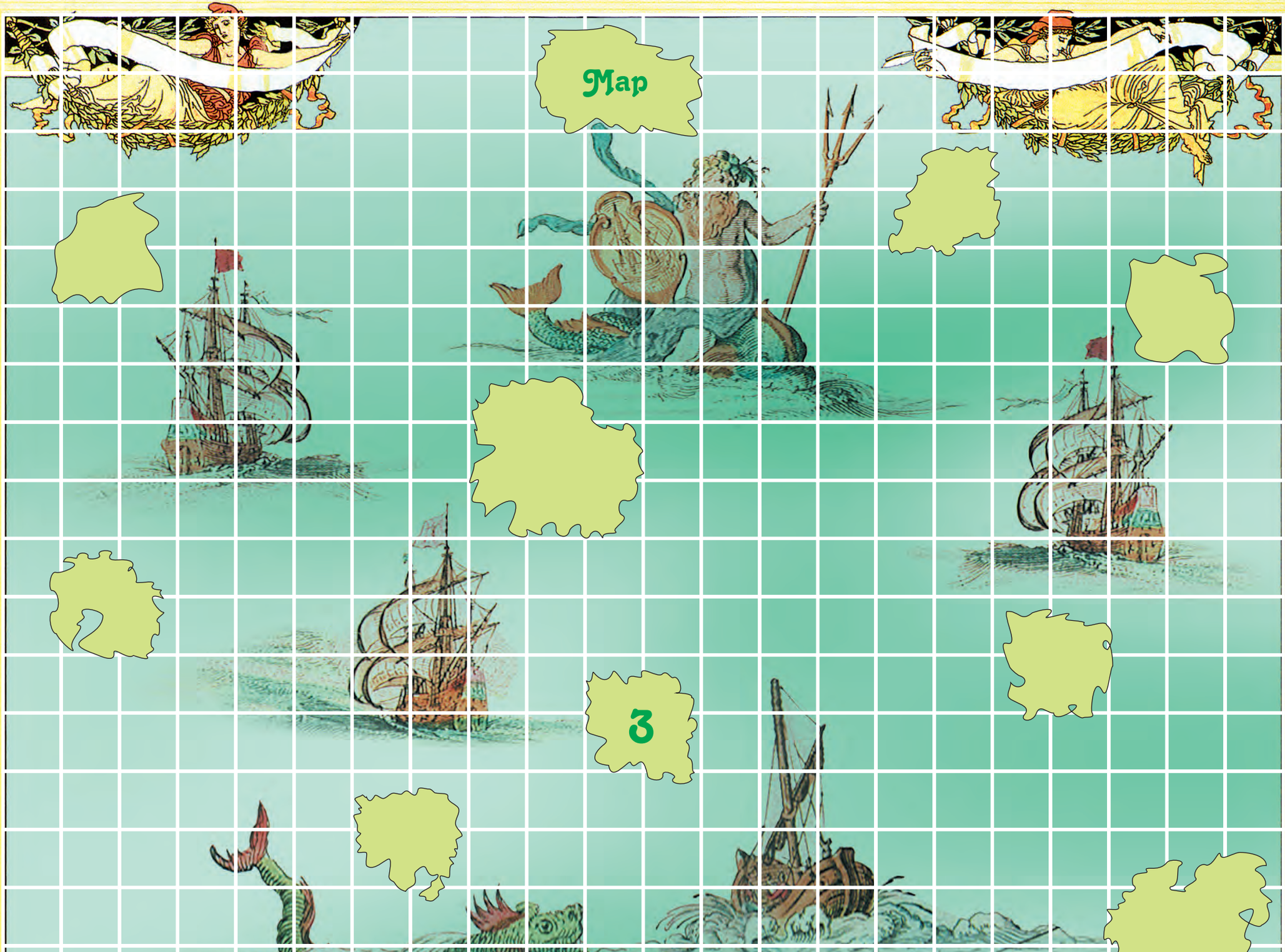
Map
3

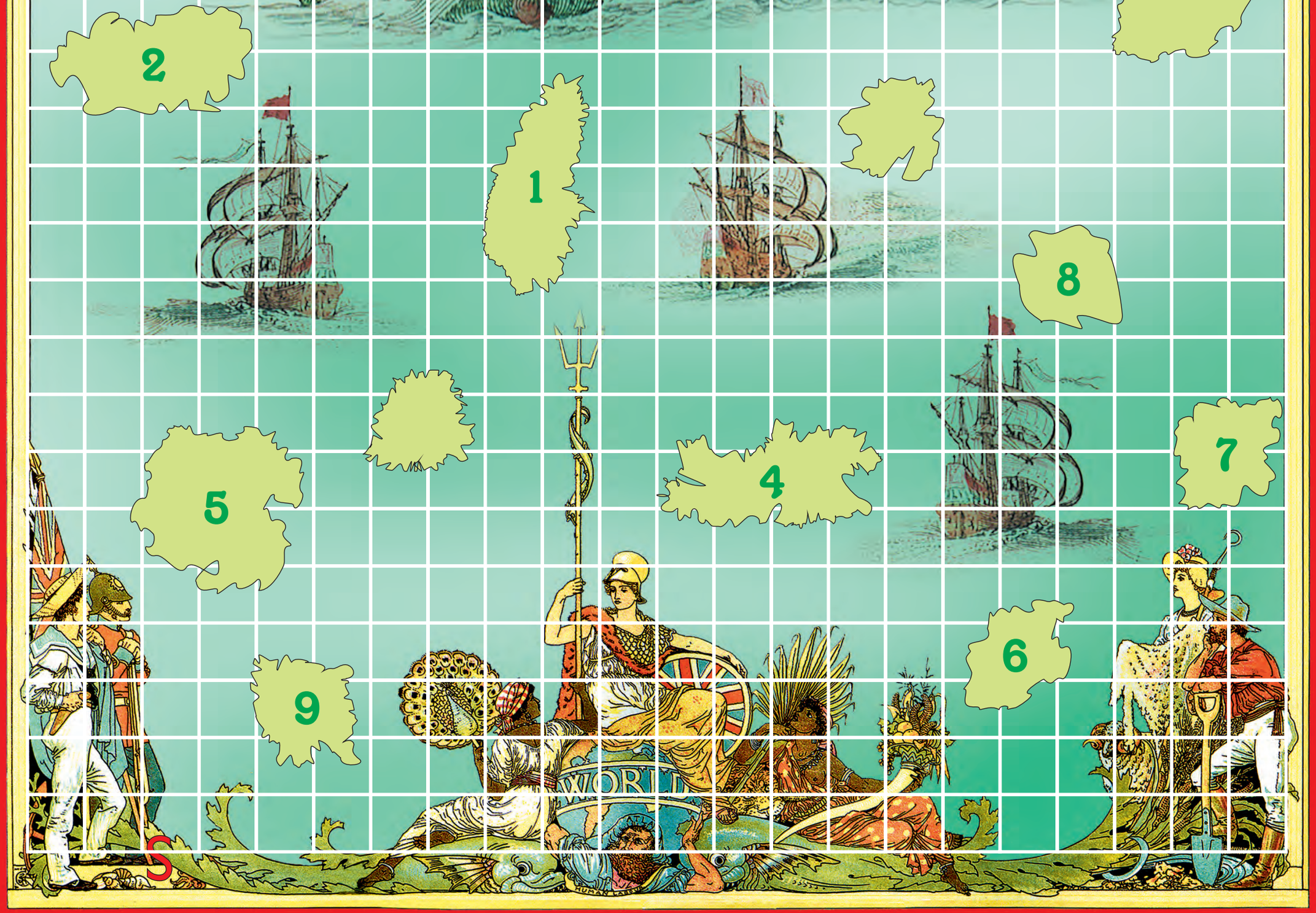

Ігрове поле до гри «Острів скарбів», розміщеної у журналі «КЛАС!» №9

— Телець. Я весела і симпатична дівчина. Люблю слухати популярну музику, займатися спортом, ходити на дискотеки. Хто хоче знайти подругу по листуванню — пишіть.

Кінащук Оля
вул. Івана Франка, 37
с. Біла Криниця
Рівненський р-н
Рівненська обл., 35342

Мені 14 років. За гороскопом — Водолій. У вільний час слухаю сучасну музику, люблю співати, танцювати. Обожнюю тварин, особливо кішок. Якщо ти хочеш знайти хорошого друга або просто поспілкуватися — пиши мені. Відповім на всі листи.

Мазурюк Вікторія
вул. А. Семенова, 87
с. Погребняки
Семенівський р-н
Полтавська обл., 38221

Мені 12 років. За гороскопом — Терези. Люблю читати книжки, слухати музику, танцювати. Обожнюю тварин. Дуже хочу знайти друзів по листуванню. Відповім на всі листи.

Мастиляк Ліля
вул. Руська, 9/18
м. Тернопіль, 46001

Мені 10 років. За гороскопом — Терези. Люблю слухати музику, дивитися цікаві фільми. Хочу листуватися з дівчатами віком 9-11 років. Коли за вікном холодно і йде дощ, звісно, хочеться поговорити з кимось. Тож не зволікай! Бери ручку та аркуш паперу і пиши мені. Я хочу поділитися частинкою свого теплого сердечка зі всіма, хто мені напише. Мій лист знайде тебе в будь-якому куточку нашої землі.

Сімченко Наталя
вул. Шанцера, 43
с. Рахманівка
м. Кривий Ріг — 97

Мені 13 років. За гороскопом — Лев. Люблю писати вірші, грати у баскетбол і піонербол. Хочу знайти друзів по листуванню. Пишіть! Відповім на всі листи.

Балтський р-н
Одеська обл., 66153

Мені 12 років. За гороскопом — Козеріг. Люблю слухати музику, малювати, читати книжки. Хочу знайти друзів по листуванню віком 12-16 років.

Мінчук Леся
вул. Підлісна, 1
м. Теребовля
Тернопільська обл., 48100

Мені 12 років. За гороскопом — Терези. Люблю малювати, дивитися телевізор, читати. Обожнюю цуценят. Хочу листуватися з дівчатами віком 10-14 років. У першу чергу відповім на листи із фотографіями.

с. Рубанівка
В-Лепетиський р-н
Херсонська обл., 74531

Мені 13 років. За гороскопом — Діва. Люблю слухати музику, займаюся хореографією. Хочу листуватися з хлопцями приблизно мого віку. Пишіть!

Соколенко Інна
вул. Київська, 17
с. Івашкове
Верхньодніпровський р-н
Дніпропетровська обл., 51611

Мені 13 років. За гороскопом — Водолій. Люблю слухати гарну музику, танцювати, читати журнал «Клас», дивитися телевізор. Хочу листуватися з прикольними хлопцями та дівчатами віком 12-15 років. Пишіть! Відповім на всі листи.

Ковлева Діана
вул. Центральна, 12
с. Красносілля
Володимирецький р-н
Рівненська обл., 34332

Мені 13 років. За гороскопом — Овен. Люблю слухати музику, танцювати, співати, плести вироби з бісеру. Хочу знайти друзів по листуванню. Листи бажано надсилати із фотографіями. Відповім на всі листи.

малювати, листуватися. Хто хоче знайти подругу по листуванню — пишіть. Відповім на всі листи.

Шарабуряк Інна
с. Джурів
Снятинський р-н
Івано-Франківська обл., 78354

Мені 11 років. За гороскопом — Телець. Улюблені предмети — музика і математика. Обожнюю журнал «Клас». Хочу знайти друзів по листуванню приблизно мого віку. Пишіть! Відповім на всі листи.

Роксана
вул. Енергетиків, 6/50
м. Канів
Черкаська обл., 19000

Мені 13 років. За гороскопом — Рак. Хочу листуватися з хлопцями і дівчатами різного віку.

Смілик Ігор
вул. Молодіжна, 7
с. Червоний Плугатар
Талалаївський р-н
Чернігівська обл., 17241

Мені 15 років. За гороскопом — Рак. Люблю грати у футбол та баскетбол. Хочу листуватися з хлопцями та дівчатами приблизно мого віку, бажано із сільської місцевості. Пишіть!

ВІДПОВІДІ НА ЗАВДАННЯ З «КЛАСНИХ ІГОР» №9'2006

ГОЛОВОЛОМКИ

1 Мисливці використовували 14 орлів та 6 собак.

2 КИТАЙ — не у Європі
ЯБЛУКО — не цитрусовий фрукт
45 — не є квадратом числа
ПАВУК — не комаха
КЕРЛІНГ — гра без м'яча
Нью-Йорк — не столиця

3 1 + 2 + 3 + 4 + 5 + 6 + 7 + 8 × 9 = 100

4

	R	E	D			
		M	A	T	H	E	R
A	P	R	I	L		
	P	E	N			
L	O	V	E			
	C	O	M	P	U	T	E	R

5

×	1	7
		4
	6	8
+	2	5
	9	3

6 Можна утворити такі пари: 1–9, 2–8, 3–14, 5–12, 6–10, 13–15. Малюнок №7 не має пари.

7

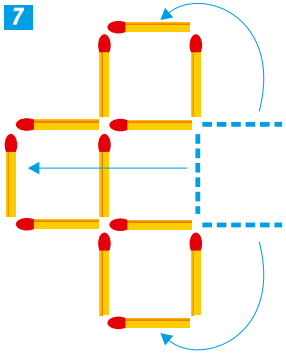

8 Готуй сани влітку, а віз — зимою. Сім разів відміряй, раз відріж.

9

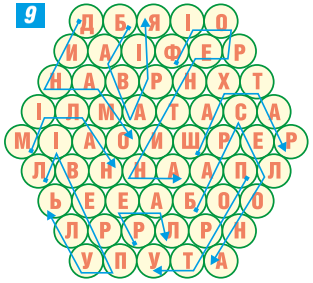

10

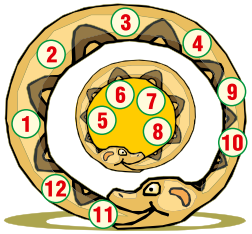

11

1	2	3	4	5	6	7	8	9
Т	Е	Р	Н	О	П	І	Л	Ь

12 У Киці було 60 марок.

13 Оскільки кінь стоїть на червоній клітинці, то 2-га клітинка, на яку він стане, буде білою, 3-тя — червоною, 4-та — білою, 5-та — червоною, ..., 63-тя — червоною, 64-та — білою. Але ж вона має бути червоною. Отже, виконати це завдання неможливо.

14 Годинники насправді мають показувати дванадцяту годину.

15

🍐	=	1
🍎	=	4
🍇	=	2
🍒	=	5
🍋	=	6
🍌	=	3

16 Пундик закриває більше цілих цеглин, ніж Ковба-сан.

17

16	2	3	13
5	11	10	8
9	7	6	12
4	14	15	1

22	5	8	11	19
6	14	17	25	3
20	23	1	9	12
4	7	15	18	21
13	16	24	2	10

ВІДПОВІДІ НА «ЛОГІЧНІ ЗАДАЧКИ» — 9'2006

Операція «Канат»
Колібрик перекинув вільний кінець каната через петлю і пропхав половину того 9-метрового каната. Потім переліз на цей подвійний канат, відрізав закріплений кінець каната, і той склався приблизно наполовину. Після цього спокійно спустився по подвійному канаті донизу. Завершилася операція тим, що Пундик потягнув за один з кінців зв'язаного каната і витяг його з петлі.

Хто платить за воду?
За воду платить сам собі ДуКлас, який здійснює роботу по переміщенню валюти.

Хиткий міст
Птахи, що злітають у замкненому просторі, створюють хаотичний рух повітря, сумарна складова якого є нуль. Тому водієві не варто було лупцювати контейнер.

Птах на Місяці
Оскільки на Місяці немає атмосфери, то птахи там літати взагалі не зможуть.

Задача про мавп
Якщо у зошиті Пундика замінити усі плями від абрикосового варення, то рівняння матиме такий вигляд:
208-X=15xX, а X=13,
тобто, 208-13=15x13.

Ти емоційна людина?

Емоційність — це загальна схильність людини до різноманітних переживань. Цей тест допоможе визначити твій рівень емоційності і конкретизувати, з якими життєвими сферами вона пов'язана. Перед тобою перелік тверджень, які стосуються твоєї поведінки в різних ситуаціях. Оціни, наскільки вони характерні для тебе, і біля кожного твердження постав одну з чотирьох цифр, яка вказує на найбільш прийнятну для тебе відповідь.

1 — ні, це зовсім не про мене; 2 — на мене це не дуже схоже; 3 — на мене це досить схоже; 4 — це точно про мене.

1. Зазвичай я сильно хвилююся перед відповідальною розмовою.
2. Я переживаю, коли невдало складаю іспит.
3. Я відчуваю страх, коли переходжу вулицю з посиленим рухом транспорту.
4. При спілкуванні з людьми я часто почуваюся невпевнено.
5. Я засмучуюсь, коли припускаюся помилок, працюючи інтелектуально.
6. Мене засмучує, що я недостатньо спритна людина.
7. Гадаю, мене можна назвати вразливою людиною.
8. Я переживаю, коли виконую навчальні завдання не так, як слід.
9. Я засмучуюсь, коли не можу самотужки щось змайструвати.
10. Мене дратує, коли мене не розуміють при розмові.
11. Я дуже сильно хвилююся перед майбутнім іспитом.
12. Я засмучуюсь від того, що пишу дуже повільно і не завжди встигаю записати потрібну інформацію.
13. Я сильно хвилююся, коли мені доводиться з'ясовувати стосунки з друзями.
14. Я періодично відчуваю дискомфорт від того, що боюся не впоратися зі справами, які вимагають розумової напруги.
15. Я хвилююся, коли виконую завдання, що вимагає підвищеної точності рухів.
16. Я легко ображаюся через дрібниці.
17. Мене засмучують помилки, яких я припускаюся при вирішенні завдання.
18. Мені стає сумно через те, що моя фізична підготовка не така, як би хотілося.
19. Сварки з друзями засмучують мене.
20. Я часто не можу заснути, тому що не в силі знайти вирішення якоїсь проблеми.
21. Я радію, коли виникає можливість порухатися фізично (побігати, поскакати).
22. Іноді мені здається, що близькі ставляться до мене погано.
23. Я засмучуюсь, коли довго не можу вирішити якусь проблему.
24. Я переживаю через те, що не зумію опанувати якусь рухову навичку (не навчуся кататися на роликах).
25. Я легко ображаюся, якщо оточуючі вказують мені на мої недоліки.
26. Я маю схильність перебільшувати свої недоліки, пов'язані із розумовою діяльністю.
27. Гадаю, що прислів'я «Поганий мир краще від доброї сварки» — це не про мене.
28. Я відчуваю розчарування, коли у мене не вистачає спритності у спортивних іграх.
29. Приступаючи до вирішення навіть нескладного завдання, я почуваюся невпевнено.
30. У мене часто псується настрій від того, що у мене виходить недосконалий виріб.
31. Мені потрібні люди, здатні підбадьорити та втішити.
32. Під час контрольних я відчуваю занепокоєння.
33. Я почуваюся ніяково через те, що у мене поганий почерк.
34. Мене ображає, що оточуючі поводяться зі мною гірше, ніж було би слід.
35. Я змістовно планую майбутню роботу, щоб уникнути небажаних помилок.
36. Коли я щось майструю, то звертаю увагу на всі деталі майбутнього виробу.

Ключ. Підрахуй бали у кожному стовпчику. Три отримані суми — це показники вираженої емоційності, що пов'язана з різними життєвими сферами.

1. Комунікативна емоційність (сума балів у першому стовпчику) пов'язана зі спілкуванням. У підлітків найвищі показники саме по цій шкалі, адже підвищена значущість того, що відбувається навколо — найхарактерніша особливість цього віку.

2. Інтелектуальна емоційність (сума балів у другому стовпчику). Це емоції, пов'язані із пізнанням, відкриттям нового, засвоєнням та осмисленням інформації.

3. Психомоторна емоційність (сума балів у третьому стовпчику). Показники по цій шкалі вказують, наскільки твої переживання пов'язані з різними рухами тіла. Це можуть бути рухливі види спорту або можливість щось змайструвати .

БЛАНК ДЛЯ ВІДПОВІДЕЙ

1	2	3
4	5	6
7	8	9
10	11	12
13	14	15
16	17	18
19	20	21
22	23	24
25	26	27
28	29	30
31	32	33
34	35	36

Результати. Середнім вважається значення від **26** до **34** балів. Якщо набрана сума менша **26** — це свідчить про низьке вираження відповідного різновиду емоційності, якщо більша **34** — про надвисоке. **Низькі показники** емоційності означають, що для тебе характерні спокій, рівновага, впевненість у собі. **Високі ж показники** означають, що навіть незначні події можуть викликати у тебе переживання — як позитивні, так і негативні. Тож вчися контролювати свої емоці.

Ці прикольні інструкції з'являються з різних причин. Іноді компанії друкують очевидні рекомендації на своїх товарах, щоб попередити судові позови. Добре відомий випадок, коли жінка, придбавши в кафе «McDonald's» гарячу каву, обпеклася нею. І в результаті відсудила у компанії мільйон доларів. Після цього на стаканчиках для кави з'явився надпис: «Обережно, кава гаряча». Щороку проводяться спеціальні конкурси, на яких визначають найспостережливіших покупців, які ретельно читають інструкції .

■ Отже, цього року перше місце посіла інструкція до струминного сушильного апарата, який подає гаряче повітря температурою 1000 градусів за Фаренгейтом (538 за Цельсієм). Попередження наступного змісту: «Не використовувати в якості фена».

■ На другому місці надпис на етикетці ножа: «Ніколи не ловіть ножа, що падає».

■ Третє місце посіла серветка для коктейлів, із зображенням карти каналів навколо острова Хілтон Хеад у Північній Кароліні. На папері виднілося попередження: «Не використовувати для навігації».

Інструкції для особливо розумних

Хочеш посміятися ще?
Тоді читай інші прикольні попередження.

■ В інструкції до мікрохвильової пічки «Funai»: «Не використовувати як світильник».

■ На прасці «Rowenta»: «Не прасуйте одяг на тілі».

■ На дні коробки з тортом: «Не перевертати».

■ На воскових свічках: «Лише для прикрашання! При запалюванні можуть спричинити пожежу».

■ На ковдрі: «Не використовуйте, щоб захиститися від урагану».

■ На дитячому костюмі Супермена: «Носіння костюма не надає здатності літати».

■ В інструкції до мікрохвильової печі: «Заборонено сушити домашніх тварин!» (Надпис з'явився після того, як одна американська домогосподарка намагалася висушити в мікрохвильовці щойно викупану кицьку.)

■ На велосипедному дзеркалі заднього виду: «Пам'ятайте: об'єкти в дзеркалі насправді знаходяться позаду».

■ Інструкція до дитячого візка: «Перед складанням заберіть дитину».

Time goes by so slowly
Time goes by so slowly
Time goes by so slowly
Time goes by so slowly

Every little thing
that you say or do
I'm hung up
I'm hung up on you
Waiting for your call
Baby night and day
I'm fed up
I'm tired of waiting on you

Time goes by so slowly
for those who wait
No time to hesitate
Those who run seem
to have all the fun
I'm caught up
I don't know what to do

Time goes by so slowly
Time goes by so slowly
Time goes by so slowly
I don't know what to do

Every little thing that you say or do
I'm hung up
I'm hung up on you
Waiting for your call
Baby night and day
I'm fed up
I'm tired of waiting on you

Ring ring ring goes the telephone
The lights are on but there's no-one home
Tick tick tock it's a quarter to two
And I'm done
I'm hanging up on you

I can't keep on waiting for you
I know that you're still hesitating
Don't cry for me
'cause I'll find my way
you'll wake up one day
but it'll be too late

Every little thing that you say or do
I'm hung up
I'm hung up on you
Waiting for your call
Baby night and day
I'm fed up
I'm tired of waiting on you

До адаптації будьте готові!

Скільки разів повторювати? — шептав Джо просто у вухо Пундикові. — Краще промовчи, ніж зайве бовкнути. Як тепер Киці в очі подивишся?..

— А чого вона перша почала?..

— Так то вона — а то ти... Вчи тебе, вчи, а віддачі ніякої...

— Ну добре, добре, — починав ніяковіти Пундик, — твоя правда. Ех, і чого у мене язик такий довгий?

— Що правда, то правда, — зітхав Джо, — не язик — мітла...

Ага, думаю, знову Пундик щось зопалу наговорив, а тепер думає, як провину загладжувати. Ну нічого, нехай подумає. Це йому на користь.

Все під самоконтролем

По правді сказати, це проблема не одного Пундика. Кожна людина практично від народження відчуває з боку силу-силенну всяких впливів. Авжеж, не завжди приємних, і хоч-не-хоч, а доводиться визнавати, що всі так чи інакше змушені захищатися від того, що психологи називають «негативними чинниками». Кожна людина має захист, який ті ж психологи називають хитрим терміном «рівень психологічної адаптації». Інакше кажучи, людина може пристосуватися до найрізноманітніших обставин, хоч би якими несприятливими вони не були.

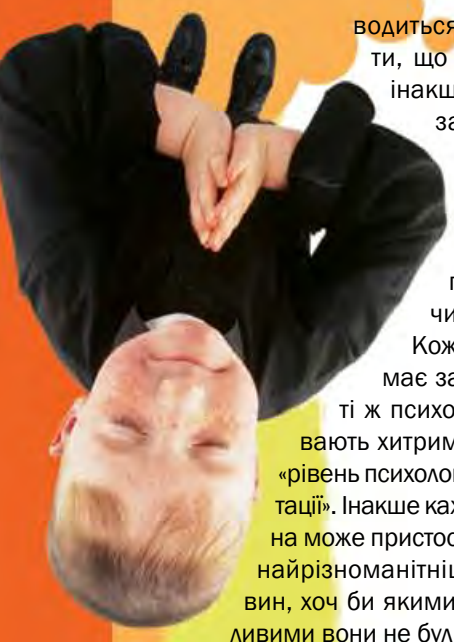

Ось тобі нескладний маленький тестик: швидко, не замислюючись, вибери собі один із малюнків, позначених цифрами від 1 до 3. Вибрав? А тепер можеш прочитати, що означає кожен з них. Якщо ти вибрав перший малюнок, це означає, що ти чудово даєш собі раду навіть у найскладніших ситуаціях. Бурхливе море немов символізує лавину емоцій, здатну накрити кого завгодно, але тільки не тебе. Ти стоїш на березі, відсторонено позираючи на море. Та вже така у тебе лінія поведінки. Пряма. Як накреслена.

Якщо ти вибрав другий малюнок, то першу скрипку в твоїй поведінці грають емоції. Човен у розбурханому морі символізує собою твою не вельми стійку позицію, котра багато в чому залежить від ситуації, яка тебе оточує. Ти не намагаєшся контролювати свої вчинки. Чи не час замислитися над собою та своїми діями, поки ще можна підправити лінію своєї поведінки? Бо далі тобі буде іще важче.

Якщо ж ти вибрав третій малюнок, то в деяких випадках тобі вдається контролювати прояви емоцій, а в деяких ти піддаєшся напливу пристрастей, забуваєш геть про все і перестаєш адекватно сприймати реальність. У такому випадку не завадило б ретельніше задуматись про власну поведінку, щоб уникати крайнощів та вибухів емоцій.

На вдачу кивай, а нерви тримай

Здатність до самоконтролю багато в чому залежить від чутливості людини до різних подразливих факторів, тобто від рівня психологічної адаптації. А рівень цей, у свою чергу, залежить від багатьох причин: спадковості, особливостей психіки та інших чинників, чимало з котрих — суто біологічного характеру. Невипадково багато хто схиляється до думки, що вже від самого народження в людині закладаються основні критерії майбутнього покоління. Тож такі характеристики, як вдача, темперамент, емоційні реакції значною мірою запрограмовані в людині від початку.

Але у зв'язку з цим напрошується питання: «Якщо здатність до самоконтролю над своїми почуттями закладається чи не з народження, то, значить, доводиться миритися зі своєю поведінкою, якою б вона не була? Тобто якщо хтось схильний до крайніх проявів емоцій, це можна сприймати як його особистісну особливість, яку, хоч лусни, нізащо не зміниш?»

Так, я згоден, таке запитання кого завгодно може збентежити. Але насправді

здатність до самоконтролю може розвинути в собі будь-хто — а значить, і ти. Але за умови, що ти відчуваєш таку необхідність.

Спробуймо докладно розібрати, до чого приводить надмірна емоційність. Насамперед у людини неминуче виникають проблеми зі спілкуванням. Соціальне оточення вкрай негативно ставиться до людей, що не вміють тримати себе в руках. От і пристають до них «цікаві» ярлики: «чуперадло», «псих», «шерепа»...

Звісно ж, тут не обійтися без усяких небажаних наслідків. Виникають проблеми з друзями. Знайомими. Вчителями. Завучами. Директорами шкіл... На день народження тебе не запрошують. У кіно сходити не пропонують. Контрольну списати не дають. Не життя — нудьга зелена. Із сірими переливами.

І це ще — не найгірше. До всього іншого людина завдає своєму здоров'ю величезної шкоди, коли дозволяє емоціям брати гору над собою. Спочатку емоції здаються чимось несерйозним, такою собі шкідливою звичкою. Як нігті гризти. А й справді, ну що тут особливого, коли через усяку дрібничку людина верещить і тупотить ногами? А насправді подібні, не вельми адекватні реакції розхитують нервову систему, призводять до появи афективних станів.

Що то воно таке — афект? Це стан, у якому можна багато чого натворити такого, чого людина при добрій пам'яті собі ніколи не дозволить. В очі випалити директору школи, що він повний невіглас і що не фізику в школі йому викладати, а пунктом прийому склотари завідувати. Заявити сусідці по парті, що якби знав, яка вона зануда, то нізащо не дав би їй потримати свого білого пацюка. Пожбурити у ставок щоденник зі свіжою двійкою... Багато чого можна натворити. Але ж як після цього людям в очі дивитися? Звідси мораль: перш ніж щось сказати чи зробити, добре-добре подумай, а чи варто воно нервів — твоїх і чужих. Порахуй до десяти. Відчуй, як сповільнюється пульс і спадає напруга. Подивись, яке блакитне небо над тобою. Які приємні люди навколо. Згадай щось приємне. І подумай, як гарно живеться людині, коли їй не доводиться про щось шкодувати.

І на десерт

...невеличкий тест. Наскільки ти володієш собою у критичних ситуаціях.

1. Рано-вранці у неділю задзеленькав телефон. Ти береш трубку, а в ній схвильований голос друга каже, що сьогоднішній похід по гриби відкладається на невизначений термін, оскільки його тато в найменш підходящий момент знайшов його щоденника, ну а там... Сам розумієш. Ти:

а) підеш рятувати друга з біди; **б)** щось невдоволено буркнеш у відповідь; **в)** дуже засмутишся.

2. Час іти на побачення, а по телевізору пустили улюблений блокбастер. Ти:

а) спокійно виходиш з дому; **б)** виходиш з дому, але зціпивши зуби; **в)** цілий вечір будеш чорний як хмара.

3. Вчитель розкритикував твій твір. Ти:

а) кажеш: «А які саме моменти вам найбільше не сподобались?» **б)** буряковієш і ледве стримуєшся, щоб чогось не бовкнути; **в)** пояснюєш усім після уроку, що Булгакова при житті також не цінували.

4. Тобі повинні зателефонувати, але не телефонують. Ти:

а) щоб не нудитись, знаходиш собі якусь справу; **б)** не знаходиш собі місця; **в)** якщо дзвінок важливий, мабуть, хвилюватимешся.

5. Хтось із дворової малечі учинив капость. Знайшовши винуватця, ти:

а) спокійно пояснюєш йому його помилки; **б)** з піною на губах женеш його додому; **в)** можеш стриматись, а можеш і ні...

6. Поглянувши на себе збоку, ти бачиш:

а) коректного, гідного довіри молодого чоловіка; **б)** нервозного, запального, але в цілому приємного суб'єкта; **в)** вразливого, субтильного молодика, який уміє приховувати істинні почуття.

7. Коли в житті починається чорна смуга, ти:

а) намагаєшся не панікувати і нічого не міняєш; **б)** усамітнюєшся; **в)** терпляче чекаєш кінця неприємностей.

8. Тобі довірили шефство над колективом першокласників. Ти:

а) намагаєшся знайти з ними спільну мову; **б)** обираєш авторитарний стиль керівництва; **в)** проявляєш гнучкість підходу.

9. Хтось із твоїх знайомців не приховує неприязні до тебе. Ти:

а) поводишся так, мов нічого не сталося; **б)** відповідаєш тією ж монетою; **в)** приховуєш своє негативне ставлення.

10. Залагоджуючи конфлікти, зазвичай ти:

а) дипломатично не ускладнюєш стосунків; **б)** завжди кажеш в очі те, що думаєш; **в)** діє, як підказують обставини.

А тепер — результати.

Якщо серед твоїх відповідей переважає варіант «**а**», то ти чудово стримуєш свої емоції. Якщо варіант «**б**» — ти не вмієш (і не хочеш) тримати нерви в кулаку. А дарма. Якщо серед твоїх відповідей найчастіше траплявся варіант «**в**» — твої дії залежать від конкретної ситуації. В одних випадках ти контролюєш свої почуття, а інколи вони беруть гору над розумом.

Висновки роби сам. Що тобі дорожче — власне психологічне благополуччя чи можливість виплеснути весь тягар негативних емоцій на оточуючих? Не забувай, що всі ми живемо в товаристві людей, і тому повинні коригувати свою поведінку відповідно до прийнятих норм. Тож не варто піддаватися емоціям, забуваючи про глузд.

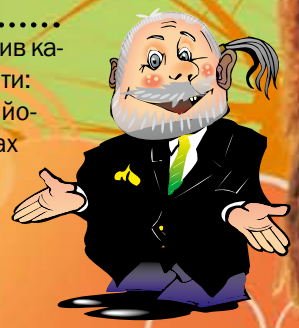

Всезнайко Google Vision

Ось тобі чергова технічна новинка, яка може перевернути світ. Поки що це концепт, ідея якого створити всезнаючий мобільний пристрій із робочою назвою Google Vision. Для чого він потрібен? Ситуація **1.** Ти загубився у незнайомому місті — розкриваєш пристрій і наводиш на вулицю або дорожній знак, натискаєш кнопку. Google Vision визначає твоє місцезнаходження через супутник і видає на екран докладну інформацію. Ситуація **2.** Ти вагаєшся перед дверима незнайомого кафе — варто заходити чи ні? Повторюєш дії із «ситуації 1» — наводиш пристрій на кафе. На екрані — меню кафе і відгуки інших відвідувачів. Ситуація **3.** Ти в магазині. Бачиш мобільник своєї мрії і думаєш: купити зараз чи пошукати дешевшого? Розкриваєш Google Vision, наводиш на мобільник, і на екрані — ціни на нього в інших магазинах у радіусі кілометра. Хай живе технічний прогрес!

Комп'ютерні солодощі

Чи може бути для геймера щось солодше за рідну приставку? Особливо, коли її можна порізати на шматочки і подати до чаю. Дівчина із Сіеттла з загадковим ніком r4kk4 виготовила цілу серію кондитерських виробів у вигляді культових ігрових об'єктів. Торт-відеоприставка «NES» («Денді»), пиріг у вигляді кишенькової консолі GameBoy, торти — аркадні автомати з «Пек-Меном» та «Centipede», до того ж — тістечка у вигляді «Тетріса», виготовлені настільки майстерно, що на екрані можна розрізнити початок ігрового сеансу в «Тетріс»! Ці солодкі шедеври за задумом автора демонструвалися публіці в приміщенні вар'єте-шоу, а трохи пізніше взяли участь у щорічному кулінарному фестивалі «Bite of Seattle». Цікаво, хто були ті щасливці, яким вдалося з'їсти шматочок «Денді»? Відгризати екран у «GameBoy»? Встромити зуби в ігровий автомат? У будь-якому випадку це напевно були геймери по духу, а тепер ще й по шлунку.

Скульптурні і олійні скріншоти

Любитель конструктора «Lego» і професіонал комп'ютерних ігор Рон Лефевр на своєму сайті опублікували знімки скрін-

шотів відомих старих ігор, зроблені за допомогою конструктора «Lego». Як зізнався сам Лефевр в інтерв'ю виданню «Played To Death», ці дитячі розваги визначили його життєвий шлях.

Інший любитель комп'ютера — чеський художник Єремія Палецек — теж використовує свою творчість для створення незвичайних скріншотів комп'ютерних ігор — він малює їх олією. Наприклад, одна з картин являє собою скріншот гри «Road Rash» — найулюбленішої гри автора. Друга картина змальована зі «Counter Strike» — перша онлайнова гра, у яку грав художник. Чого не зробиш заради улюбленої гри — і скульптуру з «Lego» виліпиш, і картину олією напишеш!

Хто сказав, що корови не літають?

Виведено спеціальний вид корів, що вміють літати. Прототипом нового звіра став Склісс, знайомий усім із казки Кіра Буличова «Таємниця третьої планети». Якщо хтось не пам'ятає, то Склісси живуть на планеті Шешинеру і дуже схожі на звичайних корів. Але все ж Склісс не зовсім звичайна корова. Подивися, як він літає, безперервно махаючи своїми прозорими, наче у бабки, крилами. Де-

які особини піддаються дресируванню — їх можна навчити літати по колу. Звичайно, для цього знадобляться посидючість і сила волі справжнього дресирувальника... (Насправді, необхідно всього лише правильно повісити Склісса, використовуючи спеціальне кріплення). Симпатичний Склісс викликає посмішку на обличчі навіть найсерйознішої людини. А «їсть» літаюча корова зовсім мало — для польоту тривалістю декілька годин їй необхідно усього дві пальчикові батарейки «АА».

Картонний Hi-Fi

Хтось божеволіє від домашніх кінотеатрів, хтось витрачає кошти на дорогі аудіосистеми. А японська компанія «Muji» вирішила підійти до справи простіше і пропонує своїм клієнтам збирати аудіоколонки зі... звичайного картону. Пара колонок, що входять у комплект, збирається користувачем вручну. Картонний корпус додається в складеному вигляді,

що значно заощаджує місце при транспортуванні і збереженні. Це, мабуть, дуже актуально для Японії, де в містах існує певний дефіцит житлової площі. Компанія «Muji» відома в країні як виробник простої техніки, елеґантної і нешкідливої до навколишнього середовища. До речі, ім'я компанії можна перекласти як «Ні, брендам!». Що ж, самий вигляд картонних колонок досить влучно відповідає цьому девізу.

http://interesniy.kiev.ua/

Цікавий Київ

У свій час Михайло Булгаков назвав Київ найкрасивішим містом світу. Мало знайдеться людей, що не погодилися б із ним. Нашій столиці і присвячений цей сайт. На його сторінках викладені матеріали про визначні пам'ятки та історію Києва, його легенди і чудасії, зібрано багато старих карт міста, рідкісних фотографій. Запеклим геймерам запропоновані навіть ігри про Київ — квести і фотозагадки. Масу цікавих фактів і дивовижних місць можуть знайти не тільки гості столиці, але й корінні кияни. «Дахи і панорами Києва», «Невидимий і підземний Київ», «Фонтани Києва» — назви найбільш популярних віртуальних екскурсій. Але творці проекту проводять щосуботи реальні екскурсії Києвом, до яких може приєднатися будь-хто.

http://konkurses.narod.ru/

Світ конкурсів

Сайт присвячений конкурсам. Тут ти можеш не тільки проявити свої вроджені таланти, але й вигравати комп'ютерні призи та барвисті дипломи. Для цього тобі потрібно взяти участь хоча б в одному з постійно діючих конкурсів: Конкурс юних письменників і поетів, конкурс «Винахід», Математична вікторина, фотоконкурс «Домашній куток», фотоконкурс «Познайомтеся — це я!», вікторина «Комп'ютер і Інтернет». Надсилай свої роботи і перемагай! Усім призерам видається диплом-сертифікат, згідно з яким він може вибрати собі приз за смаком: заставки на робочий стіл, картинки, що підходять під тематику конкурсу, можливість розмістити свою роботу на інших сайтах.

http://pixelstamps.gas13.ru

Піксельні марки з усього світу

В Інтернеті з'явився незвичайний проект — «PixelStamps», або «Піксельні Марки». Суть проекту проста: піксельні художники з усього світу розміщають на сайті свої роботи у вигляді поштових марок. Чим більше переходів по марці, тим вища її вартість. «PixelStamps» скоріше можна назвати галереєю-портфоліо піксельних художників. Колись вони працювали над іграми для 8-бітних і 16-бітних приставок для старих комп'ютерів. Незважаючи на те, що подібна техніка вже застаріла, сама піксельна графіка нині відроджується. Це відбувається почасти завдяки іграм для мобільних телефонів. Проект «PixelStamps» спеціалізується безпосередньо на сайтах самих піксельних художників, отже, там можна побачити досить цікаві й оригінальні роботи. Відвідай цю сторінку, щоб ознайомитися з одним із найсучасніших видів мистецтва — піксельною графікою.

http://o-s-l-i-k.narod.ru/

Ослик

Якось Марк Твен сказав: «Дехто вважає, що між ослом і людиною немає різниці. Але це несправедливо... щодо осла». Цю думку цілком поділяють автори сайта, присвяченого саме цій тварині. Ну і справді — у Мережі частенько можна зустріти сторінки про песиків-котиків-хом'ячків-папужок. Чому б не зробити сайт про осликів? Виявляється, майже у всіх народів світу є казки про ослів, і в художній літературі склався визначений образ цієї тварини. Але щоб переконатися, що ослів зовсім дарма вважають впертими і глупуватими істотами, досить просто почитати ослиний гороскоп. Ну і, звичайно, велика ослина фотогалерея зайвий раз переконає тебе в тому, що ослики — дуже милі і симпатичні тваринки.

http://pristavka.org/

Пограємо

Якщо ти починав свою «геймерську кар'єру» із простих ігор-приставок, завітай на сайт, присвячений старим іграм-приставкам і всьому, що з ними пов'язане. Тут ти знайдеш величезну колекцію безкоштовних ігор для старих ТВ-приставок, емулятори для них, коди до ігор, а також описи цікавих ігор і статті. Тож якщо ти просунутий геймер і тобі є що сказати людям — надсилай свої описи, автори сайта будуть раді розмістити твою інформацію. Ну і, як звичайно, на форумі можна обговорити всі питання і знайти практично будь-яку інформацію на різні теми.

http://ship.bsu.by/

Енциклопедія кораблів

З найдавніших часів море вабило до себе людину. В міру розвитку мореплавства виникала необхідність у захисті судноплавства й узбереж від ворога. З'являлися військові кораблі, зароджувалася історія кораблебудування. По мірі зміни тактики війни на морі змінювалися не тільки бойові засоби, але й мореходні якості кораблів. Усе це призвело до того, що вже до середини XIX століття кораблі набули специфічного, майже сучасного зовнішнього вигляду. В енциклопедії зібрані матеріали про 2190 кораблів і 99 типів морських озброєнь, серед них статті, фотографії, художні і документальні фільми. Енциклопедія відкрита для всіх, постійно поповнюється і чекає своїх позаштатних кореспондентів та звичайних людей, захоплених даною тематикою.

ЦИРК НА ДВОХ КОЛЕСАХ

Поблизу твого населеного пункту часто відбуваються мотоциклетні гонки? Ні? У нас також. Проте як тільки з'являються оголошення про такі змагання, я намагаюся вивести Класиків на природу, щоб вони побачили справжні дива на двох колесах. Останнього разу нам довелося навіть таксі наймати, щоб не запізнитися на гонки...

— Маємо встигнути, до старту ще 20 хвилин, — випалив Пундик, сідаючи поряд зі мною на заднє сидіння автомобіля.

— Звісно, встигнемо. А куди ви, хлопці, так поспішаєте? — поцікавився водій.

— Ви хіба не чули, що за містом сьогодні мотоциклетні гонки? От саме туди ми і їдемо, — пояснив я.

— Та чого ж не чув? Я навіть знаю, хто здійснив на мотоциклі кругосвітню подорож, — задоволено відповів водій.— Найшвидше це зробив Нік Сандерс. Цей англієць виїхав з французького міста Кале 18 квітня 1997 року і через два місяці повернувся, проїхавши на мотоциклі 32074 км. Потім він розповів кілька інших цікавих фактів з мотоциклетного спорту, а я розповів про мотоцикли, на яких змагаються гонщики. І настільки ми всі захопилися розмовою, що залишилися разом спостерігати за мотогонками.

Перше, що кинулося нам у вічі, були судді, які тримали у руках різнокольорові прапорці.

— З їхньою допомогою судді керують перебігом гонки. Кожен мотоцикліст має знати їх як свої п'ять пальців, інакше можуть виникати колізії, — промовив я. — Хочете, я вам про них розповім...

Сигнальні прапорці

Правила проведення різноманітних мотогонок не завжди однакові. Вони можуть відрізнятися системою нарахування очок, ще якимись деталями. Але от сигнальні повідомлення суддів з допомогою прапорців міжнародна федерація затвердила раз і назавжди. Порушувати їх не має права ніхто. Навіть багаторазові чемпіони, як це трапилось одного разу з легендарним Валентино Россі. Він вирішив не звернути уваги на сигнал про небезпеку на трасі і не зменшив швидкості. Випадково це було чи спеціально, не так важливо. Фінішувавши першим, Россі був наказаний десятисекундним штрафом і його золота медаль перетворилася на бронзову.

Знаючи сигнали прапорців, можна спостерігати за будь-якими гонками.

Зелений прапор показують на початку гонки, коли гасне червоне світло і загоряється зелене. Це означає, що гонка розпочалася. Забирають його після того, як лідер проходить перше коло. У випадку рестарту гонки чи після дії жовтого прапора зелений означає, що знято попереднє обмеження.

Прапор рестарту гонки означає, що всі гонщики мають знизити швидкість і прибути на стартові позиції. Також він може сигналізувати про те, що на трасі виникла ситуація, що вимагає втручання організаторів змагань, наприклад, розлито бензин чи мастила, які можуть завадити продовженню гонки.

Жовтий прапор означає, що в зоні дії даного поста в межах траси виникла якась небезпека. Це може бути мотоцикліст чи інша перешкода, при зіткненні з якою мотоциклісти можуть зазнати травм. Під час дії жовтого прапора не можна здійснювати обгони, необхідно знизити швидкість та зберігати свою позицію в гонці. За невиконання цього правила гонщика штрафують.

Червоний прапор показують у випадку виникнення на трасі ситуації, яка може спричинити серйозну аварію та завдати пошкоджень багатьом гонщикам. При цьому учасники гонки максимально знижують швидкість, усі зберігають свої позиції, заборонено обгони, зу-

пиняється відлік часу. Якщо червоний прапор показано на першому колі гонки, то це означає рестарт. Якщо ж це трапляється пізніше, то гонщики стартують з N-ного кола зі збереженням займаної позиції. У випадку, коли відбулося понад 50 відсотків гонки і якщо можна однозначно визначити переможця, комісія може визнати гонку завершеною.

Синій прапор означає, що позаду гонщика знаходиться спортсмен, який рухається швидше. Тому треба поступитися дорогою і не перешкоджати руху заднього гонщика.

Чорний прапор показують гонщику, який заважає іншим (у нього поламався мотоцикл чи він дуже повільно їздить) і не бажає добровільно покинути змагання. Це примусове видалення з траси. Гонщик має знизити швидкість і у найближчому зручному місці покинути трасу. Чорний прапор може також означати, що можна уже й не фінішувати, залікових очок і так не буде.

Білий прапор інформує гонщиків, що лідеру залишилося пройти до фінішу одне коло.

А ось прапор у клітинку показують після того, як фінішує лідер гонки. Решта гонщиків, які відстають менше, ніж на коло, мають пройти фінішну лінію і покинути трасу. Ті ж, що відстають більше, як на коло, мають завершити дане коло і після перетину фінішної лінії теж покинути трасу. Після показу прапора у клітинку починається відлік часу для решти гонщиків від нульової позначки лідера.

Дещо з історії мотогонок

Коли точно відбулися перші мотогонки? На це питання немає однозначної відповіді. Але точно відомо, що це трапилося у Європі під кінець XIX століття, десь через десять років після того, як Готтліб Даймлер встановив на дерев'яній рамі перший двигун внутрішнього згоряння. Проте першим задокументованим переможцем мотогонок вважають Чарльза Джаррота, який у 1897 році виграв гонку на одну милю, показавши час 2 хвилини та 8 секунд. З інших джерел відомо, що з 1894 триколісні мотоцикли стартували у гонках разом з автомобілями. Збереглися також відомості про гонку 1898 року, в якій змагалися моторизовані екіпажі на трасі Париж-Амстердам.

Усі ці ранні гонки були не лише значним випробуванням для техніки, але й для гонщиків. Велика кількість аварій призводила до того, що гонки деякий час були заборонені. Але бажання мотоциклістів продемонструвати свою майстерність та маркетингові ходи фірм відновили змагання на початку XX століття спершу в окремих країнах. А в 1904 році у Парижі під час автомобільного та мотоциклетного шоу на Єлісейських Полях було створено міжнародну організацію, яка взялася опікуватися перегонами. Ще за два роки на території Австро-Угорщини було проведено перші змагання, які назвали «Grand Prix of Europe».

Але реальне народження Гран Прі, яке відбувається й до сьогодні, сталося після другої світової війни, у 1949 році. Саме тоді окремі гонки об'єднали в одне змагання і визначали переможця за очками, набраними у всіх гонках. Змагалися мотоциклісти у класах: 500, 350, 250 та 125 кубічних сантиметрів. Домінували спершу в них англійці та італійці. Адже їхні країни найменше постраждали у війні і мали змогу виготовляти найкращі мотоцикли й підготувати гонщиків.

У 50-ті роки мотогонки прогресують за рахунок розробки нових моделей мотоциклів, які витісняють довоєнні. Ознаменовані вони також підвищенням безпеки на трасах. Легендою тих часів був Джеф Дюк, який вигравав перегони у різних класах.

Наступне десятиріччя стає дебютним для японських мотоциклів. «Honda» та «Yamaha» не залишають місць на подіумах для інших моделей. У 70-ті роки до них приєднується «Suzuki», а європейських гонщиків усе частіше витісняють японці. З часом гонки перетворилися на міжнародний бізнес. У них спортсмени розігрують мільйонні призові, а Гран Прі з легкої руки журналістів почали називати Цирком.

«ШУМАХЕР» в МОТОгонках

Зайшла у Класі якось мова про мотогонки та їх героїв. І з'ясувалося, що майже ніхто нічого про них не знає. Тоді пані Ганя дала мені завдання дізнатися якомога більше про фаворитів цього виду гонок і розповісти про них наступного тижня. Я радо взявся за це завдання і вже на понеділок у мене була готова розповідь про легендарного італійця Валентино Россі. Я навіть порівняв його з Шумахером.

СИН ГОНЩИКА

Він був народжений, щоб засяяти на обрії мотоциклетного спотру. Його доля була визначена наперед. У далекому 1979 році Граціано Россі став третім призером чемпіонату світу з мотогонок у класі 250 куб. см. Того самого року в нього народився син, якого назвали Валентино. Спершу він спробував свої сили у картингу, та Граціано запропонував синові змінити чотири колеса на два й зосередитися на гонках мінібайків.

І правильно зробив. Враховуючи те, що в Італії дозволено з 12 років брати участь в офіційних змаганнях, Валентино пізнав ази гоночних баталій, навчився працювати з газом, гальмувати, проходити віражі. Ці знання дали змогу майбутньому гонщику підготуватися до складніших випробувань.

Валентино швидко прогресував, і вже через два роки відбувся його дебют у гонках «великих мотоциклів» — в італійському чемпіонаті у класі 125 куб. см в категорії Sport Production. Завоювавши там чемпіонський титул у 1994 році, він отримує офіційний статус гонщика у змаганнях Гран Прі. Посівши в наступному році перше місце в італійському чемпіонаті та третє у європейському, Россі дебютує на світовій арені у складі команди «Team Scuderia AGV».

СХОДИНКИ ДО УСПІХУ

Зрозуміло, що у компанії найкращих гонщиків планети молодому італійцю довелося нелегко. Тому в 1996 році у його кар'єрі відбувся деякий спад. Проте влітку на Гран Прі Австрії Валентино вперше піднявся на п'єдестал, а згодом на чеській трасі у Брно виграв свою першу гонку. Ця перемога стала прелюдією до тріумфального сезону 1997 року, коли Россі буквально «розгромив» усіх своїх суперників і виграв одразу 11 етапів чемпіонату!

У наступному сезоні Россі почав виступати у класі 250 куб. см. Цього разу він потрапив у компанію легендарних Тетсуї Харади та Лоріса Капіроссі. Але Валентино досить швидко освоївся у новій категорії і саме ця зіркова трійця й домінувала протягом усього сезону. Уже на другому етапі в Малайзії Россі у відчайдушній боротьбі лише на фінішній прямій поступився Хараді. І хоча йому все ж пощастило виграти у тому році 5 гонок, у загальному заліку він все ж задовольнився другим місцем.

Стати лідером команди йому вдалося у 1999 році. Тоді ж він отримав звання наймолодшого чемпіона у даному класі мотоциклів. По завершенні сезону Валентино замислився над переходом у клас найпотужніших мотоциклів.

У «КОРОЛІВСЬКОМУ» КЛАСІ

Для переходу у категорію 500 куб. см Россі довелося перервати свою плідну співпрацю з уже рідною італійською мотофірмою, адже у неї не було відповідних мотоциклів. Невдовзі, прийнявши запрошення фірми «Honda», він під прапором «Nostro Azzuro Team» кинувся на штурм найпрестижнішої вершини в мотоспорті.

Перші етапи знову виявилися не зовсім вдалими. Проте невдовзі він зумів на Гран Прі Іспанії вперше піднятися на п'єдестал, випередивши діючого на той час чемпіона світу Алекса Кривіея, який вигравав три попередні гонки у Хересі. Дебютну ж перемогу у «п'ятисотках» італієць завоював у Донінгтоні у протиборстві з Кенні Робертсом-молодшим, який по завершенні того сезону приміряв чемпіонську корону.

У наступному сезоні головна боротьба за чемпіонство розгорнулася між Валентино та його земляком Максом Б'яджі. Россі усе частіше перемагав, а помилки Макса віддаляли його від лідерства. На Гран Прі Австралії Валентино достроково оформив своє чемпіонство, а потім у Бразилії отримав феєричну перемогу в останній гонці в історії класу «п'ятисоток».

Він же став і першим переможцем у новоствореній категорії «MotoGP», яка у 2002 році об'єднала мотоцикли класу 500 та 990 куб. см. На Гран Прі Японії італієць на новенькому мотоциклі «Honda RC211V» зумів обігнати гонщиків, що виступали на мотоциклах від «Suzuki» та «Yamaha». Після цього була невдала гонка у Південній Африці та сім поспіль перемог у наступних етапах. Це дозволило Валентино достроково святкувати четверту перемогу у Гран Прі.

Не менш вражаючою була переможна хода Россі у наступному році: дев'ять перемог і шістнадцять разів у 16 етапах він сходив на п'єдестал!

У 2004 році команду Валентино покинуло декілька провідних механіків та його гоночний інженер Бйорджес. Але італієць знову піднявся на вершину світового мотоспорту. У минулому році він виграв 9 етапів і достроково забезпечив собі наступну чемпіонську корону. Ось тому то його й назвали «Шумахером» мотоспорту.

ДОСЯГНЕННЯ

- У 2001 році Россі став наймолодшим гонщиком, якому вдавалося виграти титули у трьох різних класах. Окрім нього, це вдавалося Філу Ріду та Майку Хейлвуду.
- Семиразовий чемпіон Валентино Россі став третім гонщиком, який має 5 та більше перемог у Гран Прі, як і його сьогоднішній вчитель та наставник Мік Джейн. Валентино залишається одним з тих, хто може спробувати побити рекорд відомого мотогонщика Жакомо Агостіні — 8 титулів.
- Россі став первшим гонщиком, якому вдалося виграти понад 9 гонок у кожному з п'яти минулих сезонів. У 2005 році в Голландії він став першим гонщиком в історії «Yamaha», якому вдалося виграти 5 гонок у «Королівському» класі.
- Россі став поряд з найвідомішими гонщиками Гран Прі Фрейді Спенсером та Майком Хейлвудом, яким вдавалося виграти гонки у «Королівському» класі в молодому віці.

ПОЗА ТРАСОЮ

У повсякденному житті Валентино Россі — життєрадісна людина. У вільний час він полюбляє спілкуватися з друзями, гасати на кросовому мотоциклі та карті. Окрім цього, відвідує тренажерний зал, цікавиться радіокерованими моделями автомобілів. І, звичайно ж, відеоіграми. Особливо гоночними симуляторами для «Плей-Стейшн».

У музиці йому подобаються різноманітні стилі. Свого часу він слухав «Spice girls», «Blus brothers» та «Prodigy». Багато уваги приділяє спілкуванню зі своїми фанами. Особливо з тими, які розбираються у гонках і знають про них все. Приєднуйся до них. Хочеш більше знати про Валентино, тоді відвідай його офіційний фан-клуб *http://www.fanclub-valentinorossi.com*

ВІЗИТНА КАРТКА

Дата народження: 16 лютого 1979 року.
Місце народження: Урбіно, Італія.
Місце проживання: Лондон, Англія.
Зріст: 180 см.
Вага: 60 кг.

КАР'ЄРА У ГРАН ПРІ (MOTOGP)

1996: Дебют в GP125, Гран Прі Малайзії, Aprilia/Scuderia AGV. 9 місце та 111 очок. Перемога на Гран Прі Чехії.

1997: Другий наймолодший чемпіон в історії класу GP125, Aprilia/Nostro Azzurro Team. 1 місце та 321 очко у сезоні, 11 перемог.

1998: Перехід в GP250, Aprilia/Nostro Azzurro Team. 2 місце та 201 очко за сезон, 5 перемог.

1999: Наймолодший чемпіон у класі GP250, Aprilia Grand Prix Racing. 1 місце та 309 очок, 9 перемог.

2000: Перехід у «Королівський» клас GP500, Honda/Nastro Azzuro Team. 2 місце та 209 очок за сезон, 2 перемоги.

2001: Перший титул чемпіона «MotoGP» у «королівському» класі GP500 500cc, Honda/Nostro Azzuro Team. 1 місце й 325 очок, 11 перемог.

2002: Новий формат гонок «MotoGP», 4-тактні мотоцикли з великими двигунами, Honda RC211V, заводська команда Repsol Honda Team. 1 місце й 355 очок, 11 перемог.

2003: Друга перемога за Repsol Honda Team. 1 місце й 357 очок, 9 перемог.

2004: Перехід у Gauloises Fortuna Yamaha та знову перемога у чемпіонаті! 1 місце й 304 очки, 9 перемог.

2005: Друга перемога за «Yamaha». Дострокова, 1 місце, 281 очко та 9 перемог уже в жовтні того року.

Тріп-хоп — ще сумніший за блюз

Коли за вікном цяпотить дощик, ти цілісінькими днями не виходиш з дому, сидиш, сумуєш і не знаєш, що робити, то ось тобі порада справжнього меломана — послухай тріп-хоп.

ТРІП-ХОП (англ. trip-hop) — стиль музики, що виник як суміш експериментального хіп-хопу, джазу, року, соулу і деяких інших елементів, які просувалися в ті роки передусім гуртами «Massive Attack» та «Portishead» з Брістоля. Звідси і перша назва стилю — брістольська хвиля, або брістольський саунд. Термін тріп-хоп уперше був використаний у британському музичному журналі «Mixmag».

Для його звучання характерний досить повільний темп, приглушено звучний брейкбіт, виразні бас-партії, тяжіння до звуків, узятих зі старих платівок (джазових, соул, естрадних), загальної похмурої депресивної атмосфери, деяка відчуженість вокальних партій. Іноді вокал використовується у стилі репу, начитаний приглушеним голосом або навіть пошепки. Сучасні виконавці часто використовують елементи тріп-хопу в поєднанні з різними стилями.

Ультрамінорні мелодії з повільним ламаним ритмом і глибокими басами, що незмінно навівають на слухача масу похмурих і трагічних думок — ось що таке тріп-хоп у класичному його розумінні. Цю похмуру, іноді депресивну музику добре послухати в той момент, коли тяжко і сумно, адже вона така прекрасна і сумно-романтична, що примушує задуматися і утриматися від необачних кроків. Ця музика сильно впливає на свідомість, створює якусь містичну атмосферу. Це музика для творчих особистостей і просто неординарних людей, музика для справжніх естетів.

З'явився тріп-хоп у Великобританії на рубежі 80-х і 90-х років, новий електронний стиль, що досі не зазнав жодних істотних змін. Не з'являється на горизонті тріп-хопу і нових імен, а ті, що є, можна легко розбити на три групи: представники «брістольського звучання» — «Massive Attack», «Tricky» і «Portishead», інші виконавці класичного тріп-хопу та музиканти різних тріп-хоп-напрямів, досить сильно відмінних від класики.

Родоначальниками цього стилю вважають групу з Брістоля «Massive Attack», що утворилася в 1988 році. Суть ідеї створення гурту полягала в тому, що енергійному і жорстокому «чорному» речитативу «Massive Attack» вирішили протиставити м'який, хвилюючий і переповнений емоціями жіночий вокал. Більшість своїх композицій «МА» починають писати з елементарного ритму ударних, простих басів і клавішних. Записавши основу, музиканти починають по 5-6 годин імпровізувати, а потім цілий тиждень уважно вивчають записи і відбирають найцікавіші моменти. Свобода завжди була головним критерієм у роботі групи, тому всі, хто з ними працює, не підписують ніяких контрактів і можуть піти, коли їм заманеться.

«Massive Attack» як і раніше залишаються вірними тріп-хопу, а їх пісні незмінно виходять сумними. Як вважають самі учасники колективу, будь-яка композиція з вокалом або без нього повинна відводити в невелику фантастичну подорож (trip з англ. «подорож»). Смуток — дуже сильне почуття, і коли воно прориваються назовні, інші мимоволі заражаються ним.

І все ж найбільшої популярності як серед представників «брістольського звучання», так і тріп-хопу загалом досягли «Portishead». Ненав'язливе потріскування вінілової платівки і семпли з шпигунських і науково-фантастичних кінофільмів 50-60-х років є характерною особливістю штучно застарілого звучання цього гурту. Справа в тому, що лідер групи Джефф Берроу дуже не любить цифрового звучання. Він взагалі проти сучасних технологій, а тому разом з іншими учасниками колективу, ударником Дейвом МакДональдом і гітаристом Едріаном Атлі, віддає перевагу давно знятим з виробництва моделям гітар, синтезаторам і іншому устаткуванню. Ліниві баси глухо віддаються в ногах, і повітряна меланхолія тягучого голосу Бет Гіббонс закутує, немов тепла ковдра, і будить сумні і романтичні спогади. Ось яка вона, музика «Portishead». На жаль, варто визнати, що у нас виконавців цього красивого стилю немає. Напевне, наші музиканти-електронщики по-справжньому ще не засумували.

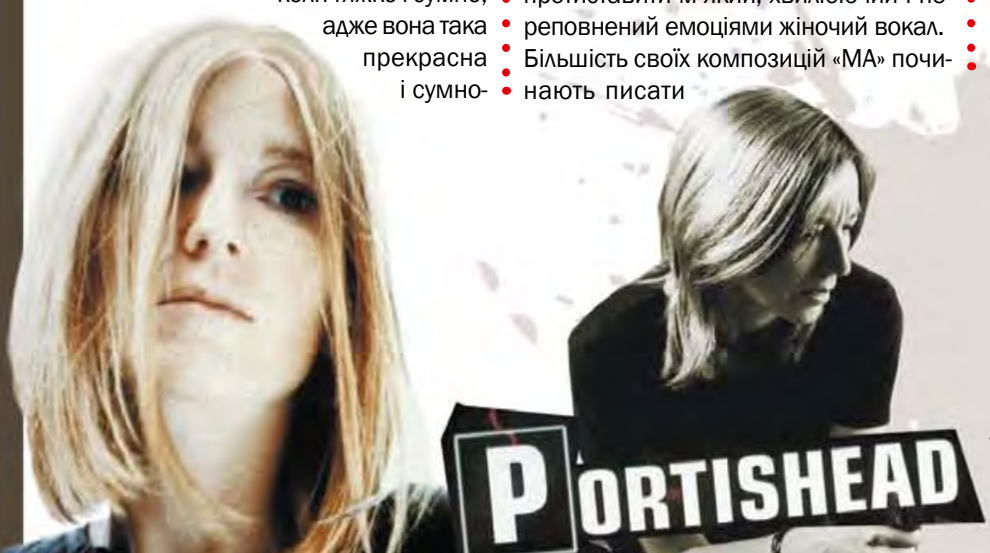

ВІДКРИТО ПОЛЮВАННЯ... НА ТЕБЕ

Як вже тільки не боролися музиканти та комп'ютерні генії з тим, щоб меломани не завантажували незаконно музику з Інтернету. Спеціально для цього було створено серію аудіо- та відеороликів із закликом купувати ліцензійні компакти. У кампанії брали участь Мадонна, Пі Дедді, Стінг та інші. В одному з роликів Брітні Спірс зверталася до глядачів зі словами: ви ж не крадете CD в магазинах? А зайти в Інтернет і вкрасти нашу музику — це те саме. Та подібні акції не дають жодного ефекту. Тож придумали ефективніший спосіб захисту авторських прав музикантів. Усі користувачі «Windows XP» мають знати, що вийшла нова версія «Windows Media Player'a», яка слідкуватиме за тим, щоб ти не слухав музики, не дивився фільмів і не грав в ігри, незаконно завантажені з Інтернету.

МУЗИКАНТИ І СПОРТ

Співак Майкл Джексон — хоч і спортсмен нікудишній, зате є почесним директором англійського футбольного клубу «Exter». Під час одного свого візиту до Великобританії співак відвідав невідомий футбольний клуб цього містечка. Коли його спитали, що ж він знає про футбол, то Джексон відповів: «Абсолютно нічого, але мені подобається «Exter». Тепер Майкл бере участь у справах клубу і вирішує трансферну політику. Звісно, особисто він цим не займається, зате будь-коли може безкоштовно піти на матч своєї команди.

ДО ЧОГО ДОВОДИТЬ ФАНАТИЗМ

Популярним людям завжди непереливки, коли вони хочуть відпочити десь подалі від фанів, адже ті їх із-під землі дістануть. Так-от, якось Стінг, відпочиваючи на одному з гірськолижних курортів Італії, відчув на собі усю любов своїх фанів, коли сотні людей виявили бажання поспілкуватися з кумиром і підстерігали його навіть — де б ти подумав — у сауні! Вже й помитись не можна зірці без зайвих очей із фотокамерами!

ПОВЕРТАЮЧИСЬ У МИНУЛЕ

Колись музику слухали лише на платівках, потім їх замінили бобіни, прості касети, а там з'явились диски, mp3-диски і т. д. Та попри все, це не означає, що звичайні вінілові платівки ніхто вже не випускає. От український гурт «Mad Heads» випустив свій альбом «Naked Flame» крім як на звичайному CD, ще й на платівці. На жаль, всі треки на ній не змогли вміститися, бо на платівках, якщо ти знаєш, вміщується значно менше музики, аніж на диску. Та й для українських фанів її послухати неможливо, бо в нашій країні є всього лиш п'ять примірників платівки. Але факт залишається фактом!

ЗА МУЗИКУ ПОТРІБНО ПЛАТИТИ

У Фінляндії настільки дбають про авторські права музикантів, що зобов'язали церкви сплачувати авторські гонорари за транслювання під час богослужінь різдвяних гімнів, що захищені авторським правом. Церквам, щоправда, вдалося виграти цей судовий процес, і вони продовжують транслювати музику безкоштовно. Натомість верховний суд Фінляндії спрямував тепер свою увагу на таксистів і зобов'язує їх виплачувати авторські гонорари виконавцям, якщо пасажир таксі слухає в салоні касету чи компакт-диск. Сума виплат зовсім невелика — приблизно 20 американських доларів на рік з однієї машини. Але таксистів це обурює і вони продовжують судитися, сподіваючись, що їм пощастить.

БЛИЖЧЕ ДО ПРИРОДИ

Рано чи пізно музиканти втомлюються від такого бурхливого життя в напруженому графіку, до якого їх змушує їхня професія. Вечірки, концерти, гастролі — все це одного дня може так набриднути, що їм хочеться заховатись від усього світу. Як от колишній лідер «Genesis», співак і музикант Філ Коллінз, який купив собі будиночок в одному з глухих сіл Швейцарії. А от в якому саме — ніхто й не знає. І він дуже береже цю таємницю, щоб ніхто ніколи так і не дізнався, де він проживає. Не любить, вочевидь, британський музикант непроханих гостей.

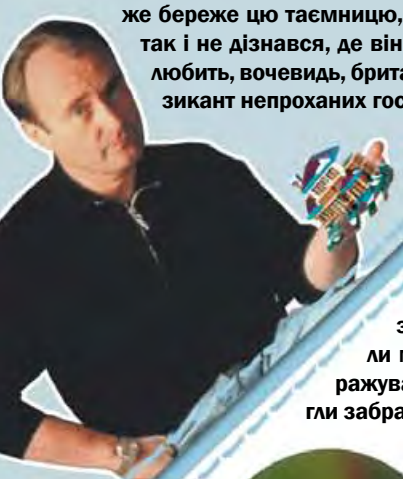

ДИСК ЗА ПІВТОРИ ГОДИНИ

Австралійський гурт «Base» мало кому відомий, але презентація їх альбому заслуговує на те, щоб зробити з цих хлопців суперзірок хоча б на один тиждень. Презентація була сенсаційною. Команда дала концерт у місті Грац. Під час виступу «Base» записали компакт-диск, зміксували його, провели мастеринг, виготовили обкладинку і розтиражували все це на комп'ютері, щоб слухачі змогли забрати диск з собою. Всю роботу вони встигли зробити за півтори години. Група каже, що на їхню думку, це максимально чесний компакт-диск, записаний на очах глядачів.

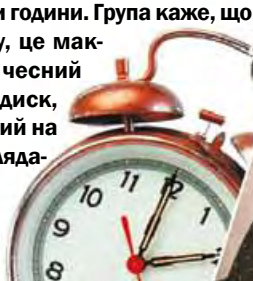

«КУПИ МЕНЕ»

Співаки часто лукавлять, коли кажуть, що їм неважливі гонорари, і що для них головне лише, щоб їх любили і слухали. Але от Келлі Озборн, дочка рок-монстра Оззі Озборна, чесно визнала, що хоче продати свій альбом, і вирішила назвати альбом просто і щиро — «Buy Me», тобто «Купи мене». Співачка сказала так: «Я хотіла бути чесною. Якби я не мріяла його продати вам, то роздала б безкоштовно». Щоправда, рекординг співачки не погодився з такою ідеєю і змінив назву. Та Келлі, зрештою, і не сперечалась, тільки додала: «Та мені байдуже, як він називається. Я просто хочу, щоб ви його послухали».

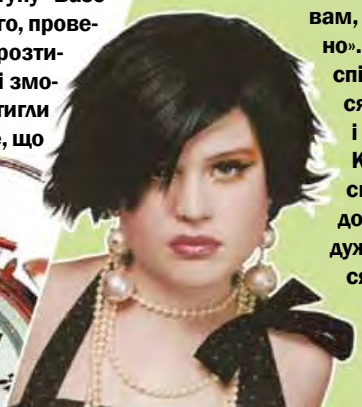

Космічний та амбіційний Жан-Мішель Жар

Мабуть, я не помилюся, якщо скажу, що цей француз дуже амбіційний, неповторний, неподібний на усіх співаків та композиторів нашого часу. Жан-Мішель зумів стати легендою музики ще при житті. І саме про нього моя сьогоднішня розповідь.

Син Франс Пежо і Моріса Жара Жан-Мішель Жар з'явився на світ у Ліоні 24 серпня 1948 року. З раннього дитинства він жив у світі музики: його дід — винахідник одного з перших звукознімачів для програвачів вінілових дисків, а батько, починаючи з п'ятдесятих років, писав музику до фільмів, які стали відомими у всьому світі.

У п'ять років Жан-Мішель починає грати на фортепіано і присвячує цьому захопленню весь вільний час. У 1968 він починає облаштовувати свою власну студію звукозапису і купувати електронні інструменти. Зрештою його стиль сформувався і приналежність до електронної музики стає очевидною.

Його творчий шлях починається там, де у багатьох композиторів закінчується. Жар стає керівником балету, названого «Аор». Вперше електроакустична музика увійшла в зал «L'opera de Paris», а Жан-Мішель став наймолодшим виконавцем, що виступав у цьому престижному залі.

У 1971 році виходить його перший альбом «Пустельний палац». Жан-Мішель продовжує досліджувати всі засоби виразності. Він пробує писати музику до фільмів, до заставок телепередач та радіо, фонову музику для аеропортів та реклами.

Крім того, він продовжує експериментувати — створює альбом «Oxygène», який багато разів ставав «золотим» диском, посідав перші рядки в хіт-парадах світу. На сьогодні продано 12 мільйонів копій «Oxygène»!

Його наступний альбом «Équinoxe» досяг успіху в 35 країнах. Завдяки цьому альбому Жар отримав світове визнання.

Жан-Мішель став автором концепції «Міста в концерті». 14 липня 1979 року Париж був паралізований першим концертом Жара. Того вечора 1 мільйон глядачів зібрались на площі Конкорд, щоб почути цей концерт.

Жар вперше увійшов до Книги рекордів Гіннесса за найбільшу кількість глядачів на концерті просто неба.

Наступний етап у творчості Жара відмічений реалізацією одного з найбільш амбіційних проектів. Організація NASA замовила у нього концерт, щоб відзначити своє двадцятип'ятиріччя і стоп'ятдесятиріччя штату Техас. Все було готове для великого святкування. «Х'юстонське побачення» мало вразити світ новинкою: музикою, яка була зіграна та записана в космосі. Космонавт Рон Макнер мав виконати на саксофоні один із творів прямо з борта космічного корабля «Претендент». Було передбачено все: зображення мало передаватися з човна і проектуватися на одну з будівель, перероблену на величезний екран. На жаль, Жан-Мішель втратить друга при вибуху човна. В результаті концерт в Х'юстоні сприйматимуть як данину поваги всій Америці.

Проекти музиканта стають більш масштабними. 11 липня 1991 року Сонце зустрілося з Місяцем. Жан-Мішель Жар працював над «Концертом затемнення». Шоу мало відбутися в місті Теотіхуасан (Мексика), а сцена мала бути встановлена перед Пірамідою сонця. Та численні проблеми (зокрема загибель в Атлантичному океані корабля з обладнанням) завадили артисту поставити цю виставу.

2000 рік можна вважати початком нового етапу в творчості Жара. В ніч з 31 грудня 1999 року на 1 січня 2000 року він виконав оперу біля підніжжя пірамід Єгипту, названу «12 снів Сонця». Концерт транслювали на весь світ. І тривав він аж до 9 ранку.

Взагалі, щоб детально розповісти про творчість цього незвичайного артиста, потрібна не одна сторінка. Його композиції можна любити, можна не слухати, але не помічати неможливо! На сьогодні Жар — найвідоміший французький композитор, адже у світі продано близько 60 мільйонів дисків.

Афіша

ХРОНОГРАФ

06.11.1982 пісня «Tainted Love» гурту «Soft Cell» поставила рекорд, провівши у британському «Top-100» рекордний час — 43 тижні.

10.11.1967 вийшов у світ «Night In White Satin» — найвідоміший сингл британського гурту «Moody Blues», який прославив музикантів на весь світ.

17.11.1970 Елтон Джон записав перший «живий» альбом «11/17/70», тобто альбом, який був записаний безпосередньо в ході живого концерту.

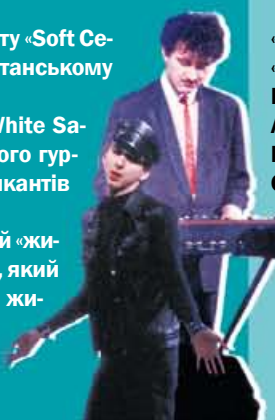

ХІТ-ТОП

«Fort Minor» — «Where'd You Go»
«Мотор'Ролла» — «До тебе, мила»
Боб Сінклер — «World, Hold On»
Анелла/Араш — «Chori Chori»
Мадонна — «Get Together»
Сергіо Мендес/«Black Eyed Peas» — «Mas Que Nada»
Валерія — «Я лечу»
«Фліт» — «Таблетка»
Джастін Тімберлейк — «Sexyback»
«ФлайzzzA» — «Небезпечна зона»

«Ot Vinta»

народна рокабілі команда

Зараз цей рівненський гурт знають, люблять і підтримують тисячі українських фанів. Ще б пак — їхні пісні потішні, незлостиві та, головне, українські! Пісня «Дарма я наївся цибулі!» заводить з півоберта — і вмить забуваєш про слізливі очі-ночі, мрії-надії, кохання-зітхання...

Рівненський гурт «Ot Vinta» веде лік своєї творчої діяльності з 1993 року. Влітку 1993 Юрію Журавлю хотілось створити свій гурт і грати щось запальне та божевільне. Разом з Дмитром Мельничуком (бас), Володимиром Бреславцем (барабани) і Андрієм Логвісем (саксофон) вони мордували інструменти та сусідів у гурті без назви. У липні молодий режисер Марина Паскар запропонувала Юрію написати музику до дитячої вистави «Пеппі Довгапанчоха» і виступити як музиканти і актори одночасно. Перший публічний концерт гурту «Ot Vinta» відбувся 12 квітня 1994 року в Палаці дітей та молоді. А 22 квітня разом з театром-студією «Від ліхтаря» та гуртом «Ретроскоп» відкрили перший і єдиний на той час в місті рок-клуб «Перехрестя», де збиралися прихильники живої музики 50-х. У січні 1995 року вийшла вистава «Звичайне диво» Ігоря Марчука, знову ж таки за участю «Ot Vinta». Мушу зауважити, що на початку свого існування гурт взяв курс на співпрацю із фестивалями, адже в ті часи було єдиною можливістю отримати концертний досвід і налагодити зв'язки. В результаті «Ot Vinta» беруть участь у міжнародному фестивалі в Польщі «Baltik Satelid» в 1995 році, в 1996 році стають дипломантами фестивалю «Перлини Сезону», пропустивши вперед лише «Стопстеп» і «Океан Ельзи», в 1997 році стають лауреатами і дипломантами фестивалів «Мелодія-97» (Львів), «Вечори над Латорицею-97» (Мукачево), «Крем-97» (Севастополь), а в 1999 році перемагають у фіналі фестивалю «Перлини Сезону».

З 1997 року починається активна гастрольна діяльність у Західній Україні, в 1998 році — в Польщі. В 1999 році колектив уперше запрошують до Москви. За рік до того гурт записує на студії «Династія» дві пісні для збірки «Український рокабільний Фронт». Незважаючи на тиск зі сторони продюсера проекту, «Ot Vinta» — єдина команда, котра записує пісні рідною мовою. Пісня «Ти казала у неділю будем слухать рокабілі» стає справжнім хітом у рокабільних колах України та Росії.

Починаються регулярні виступи й клубні тури у Москві. До творчості «Ot Vinta» різко підвищується інтерес. На їхні концерти у російській столиці приходять музиканти гуртів «Браво», «Zdob si Zdub» та Андрій Губін. З легендарними гуртами «Мистер Твистер» і «Red Elvises» рівненських музикантів пов'язує тісна дружба. Юрій Журавель зараз грає на гітарі, подарованій йому гітаристом «червоних Елвісів».

У 2001 році відкривається офіційний веб-сайт гурту ***www.ot-vinta.com***. В тому ж році команда починає роботу над першим альбомом на студії «Глорія» в Луцьку.

У 2002 році «Ot Vinta» пишуть гімн українських бойскаутів і стають культовим гуртом для учасників цієї організації. Влітку того ж року група з великим успіхом виступає на московському спортивно-музичному фестивалі «Доски», а в листопаді в якості хедлайнера грає на «Фестивалі оптимізму» в Москві (крім них, участь брали «Манго-Манго», «Бахыт-Компот»). Восени минулого року на екрани українських телеканалів вийшов анімаційний кліп на пісню «Не мала баба клопоту. Купила порося».

На сьогодні з першого складу залишився лише гітарист, вокаліст, автор пісень та ідейний лідер Юрій Журавель. Нові учасники молоді, але демонструють несподівану майстерність й заряджають публіку своєю неймовірною енергією. До того ж, концертні виступи «Ot Vinta» — це добре продумане сценічне шоу. Такий собі гвинтовий зліт у музичні небеса!

ДИСКОГРАФІЯ

- **«Дарма я наївся цибулі»**
- **«Дриґтиндимба»**

MP3-ПРЕЗЕНТАЦІЯ

Незабаром у музичних кіосках з'явиться новий альбом екстраваґантного нью-йоркського панк-тріо «Yeah Yeah Yeahs». Музиканти страждають такою сильною формою перфекціонізму, що нещодавно вирішили переписати вже готовий альбом «Show Your Bones» заново. Ну щось їм там не сподобалося. Тому вийшла затримка із релізом. Але результат перевершив усі сподівання: «Show Your Bones» не лише не повторює свого попередника 2003-го року «Fever To Tell», але й відчутно перевершує його по всіх показниках. Мабуть-таки варто було страждати і переписувати.

ЧУТКИ

Можливо, легендарний бразильський треш-метал-гурт «Sepultura», який залишився без обох своїх засновників, продовжить кар'єру під іншою назвою. Музиканти домовилися, що назву «Sepultura» вони використовуватимуть лише до закінчення теперішнього туру на підтримку альбому «Dante XXI». Хоча якщо врахувати, що всі колишні учасники говорять про можливе повернення, то, мабуть, і не варто змінювати знайому меломанам в усьому світі назву.

ЧИ ПОВАЖАЮТЬ ТЕБЕ ДРУЗІ?

На дискотеку завжди ходиш з кимось?

Робиш друзям зауваження?

Вмієш вчасно змінити тему розмови?

Полюбляєш укладати парі?

Слідкуєш за новинками моди?

Підтримуєш порядок у своєму домі?

Кожна твоя річ має своє місце?

Так

Ні

До тебе часто приходять гості?

Вільного часу тобі завжди бракує?

Знаєш, як звати усіх твоїх вчителів?

Мрієш якнайшвидше закінчити школу?

Віриш, що шкільні знання стануть тобі у пригоді?

Позичаєш комусь свої улюблені фільми, книжки?

Колекціонуєш листівки?

Тебе задовільняє стан твого здоров'я?

Займаєшся у спортивній секції?

Часто хворієш взимку?

Намагаєшся споживати вітамінну їжу?

Часто змінюєш зубну пасту?

У тебе коротке волосся?

Носиш одяг червоного кольору?

У тебе є улюблений талісман?

Мрієш про зустріч зі своїм кумиром?

Часто вступаєш у суперечки?

У тебе багато друзів?

Швидко заводиш знайомства у чужій компанії?

Можеш розсміятися комусь в обличчя?

Полюбляєш прогулянки на самоті?

Твоїм друзям добре з тобою. У тебе від природи багато талантів та здібностей, і ти впевнено реалізовуєш їх у житті, щедро ділишся ними з оточуючими. За це вони щиро поважають тебе.

Ти сильна особистість і в тебе добре розвинута інтуїція, а тому ти намагаєшся уникнути спілкування з іншими сильними особистостями. Але ж не всі вони можуть завдати тобі неприємностей.

А чи не здається тобі, що ти занадто високої думки про себе? Саме тому друзі не розуміють тебе і щиро про це тобі заявляють. Чи не час змінитися, щоб твоя поведінка перестала їх відштовхувати.

Хочеш знати, чому тебе не поважають друзі? Та тому, що ти себе не поважаєш! Перестань ображатися на інших. Люблять лише достойних. Повір у свої сили, тоді ти завоюєш приязнь друзів!

Солодка плитка
Колючка троянди
Англійський співак
Ворог нечистот
Сухі стебла злаків
Англійський поет
Ялинкова прикраса
Зелений овоч
Перелік страв у ресторані
Марка авто, звір
Автор п'єс
Відчуття людини
Геометричне тіло
Країна у Півд. Америці
Письмова, дверна, меблева ...
Місто в Україні
Освітлювальний прилад
Живий «годинник»
Рожевий птах
Барон-фантазер
Марка німецького авто
Плаває у воді
Гра з києм
Матрос
Дружина Юпітера
Великий птах
Столиця Єгипту
Птах з червоними грудьми
Ділить глобус навпіл
Дерево
Елемент одягу
Листяне дерево
У ньому зубна паста

klacword

Дивна каблучка

На одній з вечірок Джексон познайомився із вродливою та розумною дівчиною, і щоб вразити красуню у самісіньке серце, вирішив продемонструвати свою ілюзіоністську майстерність. Він попросив у своєї чарівної знайомої каблучку. Взявши її у ліву руку, меломан правою витяг з кишені хустинку і знову звернувся до присутніх:

— Мені потрібні два помічники. Хто бажає вийти на сцену?

Обравши собі асистентів — ДуКласа та Джо,— він накрив хустинкою каблучку і попросив одного з них взятися за неї і потримати. Після цього фокусник вийняв з кишені кусок мотузки і попросив другого помічника перев'язати нею висячі кінці хустинки. Після того, як помічники виконали його побажання, Джексон узяв хустинку з каблучкою у свої руки й почав шепотіти якісь заклинання. Потім він відвів праву руку і показав усім каблучку, яку йому дала дівчина. Після цього фокусник розв'язав хустинку, демонструючи всім, що вона порожня, а взяту каблучку під оплески глядачів повернув зачарованій власниці. Але ж вона була під зав'язаною хустинкою! Невже вона крізь неї пройшла?!

І так, і ні. Секрет цього фокуса полягає в тому, що у ньому фокусник використовує дві каблучки. Одну з них він виготовляє з дроту, у якого один кінець загострений. Вийшовши на сцену, він тримає її у руці так, що глядачі цього не помічають. Саме її він і накриває хустинкою, підмінивши нею взяту в глядачки каблучку. При цьому фокусник повертає її так, щоб асистент, який тримає каблучку під хустинкою, не міг відчути місце з'єднання дроту, а тим паче — загострений його кінець. Тут, звісно, треба проявити справжню майстерність, яка досягається тривалими тренуваннями. А далі все просто — взявши до рук хустинку з каблучкою, фокусник трішки випрямляє дріт та пропихає його, мов зігнуту голку, крізь тканину хустинки. Потім ховає її у руці, пригладжує на хустинці місце проколу й показує усім взяту у дівчини каблучку. Для відволікання уваги він промовляє якісь заклинання і робить деякі рухи руками.

Щоб здивувати своїх друзів таким фокусом, тобі слід кілька разів потренуватися перед дзеркалом, щоб побачити та скоректувати свої дії. Саме так радить зробити ***Валерія Стороженко з Нікополя Дніпропетровської області,*** яка надіслала опис цього фокуса.

Увага, конкурс!

Класний розіграш

*Під кінець минулого року вже було оголошено конкурс з такою назвою. На нього відгукнулося декілька читачів, деякі листи надійшли із запізненням, а тому, як планувалося, у квітні не було підведено підсумків. Щоправда, Класні герої відібрали декілька розіграшів і провели з ними практичні випробування. Після закінчення навчання матеріали повернули у редакцію, а тому було прийнято рішення, щоб їх все ж надрукувати у даній рубриці. Принагідно повідомляємо, що конкурс продовжено і ти можеш до кінця року подавати описи своїх розіграшів, які, на твою думку, можуть претендувати на звання «**Класного розіграшу**». Кращі з них будуть надруковані, а на переможців очікують призи від видавництва «**Школярик**».*

Наелектризований телефон

Дзвониш комусь із друзів і просиш, щоб протягом п'яти хвилин вони не відповідали на дзвінки, бо на лінії працює телефоніст, який під'єднує їхнього сусіда до лінії. Якщо в цей момент відповісти на дзвінок, то апарат вдарить струмом. Після цього кладеш слухавку і за хвилину набираєш той же телефонний номер. Якщо слухавку піднімуть, кричи на повне горло несвоїм голосом! Надіслав ***Андрій Омельницький зі Смиківців Тернопільської області.***

Друзі за вікном

Під час уроку учень, що сидить за партою у ряді біля вікна, робить вигляд, що його увагу відволікає хтось знадвору. Він поглядає у вікно і так, щоб почув учитель, промовляє:

— Відстань, не заважай, зараз іде урок!

Вчитель підходить до вікна і визирає, але потім усвідомлює, що клас знаходиться на другому чи третьому поверсі. Якщо вчитель має почуття гумору, то він лише посміхнеться і продовжить урок. В іншому випадку — начувайся! Надіслала ***Дана Яресько з Решетилівки Полтавської області.***

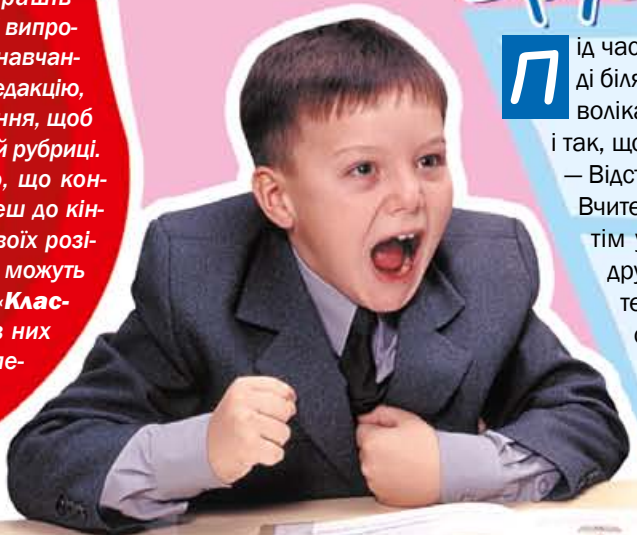

На автобусній зупинці

Ідеально для цього розіграшу підходять близнюки. Але можуть у ньому брати участь і двоє хлопців чи дівчат, дещо схожих між собою та одягнутих більш-менш однаково. Стають вони по одному на двох сусідніх автобусних зупинках (якщо у сусідніх селах, то це взагалі супер!). На першій автобусній зупинці пасажири стають свідками такої ситуації: як тільки автобус відправляється, один з учасників розіграшу починає за ним бігти, кричати і не встигає на нього.

На наступній зупинці в автобус вбігає другий учасник розіграшу і промовляє щось на зразок: «Ура! Ледве наздогнав!» Пасажири шоковані! Надіслала ***Тетяна Єременко з Котельви Полтавської області.***

Мені погано!

Для цього розіграшу повинні змовитися п'ять учнів. Якщо головний герой сидить за третьою партою, то двоє повинні сидіти попереду нього, тобто за другою партою, а ще двоє — позад нього.

План дій такий: головний герой, якого вчитель обіцяв викликати до дошки, якусь мить розхитується у кріслі, а потім плавно падає на підлогу. Четверо його соратників різко зриваються з місць, підхоплюють «потерпілого» за руки та ноги й виносять з класу. Трішки прогулявшись, уся п'ятірка за декілька хвилин повертається до класу і сідає на свої місця. При цьому у «потерпілого» мокра голова, яка свідчить про те, що його «полікували». Перед демонстрацією цього розіграшу варто потренуватися, стверджує авторка ***Катруся Мацюпа з Підбірців Львівської області.***

Дивні горіхи

Оскільки зараз осінь, то цей розіграш можна легко організувати. Тим паче, що для його проведення потрібні звичайні горіхи.

Розколюєш акуратно навпіл декілька горіхів, виймаєш з них зернята, які тут же можна з'їсти. Потім у шкаралупки вкладаєш невеличкі записочки чи інші сюрпризи та склеюєш половинки докупи. Таким чином ти отримаєш декілька дивних горіхів.

Потім залишається лише серед друзів почати їсти горіхи. При цьому не слід самому пропонувати їх комусь (цього разу забудь про культуру поведінки), дочекайся, щоб вони у тебе їх попросили. Тоді із «секретної» кишені виймаєш «підготовлені» горіхи й роздаєш. Ось тут вони і почнуть читати: «Не пхай свого носа, куди не слід!», «Без виграшу! Пощастить наступного разу!», «Що цікавого ти збираєшся прочитати?». Або дістануть із горіха горох чи квасолю! Про цей розіграш написали ***Дмитро Вініченко з Пряхова Житомирської області і Тетяна Єременко.***

Монета у коробці

Завітав одного разу ДуКлас до Класу і біля нього одразу з'юрбилися Класики.

— Покажіть, будь ласка, якогось цікавого фокуса, — прохали учні.

ДуКлас трохи задумався. Але через мить підкрутив свої чорні вуса і дістав з кишені сірникову коробку. Відкрив її десь до половини, показуючи тим самим усім, що вона порожня, а потім звернувся до школярів:

— Хто хоче мені допомогти, може, ми щось начаруємо?

Першим відгукнувся Джо, а тому саме до нього наш фокусник простяг руки з коробкою.

— Поглянь на мої руки, у них нічого немає, окрім коробки. Я закриваю цю порожню коробку і віддаю тобі.

Після того, як Джо взяв її у руки, ДуКлас попросив його потрясти нею. У коробці щось калатало.

— Відкрий її, — наказав фокусник.

Джо відкрив коробку і побачив там 50-копієчну монету. Він вийняв її та вигукнув:

— Ура, я докладу до своїх грошей і тепер зможу купити собі морозиво!

З цими словами він вистрибнув з Класу, а решта дітей запитально витріщилися на ДуКласа з німим побажанням розказати, звідки взялася та монета, адже усі бачили, що коробка була порожньою.

Хоча в дійсності було не так. Фокусник заздалегідь поклав монету в коробку. Але не просто поклав у вічко, а затиснув її між задньою стінкою вічка і верхньою кришкою сірникової коробки. Висуваючи вічко, він одним пальцем натискав спереду на верхню кришку коробки, притримуючи тим самим монету, а другим пальцем висував вічко. Зробити це не складно, якщо трішки потренуватися. Ти теж зможеш так розважати своїх друзів, як це робить ***Дана Климентовська з Рівного***, яка надіслала опис цього фокуса.

Весела ковдра

Це скоріше не гра, а веселий розіграш когось із учасників святкової вечірки. Як тільки ти бачиш, що твої гості, які, наприклад, прийшли до тебе на день народження, починають сумувати, запропонуй їм зіграти у цю забаву. Тим паче, що для її проведення потрібно мати всього лише велику ковдру. Не маєш ковдри — можна скористатися й непрозорим покривалом.

Одним словом, у тебе в руках ковдра і ти викликаєш гостей із-за столу й запитуєш:

— Хто з вас бажає виграти у мене приз?

Після цього іноді друзі намагаються уточнити, про який саме приз йде мова. А цим призом може бути право першого танцю з винуватцем свята, право заспівати пісню з іменинником. Тим паче, що після цієї гри твої друзі будуть уже налаштовані на розваги.

Саме цю розвагу вибрала для гостей наша Киця й обрала для розіграшу Пундика.

Отримавши інформацію щодо призу, охочих, звісно, не бракуватиме. Тому обираєш когось одного (припустимо, це буде той же Пундик, який завітав і до тебе у гості) і пояснюєш правила гри:

— Ти зараз присядеш і накриєшся ковдрою так, щоб ми тебе зовсім не бачили. Після цього ми загадаємо якусь деталь одягу, яку би ми хотіли, щоб ти зняв із себе. Твоє завдання полягає у тому, щоб правильно її відгадати. Для цього ти називаєш те, що, на твою думку, ми загадали. Якщо ти вгадуєш, то виграєш приз. Якщо ж помиляєшся, то знімаєш із себе названий одяг і робиш наступну спробу. Зрозуміло?

Пундик кивнув головою, взяв ковдру, присів і накрився нею. Після цього ведучий, тобто ти, миттєво прикладає пальця до рота, мовляв, тиша, мовчіть! І показує всім на ковдру! Так, ви загадуєте к-о-вдру-у-у!

Ну а Пундик починає вгадувати. Він називає по черзі всі елементи свого одягу: светер, сорочку, ремінь, штани, туфлі та шкарпетки (звісно, по одній речі)... і все це знімає із себе. Скільки б на ньому не було речей, а завершується все завжди тим, що сидить той бідолаха під ковдрою в одних трусах та майці і з острахом називає останні деталі свого гардеробу. І по черзі отримує, як ти здогадуєшся, відповіді: «Ні!». Ось тут переважно розуміють, що мова йде саме про ковдру, а іноді починають верещати, що не погоджуються знімати труси... Вибух сміху та реготу гарантовано. Можна вмикати музику й танцювати.

Ти, я і м'ячик

Цю гру можна організувати як на подвір'ї чи стадіоні, так і в приміщенні. Змагатися у ній можуть декілька команд чи окремих пар гравців. Перед початком гри слід позначити стартову та фінішну лінії. Учасники змагань парами стають у шеренгу за стартовою лінією та отримують по одному м'ячеві на двох. А після того, як пара пройде свій етап, на стартовій лінії має передати м'яча наступним гравцям. Уся гра складається з декількох етапів, за перемогу в кожному з них гравці отримують призові очки. Наприклад, за перше місце — 3, за друге — 2, за третє — 1 очко.

Кількість етапів може бути, наприклад, п'ять, як це пропонує Марина Цьот з Гадяча Полтавської області. У кожному з них пари гравців біжать з м'ячем за фінішну лінію. Іноді вони йдуть, адже м'яч мають тримати щоразу по-іншому:

- стають поряд, кладуть м'яч на плечі і притримують його головами;
- притримують м'яч плечима;
- затискують м'яч спинами;
- утримують м'яч, затиснувши його лобами;
- стають спинами один до одного й утримують м'яч над собою руками (кожен однією рукою).

Команда чи пара, яка набирає більше призових очок, стає переможцем .

Футболу

Пригадуєш, як у Британії на одному з матчів у густому тумані суддя не міг порахувати гравців і їх було аж по вісімнадцять у кожній з команд?! Повибігали на поле усі запасні футболісти. У нашій грі, яку хоч і проводять не на стадіоні, гравці перед початком також сидять, щоправда не на лавці для запасних, а на кріслах чи табуретках. А роль туману виконуватимуть пов'язки, якими їм зав'язують очі.

Правила такі: перед кожним із гравців на відстані п'яти метрів від табуретки лежить по м'ячу. Потрібно встати з табуретки, зробити п'ять кроків і копнути м'яча. Той, кому це вдається, отримує призове очко. Але це ще не все. Головне, це здійснити прогулянку у 12 кроків та повернутися на своє крісло.

Мавпячі доганялки

Тобі, мабуть, відомо багато варіантів ігор, які називають доганялками. У них переважно хтось когось ловить, намагаючись до нього доторкнутися. Після того, як ведучий доторкнеться до якогось гравця, він або «завмирає» і його намагаються врятувати інші «живі» гравці, або просто сам стає ведучим і намагається зловити іншого. Так-от, наші Класики теж полюбляють побігати, але вони внесли у цю гру деякі новації. І грати стало веселіше та ще цікавіше. Суть коректив така, що ведучий має мавпувати рухи того, хто втікає. Наприклад, якщо той, хто втікає, починає стрибати на одній нозі, то й ведучий повинен теж за ним стрибати на одній нозі. Якщо той починає стрибати, мов заєць чи жаба, то і ведучий повинен переміщатися так само.

Можна кульгати, немов би тебе болить нога, можна повзти, стрибати чи лізти рачки. Одним словом, рухи вибирає сам гравець, що втікає. Головне завдання ведучого не лише спіймати, але й вчасно змавпувати гравця. Якщо ведучий не встигає цього зробити, тобто не переходить вчасно на змінений варіант руху, то йому не зараховується те, що він когось наздожене. Ведучий у такому випадку має завмерти, а гравець матиме 5 секунд, щоб втекти на безпечну відстань.

До речі, ця гра дає тим, що втікають, більше шансів врятуватися. Адже може так трапитися, що ведучий бігає швидше за тебе, але зовсім не вміє рачкувати.

«Клас» — 10 років!

Увага, конкурс!

Здавалося б, нещодавно у нас був ювілей з нагоди виходу сотого номера, але ми раді повідомити, що у нас нове свято. Так, скоро буде зроблено 120 номерів нашого журналу, а це значить, що нам у наступному році виповнюється 10 років. З нагоди цього Класна компанія сподівається отримати від тебе вітальну листівку чи листівки (якщо ти забажаєш привітати декількох Класних героїв). Кращі вітання будуть надруковані у журналі. Якщо ти хочеш, щоб твій мистецький витвір побачили наші читачі, то не барися та до роботи берися і до 31 жовтня 2006 року надсилай на адресу редакції на конкурс свої вітальні творіння. На конверті зроби позначку «Клас — 10 років!».

Секундомір

Це, мабуть, найтихіша у світі гра. Навіть якщо у ній беруть участь найгамірніші гравці, стоїть повна тиша. А крім цього, вона ще й допомагає навчитися правильно відміряти час без допомоги жодних годинників. Спитаєш як? А дуже просто. Адже під час гри всі її учасники стають хронометрами, тобто приладами, що вимірюють час.

Організувати таку гру дуже просто. Ведучий, взявши годинника із секундоміром, просить усіх приготуватися і подає сигнал про початок відліку часу. Наприклад, каже: «Старт!» Саме з цього моменту всякий шум миттєво зникає, а всі гравці починають зосереджено подумки рахувати секунди.

Через деякий час ведучий каже: «Стоп!» Всі гравці записують по черзі на своєму аркуші паперу або просто називають, скільки, на їхню думку, пройшло часу від початку відліку. Вислухавши їхні показники, ведучий оголошує правильний час, який показав його секундомір. І той з гравців, хто назвав його найточніше, отримує призове очко. Гра продовжується далі. Грають, наприклад, десять разів. Перемагає той, хто набирає більше призових очок. Або ж грають до 3 чи 5 призових очок.

Збирай друзів і лічіть секунди!

Тумані

Як це відбувається? Оскільки 5 кроків уже зроблено, то гравець має повернутися направо, зробити крок вперед, потім знову повернутися направо, зробити 5 кроків і, ще раз повернувшись, зробити крок та сісти на своє крісло. Видається, що це зовсім нескладне завдання, але, як пише авторка гри Дана Климентовська з Рівного, теоретично це так, та практично... крісло чомусь зникає! При цьому його ніхто не забирає і не переміщає, воно як стояло, так і стоїть на своєму місці. Що ж тут порадити гравцям? Головне, намагатися робити однакові кроки та повороти виконувати на 90 градусів. Найчастіше крісло знаходиться десь збоку, а тому після «прогулянки у тумані» слід знайти його десь біля себе. Хто перший знаходить, той отримує 2 призових очки і стає переможцем гри. Збирай друзів та на старт! І врахуй, що стільці треба ставити на відстані двох-трьох метрів один від одного, щоб гравці не робили «аварій». Успіхів!

Талісман переможця

Навчальний рік лише розпочався, а нашим Класним героям уже довелося пройти перше серйозне випробування на шкільній спортивній олімпіаді. І що особливо приємно, вони продемонстрували досить високі фізичні показники, колективну згуртованість та жагу до перемоги. Тому й стали чемпіонами. А все через те, що влітку не відлежувалися на дивані, а щоденно загартовували та тренували своє тіло. Навіть Пундик чергував пиріжки та гамбургери з турніком, гантелями та катанням на велосипеді.

Але повернімося до змагань. Наступного дня після їхнього завершення викликали на ранковій шкільній лінійці капітана Класної команди Джомолунгму, привітали з перемогою, вручили йому диплом та пам'ятні медалі для кожного з учасників команди. А після уроків у нього взяли інтерв'ю для шкільної газети. Редактор з двома помічниками розпитували його про те, як команда готувалася до олімпіади, що стало причиною успіху. Та Джо не поспішав розкривати свої секрети, ухилявся від прямих відповідей, проте в якийсь момент не стримався і заявив:

— Звісно, це секрет, але я готовий його відкрити. Виграти олімпіаду нам допоміг талісман переможця.

Після цього посипалися нові запитання: «Де ти його взяв?», «Як він виглядає?», прохання: «Покажи, будь ласка».

— Його не беруть, а завойовують. Спершу я багато тренувався і потрапив у молодіжну збірну з баскетболу, яка в нагороду отримала право поїхати в Італію на зимову Олімпіаду. Там, у Турині, можна було побачити багатьох відомих спортсменів та довідатися про їхній шлях до успіху. А в одному із залів олімпійського центру розігрували різноманітні талісмани чемпіонів. Щоб якийсь із них виграти, потрібно було правильно відповісти на три запитання. Після цих слів наш спортсмен дістав з-під футболки медальйон, який висів у нього на ланцюжку на шиї, і продовжив: — Одним словом, не лише мокрі від поту футболки стали мені у пригоді, а й у голові треба було щось мати.

— Які саме запитання? Розкажи! — поцікавився редактор.

— Гаразд. Як я уже сказав, усього запитань було три. Відповіді всіх учасників заносилися у комп'ютер, який відкривав вхід до зали, де можна було отримати талісман. Перше та друге запитання стосувалися Турина. Як відомо, місто знаходиться на 45 градусах північної широти. Та от цікаво, до чого воно є ближчим — до екватора чи Північного полюса? У другому запитанні спершу треба було назвати, з якого міста ви приїхали, а потім сказати, де буде важчим талісман — у Турині чи у вашому місті? У третьому запитанні треба було вказати на зайве слово у послідовності: бург, град, ленд, поліс, чжоу. Ну що, а ви зможете на них правильно відповісти?

Шкільна журналістська братія спробувала, але усі три правильні відповіді не дав чомусь ніхто. Ось так!

А ти знаєш, як Джо відповів на кожне із запитань, щоб виграти свій талісман чемпіона? Добре подумай, можливо, і тобі колись випаде шанс виграти його або щось подібне.

Хто зїв торт?

Зібралася якось Класна компанія у кафетерії посмакувати морозивом. Поряд з ними за сусіднім столиком сиділи Оля, Наталка, Андрій та Сергій із паралельного класу. Кожен з них щось пив та їв. І поки решта Класиків вибирали ласощі, Пундик почав за ними спостерігати, і ось що він помітив:

- один з хлопців теж їв морозиво;
- одна з дівчат пила сік;
- Сергій пив каву;
- до піци подали томатний сік;
- хлопці не п'ють чаю;
- Наталка їла булочку і запивала її не соком;
- той, хто пив коктейль, ласував морозивом.

Але наш ласун не встиг зауважити, кому з них принесли кусочок торта, бо той його миттєво схрумав. А сам Пундик у цей час доїдав морозиво. Так хто ж це був? Пундику дуже захотілося це з'ясувати, але він не посмів у них запитати. Тому на серветці накреслив табличку і почав це з'ясовувати, співставляючи відому інформацію. Ти теж так можеш поступити й допомогти нашому гурману. Принагідно встанови, хто з тієї четвірки чим смакував.

Куди подівся день?

Тобі доводилося читати роман Жуля Верна «Навколо світу за вісімдесят днів»? Ні? Ти волієш подивитися фільм. Але ж це зовсім не ті враження! Читаючи книжку, кожен по-своєму уявляє описані автором місця, по-своєму сприймає героїв, по-своєму переживає їхні пригоди. І це часто відрізняється від того, що зніме режисер по написаному сценарію. Над фільмом працюють десятки спеціалістів, і кожен з них вносить свої корективи, які іноді погіршують авторську ідею. Одним словом, краще перечитай первинний текст і отримаєш справжнє задоволення від описаних пригод. Класні герої так і зробили на літніх канікулах, передаючи книжку один одному. У романі окрім описаних пригод усіх зацікавила ще одна обставина. Виявляється, що флегматичний Філеас Фогг здійснив свою кругосвітню мандрівку не за 80, а за 79 днів.

Як таке могло статися? Куди подівся один день? З такими запитаннями друзі звернулися до нашого капітана Немо. Вони йому пояснили, що мореплавець був великим педантом і уважно рахував дні своєї подорожі. Та все ж... помилився. Він усім доказував, що точно 80 разів перед ним на сході сходило сонце і 80 разів сідало на заході. Фогг готовий був укласти парі з джентльменами Реформ-клубу на велику суму. Та от цікаво, чи виграв би він його? Адже його суперники могли б взяти у свідки тисячі мешканців Лондона, які готові були засвідчити, що з моменту відплиття мандрівника і до того часу, коли він знову ступив на рідну землю, минуло рівно 79 діб. То хто ж пояснить, куди саме зник той один день?

Вище від пірамід

Класні герої жваво обговорювали урок історії, на якому вивчали Стародавній Єгипет. А точніше, фільм, який щойно побачили. У ньому вчені змоделювали процес побудови пірамід.

— Я й не знав, що збереглося аж 70 пірамід, — мовив Джексон.

— А як їх будували! Кожен блок тягнули з каменоломень по дерев'яних кругляках, а потім по земляних насипах піднімали вгору. Ніби й просто, забрали потім насипи, а піраміди залишилися, — захоплено підтримав розмову Пундик. — Уявляєте собі армію робітників у десятки тисяч?! Їх же всіх треба було чимось годувати.

— Кому що, а тобі лише б поїсти, — пожартував Джо. — Ти собі не уявляєш, як вони велично виглядають! Мені хотілося б знати, коли люди вперше збудували щось вище від пірамід? Колібрику, може ти знаєш?

— «Все на світі боїться часу, але час боїться пірамід», — відповів наш вундеркінд арабським прислів'ям і продовжував перекладати на своїй парті якісь картки.

— Та ти знаєш чи ні, скажи? — втрутилася у розмову Киця.

— Звісно. Знаю, що і коли було збудовано, — посміхнувся Колібрик. — Але не скажу. Подумайте самостійно. Якщо хочете знати, у якому це трапилося столітті, вирішіть правильно легеньку задачку з оцими картками. Ось погляньте...

На парті було розкладено картки, на яких написано числа від 1 до 5. Та лежали вони у такому порядку: 1, 3, 5, 4, 2.

— За один хід можна поміняти місцями будь-які дві картки. Яку найменшу кількість ходів слід виконати, щоб розставити картки так, щоб числа на них зростали від 1 до 5? Відніміть потім отримане число ходів від теперішнього століття і знатимете, коли вперше було збудовано щось вище за єгипетські піраміди. А ще скажу, що це було у 89 році того століття.

Класні герої з'юрбилися над картками і досить швидко встановили рік будівництва, але про що йшла мова — не одразу здогадалися.

А ти знаєш? Розберися з картками, і вони тобі теж підкажуть, що ж це було збудовано вище від єгипетських пірамід.

кросворди від Дукласа

Скандинавський кросворд

Щедрий урожай

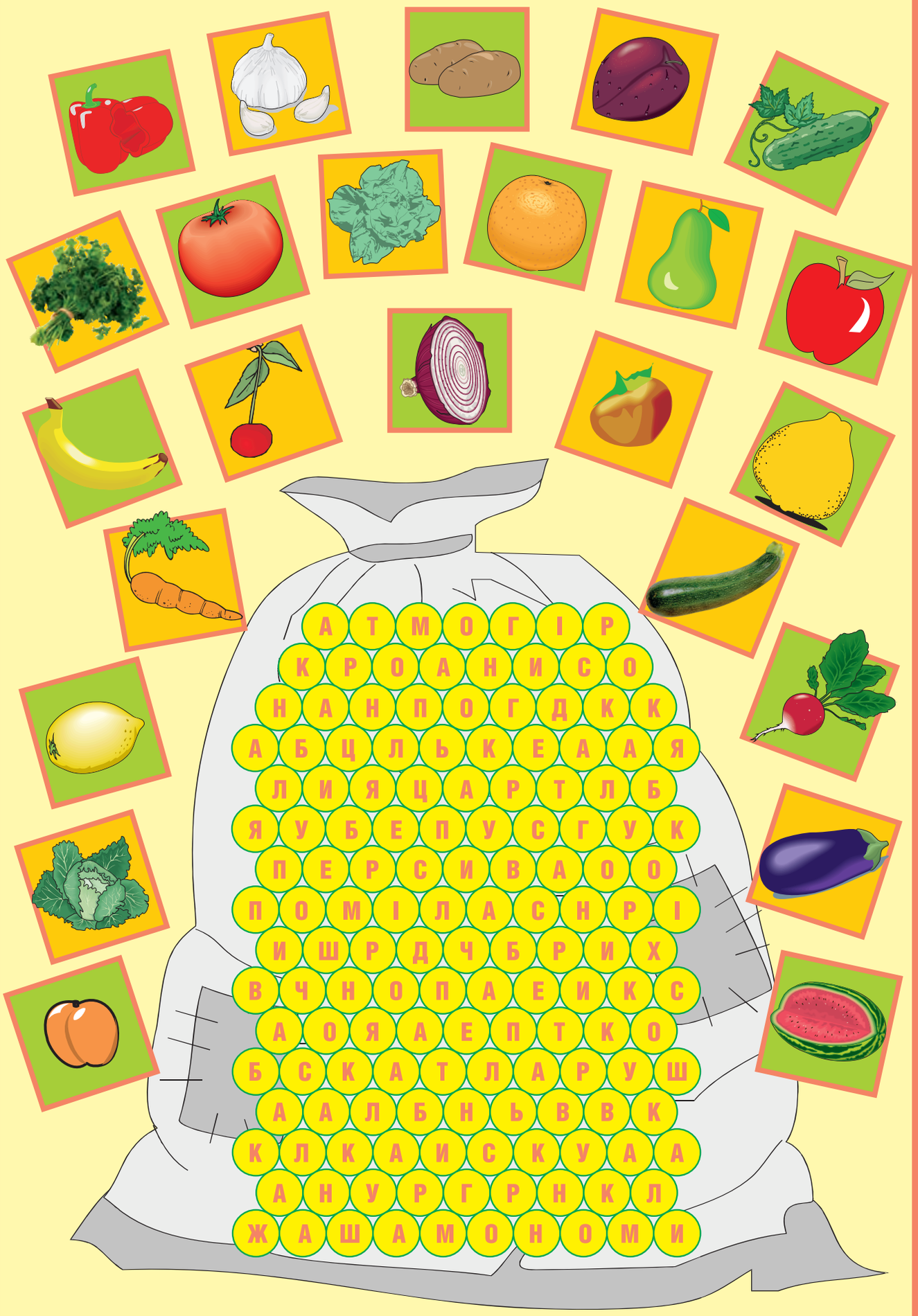

Викресли назви фруктів та овочів ламаними лініями, що не перетинаються між собою

японських кросвордах зашифровані малюнки. Завдання — відтворити зображення за числами, які зазначені зліва від рядочків і над колонками. У кольорових кросвордах групи з різним забарвленням необов'язково мають бути розділені однією чи кількома вільними клітинками, вони можуть стояти поряд.

У цьому номері використані кросворди:

- **Інни Журавель** (м. Нововолинськ, Волинська обл.);
- **Ірини Гримайло** (с. Буркачі, Волинська обл.);
- **Інни Щерби** (м. Чернігів);
- **Олександри Паровай** (с. Ковалівка, Вінницька обл.);
- **Богдани Кравченко** (м. Луганськ);
- **Оксани Самчук** (м. Ушомир, Житомирська обл.).

Надсилай і ти свої кросворди! Але обов'язково перевір, чи вони розв'язуються. Можеш зробити це самостійно або попросити своїх друзів.

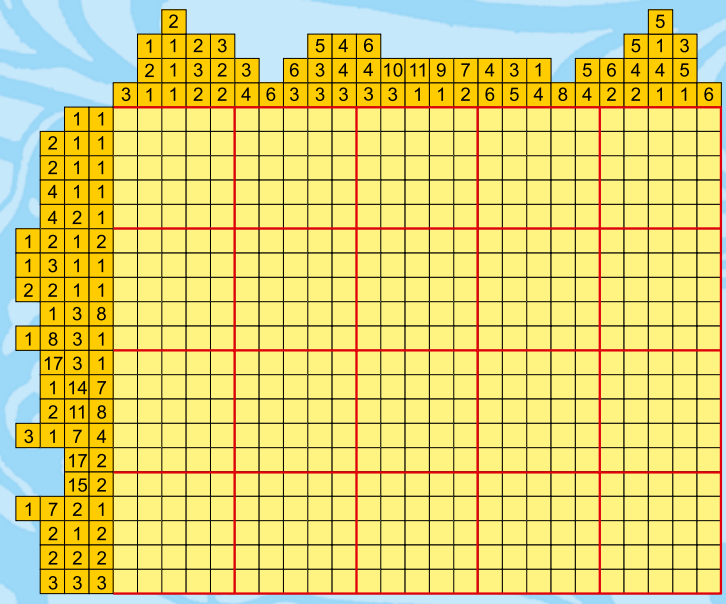

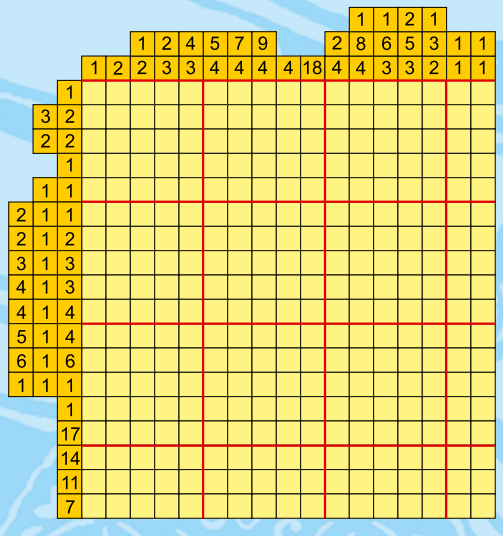

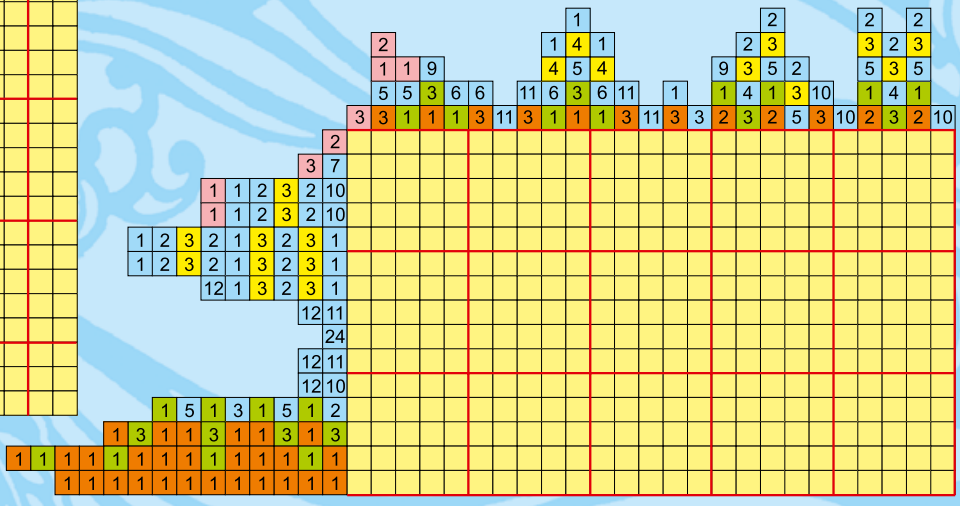

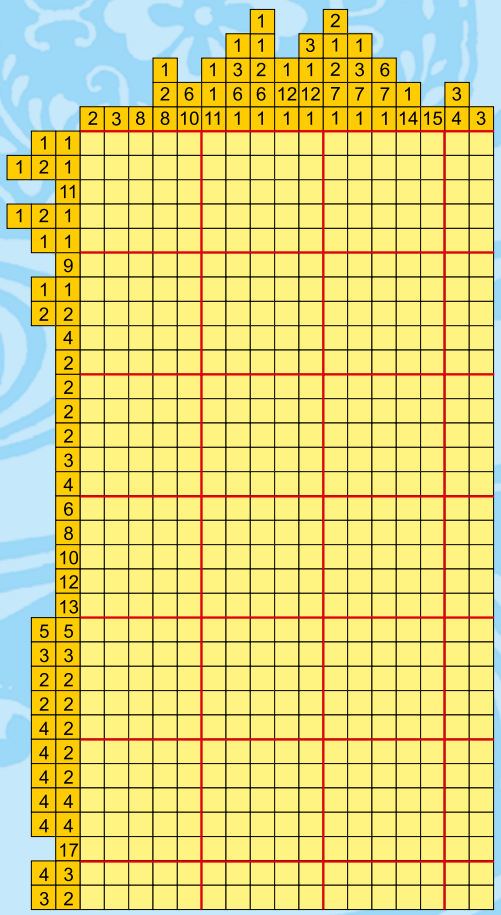

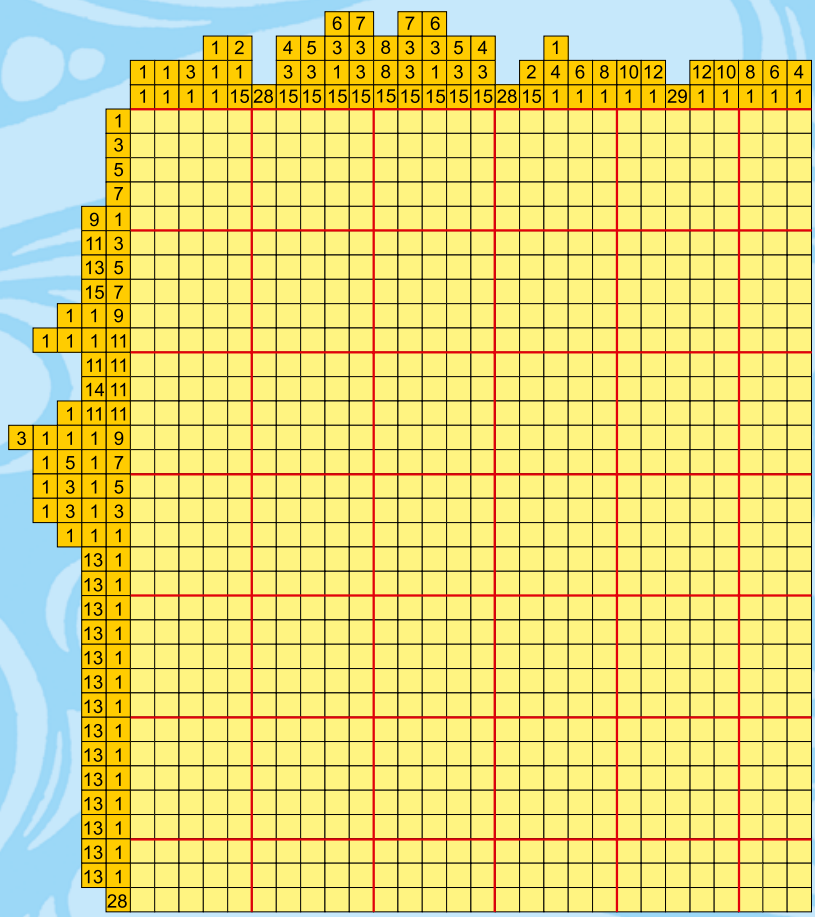

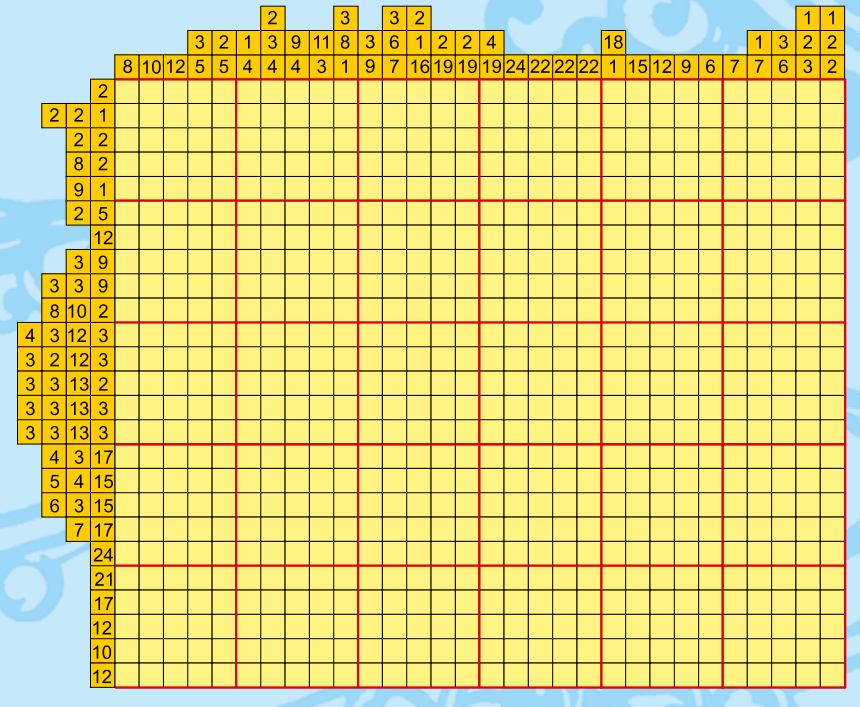

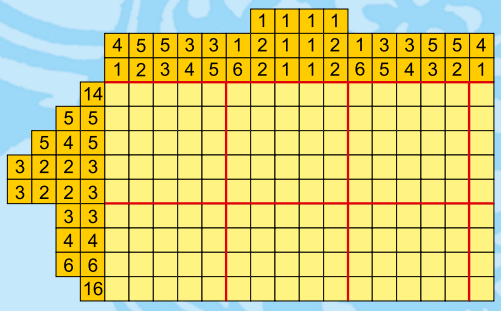

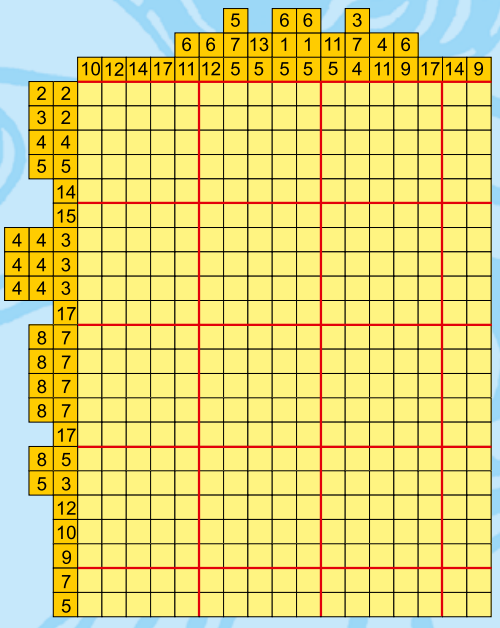

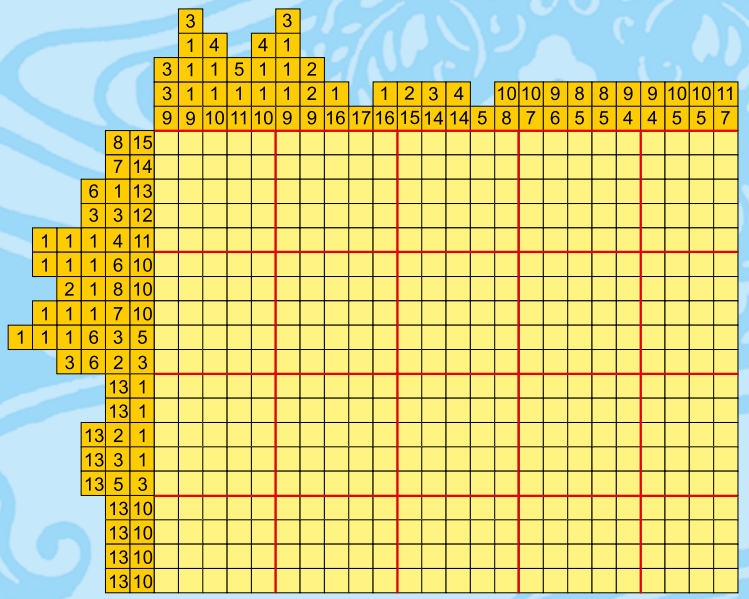

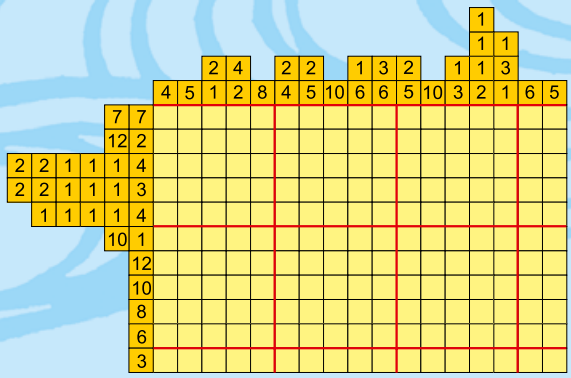

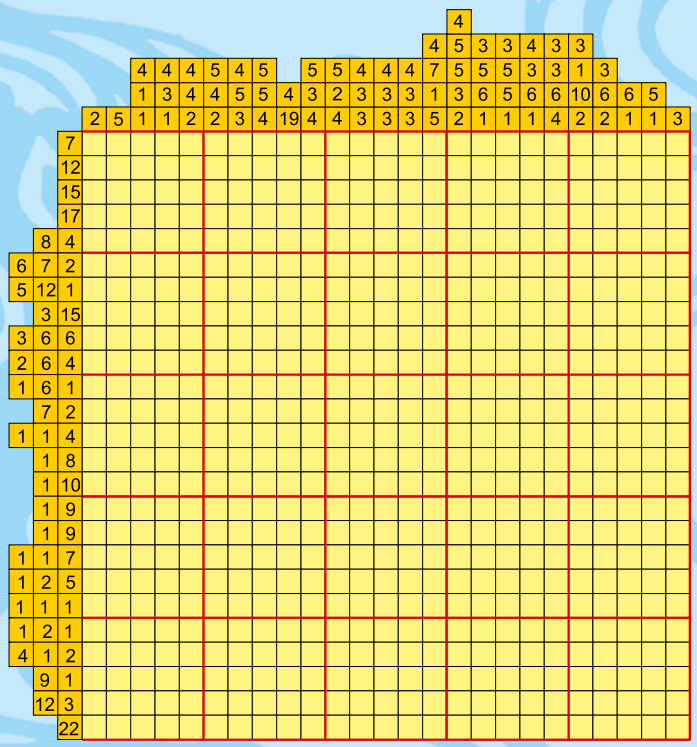

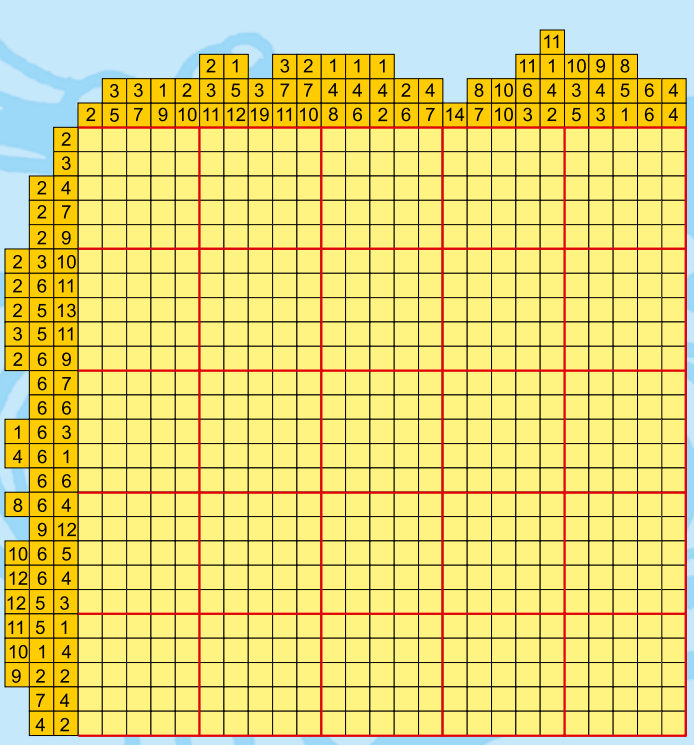

1 У деяких народів ця тварина належить до свійських. Її назва складається з п'яти літер і закінчується на «ь». Допиши чотири букви її назви у вільні клітинки. Принагідно спробуй вписати слово «мишоловка» у три клітинки, як це робить ***Андрій Омельницький зі Смиківців Тернопільської області.***

				ь

2 Свій кросворд ***Наталя Мендель з Коропа Чернігівської області*** присвятила видавництву, яке виготовляє найкрасивіші у світі зошити. Його назву ти зможеш прочитати у внутрішньому колі, коли впишеш розгадки від цифр до центру кола.

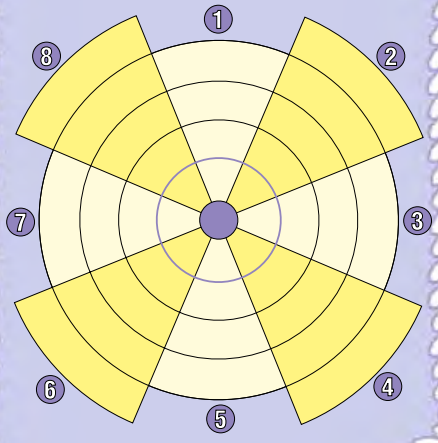

1. Фарби: акварель, ...
2. Його найбільше у пустелях
3. Геометрична фігура
4. «Матеріал» для рифів
5. Свобода, незалежність
6. Звір, марка авто
7. Дітвора, дітлахи
8. Не вечір

3 З'єднай лініями країну та назву її грошової одиниці. Надіслала ***Ольга Гресько з Чернівців.***

МОНГОЛІЯ	ЗЛОТИЙ
США	МАНАТ
ХОРВАТІЯ	СУКРЕ
РУМУНІЯ	ДОЛАР
ЕКВАДОР	ТУГРИК
ПОЛЬЩА	КРОНА
ЧЕХІЯ	ЛЕЙ
ТАЇЛАНД	СУМ
УЗБЕКИСТАН	БАТ
ТУРКМЕНІСТАН	КУНА

4 У цьому квадраті кожна з цифр від **1** до **9** повторюється по 4 рази. Розділи його на чотири частини так, щоб у кожній частині було по дев'ять різних цифр. Надіслала ***Тетяна Луцик з с. Бубнівська Слобідка Черкаської області.***

4	9	1	7	3	2
3	5	4	8	7	6
8	1	7	2	6	1
5	6	5	3	8	9
2	9	1	4	7	5
6	4	8	2	9	3

5 **Багато хто думає, що ці плоди ростуть на деревах, схожих на пальми. Хоча насправді це трав'яниста тропічна рослина, з якої філіппінці виготовляють міцні волокна, що називаються маніла. Розгадай назви ягід у кросворді** *Ілони Гончаренко з с. Сильченкове Чернігівської області* **і довідаєшся, про яку рослину йдеться.**

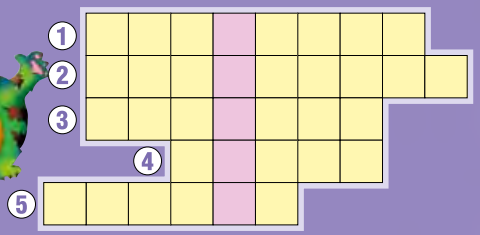

1. Ця ягода подарувала назву цукеркам. Її листя, багате на вітамін С, кладуть замість щавлю у борщ.
2. Містить вітаміни С, РР, B_1, B_2, каротин. Морс із неї понижує температуру. З ягід виготовляють начинку для цукерок.
3. Ця дрібна чорно-синя із сизим нальотом ягода поліпшує зір.
4. Найбільша ягода. «Примандрувала» до нас з Африки. Дикоростуча у деяких районах пустелі Калахари, вона є чи не єдиним джерелом вологи.
5. Нею лікують застуду, її полюбляють ведмеді. Містить вітаміни А, В, С.

6 Подумай і впиши у порожні клітинки слова із трьох букв так, щоб вони стали закінченням першого слова та початком наступного. Надіслав ***Віталій Кушнір з с. Загнітків Одеської області.***

Т	Р	И				И	Л	О
С	И	Г				Х	І	С
А	Н	Ш				У	Н	А
С	У	Г				О	Д	А
П	Р	О				Ф	О	Р
П	Л	А				Т	А	Н
Д	Р	А				Т	У	Р

7 На розв'язок цих трьох прикольних задачок троє наших дописувачів дають тобі рівно три хвилини. Читай умови та засікай час.

■ У кімнаті сидить 7 хлопців. Чи можна порівну між дітьми розділити 8 яблук? ***Юля Скребець, м. Бахмач, Чернігівська обл.***

■ Дівчина несе у кошику 20 яєць. Кошик був дірявий і з нього випало одне яйце. Скільки яєць принесе дівчина? ***Наталя Сімченко, с. Рахманівка, Дніпропетровська обл.***

■ Сім'я складається з 5-ти осіб: мама, тато, брат та дві сестри. Мама купила на ринку 21 сливу. Як можна поступити, щоб кожному дісталася однакова порція, не розрізаючи слив? ***Ганна Костюк, с. Ковалівка, Вінницька обл.***

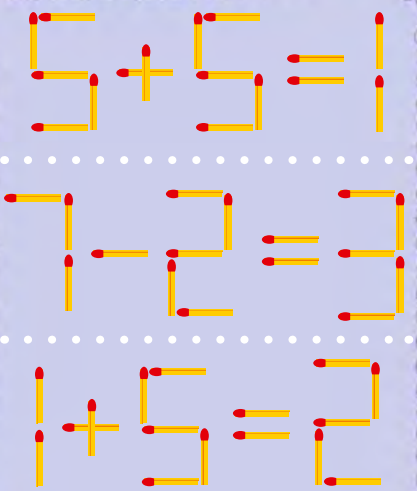

8 У кожному з цих сірникових рівнянь потрібно переставити по одному сірнику так, щоб виконувалися рівності. Надіслав ***Антон Мокрієнко з Миронівки Київської області.***

9 Дід та баба посадили не ріпку, а по однаковому деревцю біля своїх будиночків. Баба поливає своє деревце щоденно, а дід ходить на риболовлю, у ліс по гриби і забуває про своє. Та от цікаво, чому ж у діда дерево таке велике? Надіслала ***Євгенія Фицайло з с. Моринці Черкаської області.***

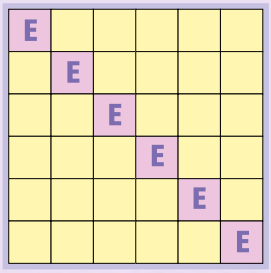

10

Впиши у квадрати слова так, щоб використати літери, які розставив ***Андрій Омельницький з с. Смиківці Тернопільської області.***

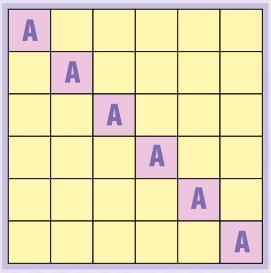

11

Відшукай у буквеному лабіринті ***Антона Роздобудька з Грушівки Черкаської області*** приказку древніх римлян.

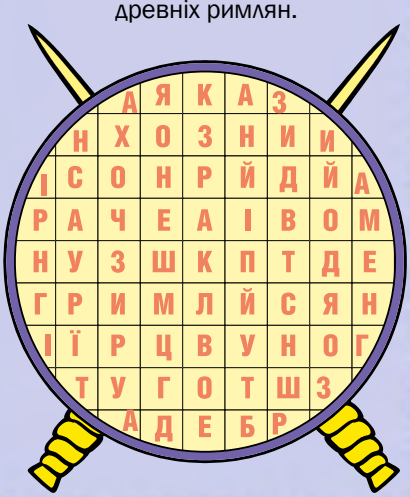

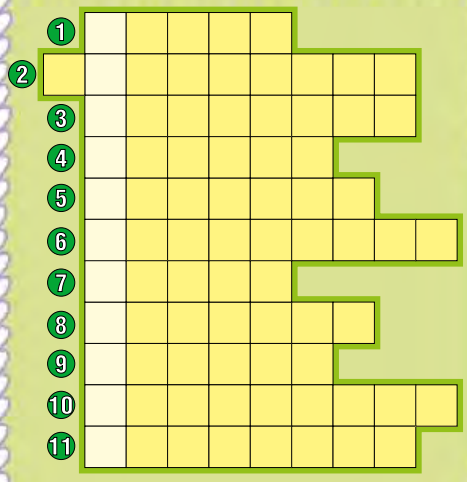

12

Щоб прочитати по вертикалі чарівне гасло ***Наталі Коваленко з Києва,*** впиши у її кросворд прізвища авторів, які написали наступні твори:

1. Оповідання «Каштанка»
2. Повість «Вуркагани»
3. Повість «Климко»
4. Роман «Міст на Дрині»
5. Збірка «Час любові»
6. Повість «Шхуна «Колумб»
7. Трагедія «Перси»
8. «Книга джунглів»
9. Драма «Здрастуй, Прип'ять»
10. Роман «Сторонець»
11. Повість «Щедрий вечір»

13

Розгадай ребус ***Катерини Сас з Канева Черкаської області*** і прочитаєш прислів'я.

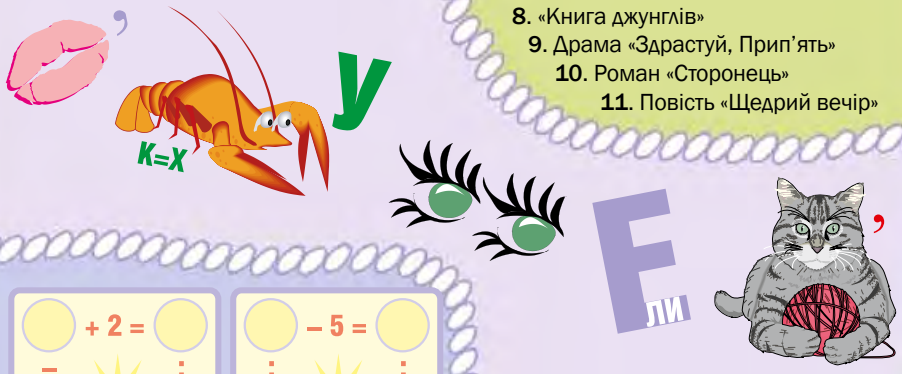

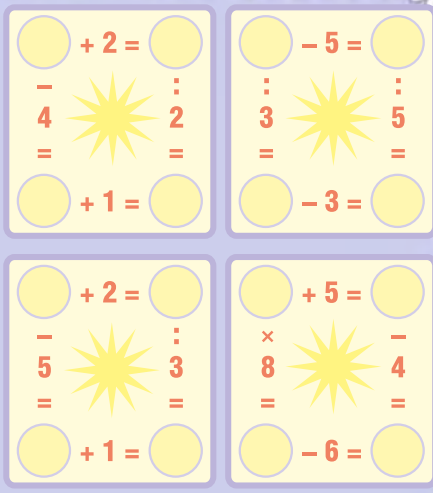

14

Впиши у кружечки числа так, щоб виконувалися усі рівності, які склав ***Андрій Хоменко з Богуслава Київської області.***

15

В угорському міні-кросворді ***Зої Андрушечко з с. Дерезова Лука Полтавської області*** заховалося 13 свійських тварин та птахів. Відшукай та викресли їхні назви.

К	С	В	Я	В	І	В	О	С
О	Р	И	Н	К	І	Ц	Я	Е
П	О	В	С	О	Н	Ь	К	Л
І	В	А	А	Б	А	К	І	Т
К	Е	Н	К	Г	У	С	И	К
Р	І	Ь	А	А	І	Н	Д	А
Ь	Л	К	О	З	К	А	Ч	К

Who is хто?

Моніка БЕЛЛУЧЧІ

Поряд з нами

Граційна і витончена косуля

Спортивні автомобілі

Автоклас

Олег МАСКАЄВ та Хасім РАХМАН

Легенди спорту

Чорний камінь Кааби

Terra incognita

Удар, удар — нокдаун, а хотілося б нокаут

Класний спорт

Смерть вовкулакам!

Страшилки від Класного

Передплата!

2006

Щоб провести гарно час, запроси у гості

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ДИТЯЧИЙ ЖУРНАЛ

КЛАС®

передплатний індекс

40240